XXVIII. évfolyam, 16. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1972. április 20.

Ludas Matyi

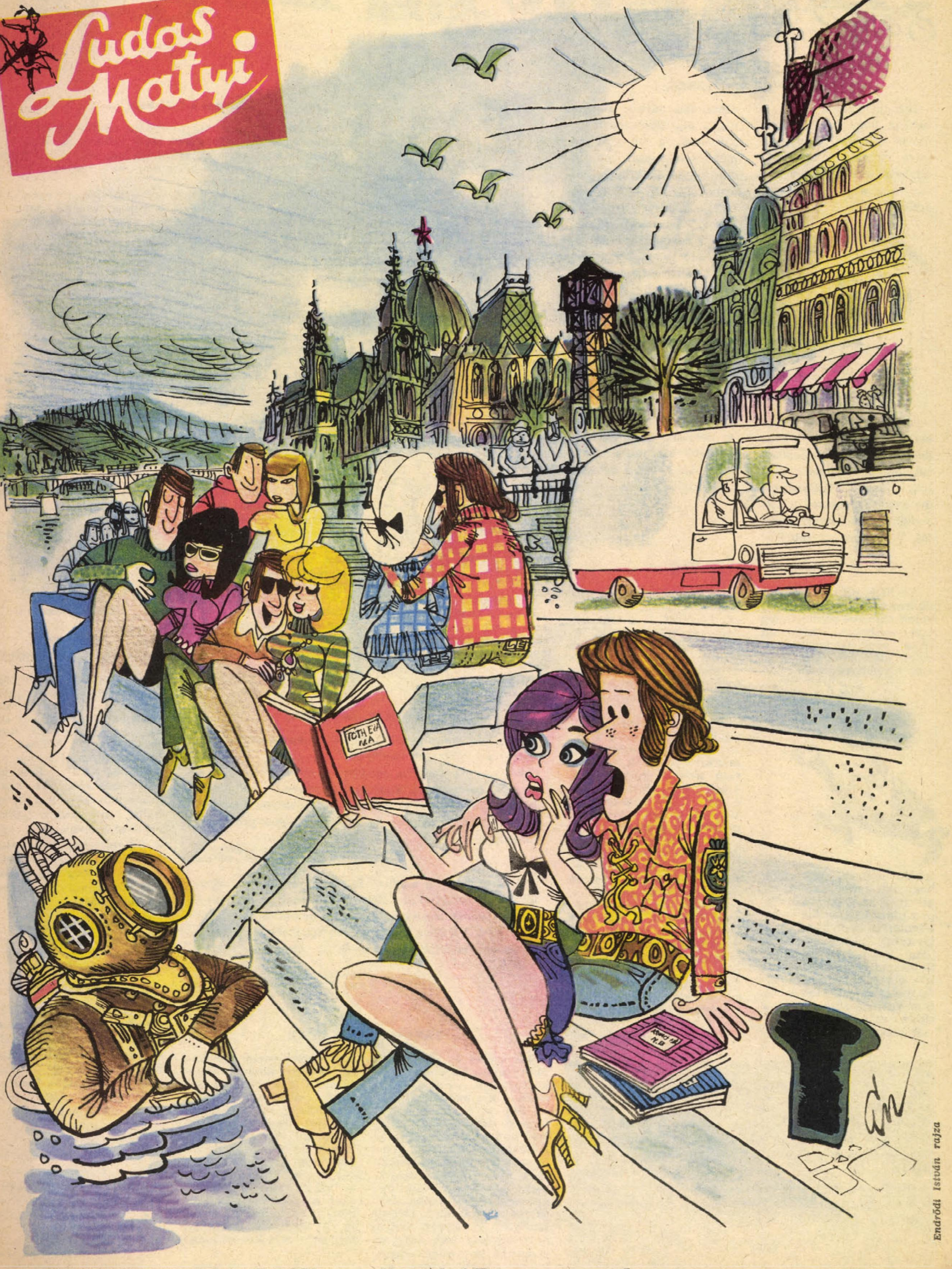

Endrődi István rajza

TAVASZ A DUNA-PARTON — ***Nagy ég! Ez vagy a matektanárom, vagy az anyád!***

KEDVES LUDAS!

DIPLOMÁS BAKTEREK

Bizonyára nem hiszik el nekem, hogy tanári diplomával éjjeliőr lettem. Illetve nappali őr. No, különösebb értéket nem bíztak rám, a puszta falakat őrzöm.

Egy budapesti középiskolás kollégiumban vagyok nevelőtanár. Nemrégiben egy olyan rendeletet hoztak, hogy éjjel-nappal ügyeletet kell tartani a kollégiumban. Bizonyára szükség volt erre az intézkedésre, ám nálunk a pedagógiai utasítások sosem rugalmasak, a helyi körülmények és a józan ész mindig kimaradnak a számításból. Így állt elő az a lehetetlen helyzet, hogy bár reggel fél nyolctól déli fél kettőig egyetlen gyerek sem található a kollégiumban — iskolában vannak a jámborok —, az ügyeletes nevelőnek épp úgy bent kell a kollégiumban „tevékenykednie", mintha 200 gyerek nyüzsögne az épületben. Tulajdonképpen ki lehetne bírni ezt az állapotot, de a nevelőtanár számára is csak 48 órából áll a munkahét, így délutánonként annyival kevesebb idő jut a gyerekekre, amennyit a délelőtti bakterkodás elvesz!

Átányi H. László
tanár
Budapest

CÍMZETT ISMERETLEN

Az NDK-ból kaptam egy táviratot. Azaz csak kaptam volna. Címzése ugyanis nem volt szabályos. Szerepelt rajta, hogy Budapest, kerület, utca, házszám — és még a telefonszámom is. A feladó nyilván úgy vélte, hogy így a távirat érkezésekor — ha a postának éppen nincs kézbesítője — telefonon is beolvashatják a táviratot. Előzékeny akart lenni a postával szemben. Sajnos, míg figyelmesen ráírta a telefonszámomat, elfelejtette ráírni a nevemet. S ez valóban súlyos hiba: a címzés szabálytalan volt.

A posta ezért nem hívta fel a megadott telefonszámot sem, pedig ha ezt teszi, közölheti a távirat szövegét. Ha a táviratot kiküldi a megadott házhoz — a házban négy lakás van — bármelyik lakásban megmondják, kinek szól a távirat. Aláírása ugyanis a fiam neve volt.

A posta azonban visszaküldte a táviratot az NDK-ba: címzett ismeretlen! A magyar postának, sajnos, nem sikerült kinyomoznia, kinek szólt a távirat, s kié a rajta közölt telefonszám. Végtére is nem várhatunk csodákat a postától!

Pedig vannak csodák! Jómúltkor is kaptam egy táviratot, szabályosan megcímezve, de ezúttal a feladó nem írt rá telefonszámot. És mégis, a posta előzékenyen felhívott, a telefonba beolvasta a táviratot, és megkérdezte, ezek után ráér-e azt másnap kikézbesíteni.

Csak tudnám, hogyan sikerült ekkor kinyomozniuk a telefonszámomat???

Kende István

KIS KERÉK, NAGY KERÉK

Már ősz óta keresek Simson Star kismotorkerékpáromhoz kis lánckereket. Már érdeklődtem a környék üzleteiben, de mindenhol ezzel válaszolnak: „Sajnos, nincs, elfogyott." Igaz, a napokban Mórahalom község műszaki boltjában azt mondták: van, de csak a nagy lánckerékkel együtt tudják adni. De, ha nekem csak kis lánckerékre van szükségem, miért vegyek nagyot is? Ki tudna nekem ez ügyben segítséget adni?

Lipák Ferenc
Jánoshalma,
Vadgalamb u. 11.

PIZSAMA-ÜGYBEN

„Pizsama-szemlélet" címmel megjelent cikkünkre kétoldalas levélben válaszolt a Minőségi Férfi Fehérnemű Ktsz elnöke. A válasz magyarázkodó részének közlését nem tartjuk szükségesnek, ezzel szemben örömmel adunk helyet a levélben foglalt érdemi közlésnek:

„Kidolgozzuk és megvalósítjuk a méretállásos, vagyis az átlag méretezéstől eltérő bőségű és hosszúságú pizsamákat. Az egy gomb helyetti két gombolású megoldást még az alacsonyabb árcsoportú termékeinknél is alkalmazzuk.

Végezetül az árcédulán történő adatfeltüntetési hiányosságon változtatunk."

SZEMÉTTELEP A DÉLINÉL

Budapestről sokan elmondták már, hogy a világ egyik legszebb fővárosa. De azt még nem hallottam, hogy a legtisztábbak között említették volna.

A Délivasút közelében levő Kuny Domokos utca 6. számú ház mellett két esztendővel ezelőtt lebontottak egy épületet. Azóta az I. kerületi IKV asztalosműhelye használja ezt a házhelyet szemét- és anyagtelepnek a Márvány utcai oldalon. Látván ezt a környék lakói, nagyon praktikusan, de eléggé el nem ítélhető módon, ide hordják a feleslegessé vált, használhatatlan limlomjaikat. A rozsdás kályhacsőtől a lyukas lavórig, az autóolajszűrőtől a papírtrombitáig mindenféle szemét és hulladék megtalálható itt.

Kidobott pénznek tűnik a Fővárosi Tanács által meghirdetett patkányirtás, ha ilyen lehetőséget teremtenek a kártékony állatok elszaporodására!

Sietünk felhívni az I. kerületi IKV figyelmét, hogy még a nyári időszak beállta előtt teremtsenek rendet a saját portájukon!

(f. i.)

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Pesti fa nekrológja" című közleményükkel kapcsolatban az alábbiakat közöljük:

Vállalatunk minden esetben érvényesíti kárigényét az utcai sorfák megrongálóival szemben. A cikk megjelenését követően a gépkocsi tulajdonosát haladéktalanul felszólítottuk a fa pótlási költségeinek megfizetésére.

Dr. Radó Dezső igazgató
Fővárosi Kertészeti Vállalat

Hivatkozással a Ludas Matyiban megjelent, „Névtáblák az árkád alatt" című cikkre, mely a lakótelepi kaputelefonok megvilágításával kapcsolatos, közöljük, hogy 1972. VI. 30-ig bezárólag lépcsőházanként a kaputelefonok megvilágítására 1—1 db armatúrát felszerelünk.

Ollerényi Tibor igazgató h.
Főv. III. ker. Ingatlankezelő V.

VÁROM A TÁSKÁMAT

Sok szépet és jót hallottunk már Miskolcról és környékéről, ezért 1971 nyarán oda mentünk üdülni. Sajnos, a szerencse elhagyott minket, ugyanis az első napon elveszítettem a retikülömet, benne az üdülésre szánt pénzecskénket és a személyi igazolványomat. Rendőrségről ki, tanácshoz be, de hiába. Így sajnos másnap haza kellett jönnünk. Két hónap múlva a tanács értesített, hogy az elveszett tárgyaimat megleltéк, igazolványomat elküldték, de a táskámat csak személyesen vehetem át. Válaszomban megköszöntem fáradozásukat és a nagy távolságra hivatkozva megkértem, szíveskedjenek postázni. Részletesen megírtam, mi volt még a táskában, de erre a levelemre már nem válaszoltak. Még egy levelet küldtem, de az is válasz nélkül maradt, akár a decemberben küldött táviratom. A választ és a megígért holmimat már soha nem kapom meg?

N. S.-né
Kiskunhalas

METSZŐ KRITIKA

Március elején vettem a helyi szövetkezeti boltban egy „Tisza" metszőollót, amelyik már az első napon elromlott: a harmadik tőke megmetszésénél eltörött a rugója. A fél Dunántúlt bejártam már, de nem kaptam új rugót az eltörött helyébe. Egyetlen bizodalmam, hogy a Kéziszerszámgyár, az ollót gyártó cég, tud talán segíteni a bajomon. Azért nem közvetlenül az ő címükre írtam, mert azt elfelejtették feltüntetni az olló dobozán, hogy hol is találhatók tulajdonképpen?!

Tóth István
Nikla, Berzsenyi u. 27.

MARGIT NAGYON ZÁRKÓZOTT

Vásároltunk egy „Margit" elnevezésű szekrénysort, majdnem 12 ezer forintot fizettünk érte. Szép a bútor, csak az a baj, hogy mindössze két kulcsot adtak hozzá, azzal nyílna valamennyi zár. Egyikből sincs pótkulcs. Az egyik kulcs már első nap eltűnt, hiába fordultunk a Lakberendezési Áruházhoz, meg a Bútorértékesítő Vállalathoz is, azóta sem sikerült kulcsot szereznem. Miért nem készítenek a bútorhoz pótkulcsokat?

Földesi Sándorné
Bp. XI., Zólyom köz 6.

NEKTÁR — CSEPEGTETVE

A Belkereskedelmi Minisztérium illetékese nemrég ígérte meg, hogy a Nektár gyógytápsörből ezentúl nem lesz hiány. Mégis, március óta hiába keresem a Nektárt, az egész városban sehol sem lehet kapni. A boltvezetők szerint csak egy-két hónap múlva várható újabb szállítmány belőle. Jó volna, ha gondolnának a magamfajta beteg emberekre, akik a Nektáron kívül másfajta sört nem ihatnak.

Szakmáry Dezső
Dunaújváros
Szórád M. u. 28.

NEHÉZ HELYZETBEN

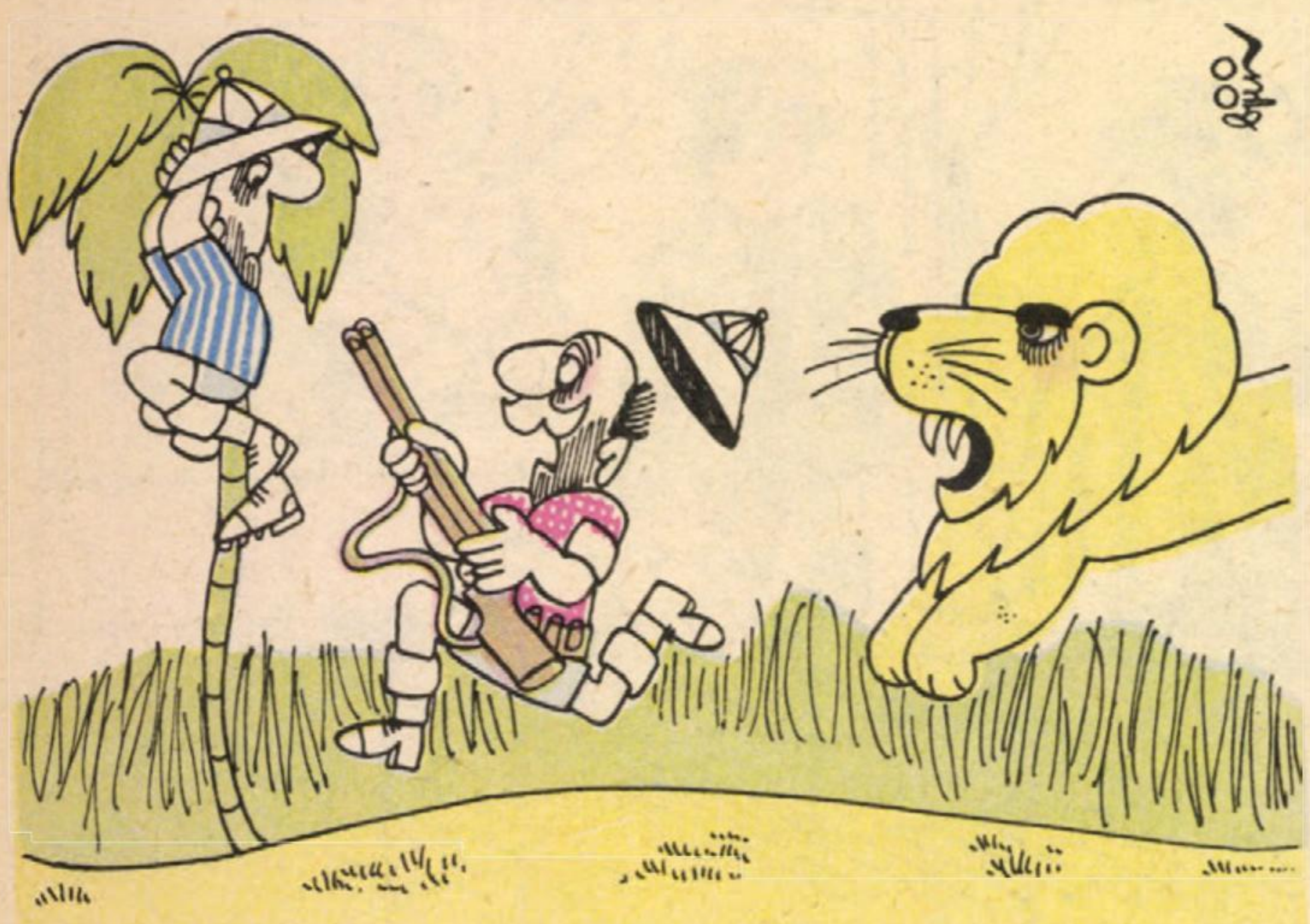

– Bocsánat, nincs kölcsön egy tölténye elsejéig?

TAVASZI ÁTÁLLÁS

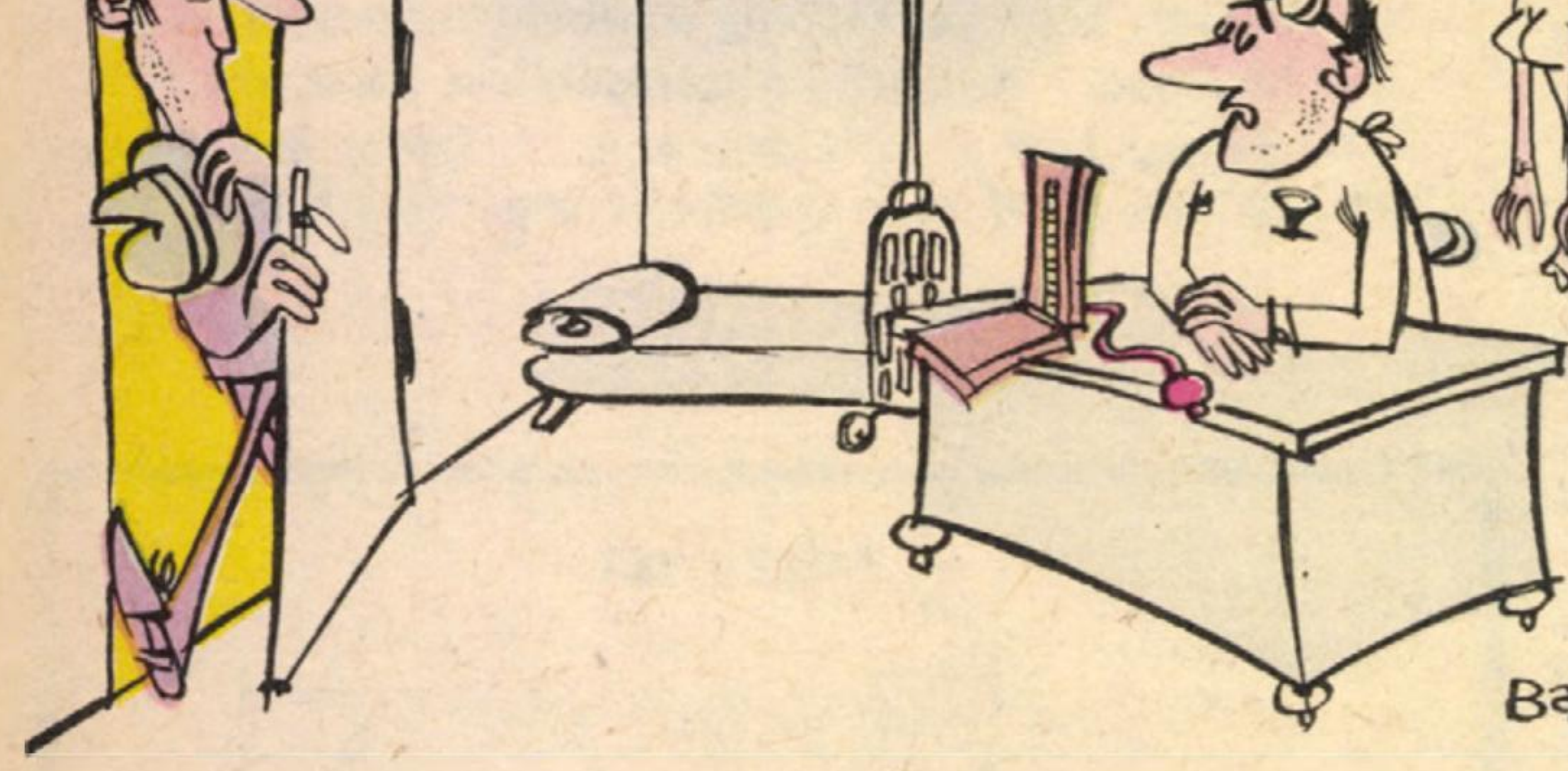

– Délelőtt kapott egy adag B/12-t és egy doboz C-vitamint, és már megint itt van...

ANGELA DAVIS PERE

Dallos Jenő rajza

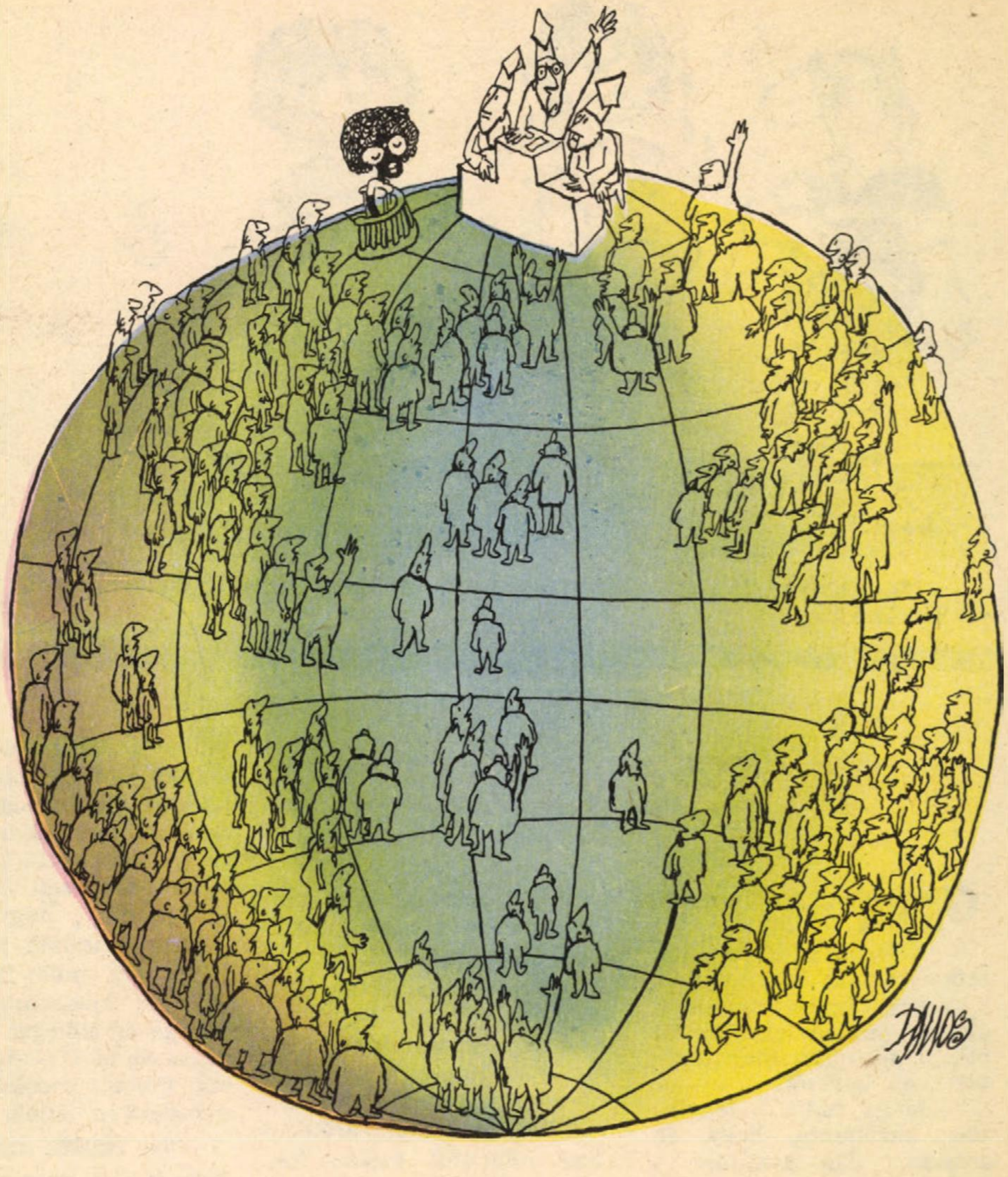

– Csend legyen, mert kiüríttetem a termet!...

JÓK az EMBEREK

Kovács János vállalati bérelszámoló felesége megszökött egy maszek cukrászmesterrel, hogy ő is élvezze egy kicsit az édes életet. Kovács örömében azt tette, amit eddig soha: visszakapott szabadságát egy kisebbfajta alkoholmérgezéssel ünnepelte. Másnap délben engedték el a kijózanítóból. Kovácsnak fertelmesen háborgott a gyomra és a lelkiismerete: tíz év alatt eddig még egy percet sem késett a hivatalból. Oda a jó hírének!

Kába fejjel, bűntudatos képpel állt meg a főnök előtt.

— Mi van magával, jóember? Olyan a képe, mint egy szikkadt citrom.

— Megszökött a feleségem — nyögte Kovács és lerogyott egy székre.

A főnök gőzerővel vigasztalta, belediktált két pohár konyakot, amitől Kovács azonnal sírni kezdett, mert eszébe jutott a kijózanító állomáson átélt tortúra.

— Ilyen állapotban nem tud dolgozni... De egyedül sem maradhat — mondta a főnök. — Várjon meg itt, a szobámban...

A főnök a biztonság kedvéért rázárta az ajtót, majd összehívatta az osztály dolgozóit. Kovács ezalatt békésen aludt a főnöki íróasztalon, így fogalma sem volt arról, hogy kollégái átfogó akcióprogramot készítenek elő, hogy visszatartsák egy végzetes lépéstől.

A főnök egy óra múlva ébresztette:

— Jó munkája jutalmául egy hét rendkívüli szabadságot adok. Igyekezzen kellemesen tölteni és felejteni...

A titkárságon Margitka, a vállalat legszebb lánya várta:

— Jánoska! Tegyen meg egy szívességet. Van két mozijegyem, de nincs partnerem... Kísérjen el!...

— Kérem a lakáskulcsát! — lépett hozzá a titkárnő... — Biztos ráfér a lakásra egy alapos takarítás...

A moziban Margitka Kovács vállára hajtotta a fejét és megpuszilta a fülcimpáját.

A mozi után hazakísérte:

— Felmegyek magához — mondta. — Ne is tiltakozzon...

A lakás fényárban úszott. Ott volt az osztály valamennyi dolgozója. Az asztal rogyadozott az üvegektől és megjelenésére felharsant a dal: „Gombház sej, ha leszakad!"

— Igyál, cimbora! — rikkantott a főnök és Kovács tátva felejtett szájába döntött egy vizespohár vodkát.

A hangulat hamarosan a tetőfokára, Kovács pedig az asztal tetejére hágott:

— Hapsikáim! Ti csak ne vigasztaljatok! Életem legszebb napja volt, amikor ez a hárpia elszelelt... — rikkantotta és egy üveget a felesége bekeretezett fényképe felé hajított.

— Szegénynek elvette az eszét a bánat — sírta el magát özvegy Konyhádiné. Eközben Kovács több kísérletet tett, hogy egy üveggel eltalálja a képet, de hasztalan. Az utolsó üveget óriási lendülettel lódította, de elfelejtette elengedni, így üvegestől repült a falnak. Nagyot koppant, azután elhallgatott. A kollégák egy ideig még dalolgattak, majd Giboldy Gézát őrzőként hátrahagyva, elhagyták a csatateret.

Ettől kezdve Kovácsnak egy perc nyugta sem maradt. A férfiak itatták, hogy felejtsen. Kovács pedig ivott, és hamarosan azt is elfelejtette, hogy mit kell elfelejtenie. A kolléganők felváltva takarították a lakását, a szakszervezeti bizalmi rendkívüli segélyt folyósított, az igazgató felemelte a fizetését. Moziba cipelték, színházba vonszolták, lokálokba rángatták. Egy percre sem hagyták egyedül. Giboldy Géza, akit a sok kimaradás miatt elzavart a felesége, Kovácshoz költözött, de egyedül maradt, mert Kovácsot özvegy Konyhádiné hazavitte óbudai szoba-konyhájába, hogy egy kicsit megvigasztalja.

A Nőtanács akcióját is siker koronázta. A hét elteltével Kovácsot elragadták Konyhádiné meleg fészkéből: az igazgató kocsijába ültették. Kovács kétszer is ki akart ugrani a száguldó autóból, de lefogták.

— Hagyjanak már békén. Szeretnék egy kicsit egyedül maradni! Élvezni akarom a szabadságomat! — kiabálta eszelősen.

Az osztályvezető és a Nőtanács elnökasszonya felkísérte a lakásába.

— Csukd be szemed, nyisd ki szád! — rikkantott a főnök és kitárta az ajtót. A kereveten ott feküdt Kovácsné, teljes életnagyságban, csábos mosollyal ajakán.

— Megagitáltuk a kartársnőt! — büszkélkedett az elnökasszony...

— Hallom, mennyit szenvedtél, mókuska... — Gyere ide, én megbocsátok — turbékolt a megtért bárányka.

— Ezt már nem bírom ki! — ordított Kovács és az ablak felé rohant, hogy a mélybe vesse magát, de felesége becsúszó szereléssel mentette a helyzetet. Kovács elterült a padlón és fájdalmasan nyüszített...

— Maguk elmehetnek — mondta Kovácsné. — Szegény drágámnak megártott a hirtelen öröm...

Az osztályon aznap ünnepséget rendeztek. Eltöltötte őket a boldog tudat, hogy jót cselekedtek.

Ősz Ferenc

BIZONYÍTÉK

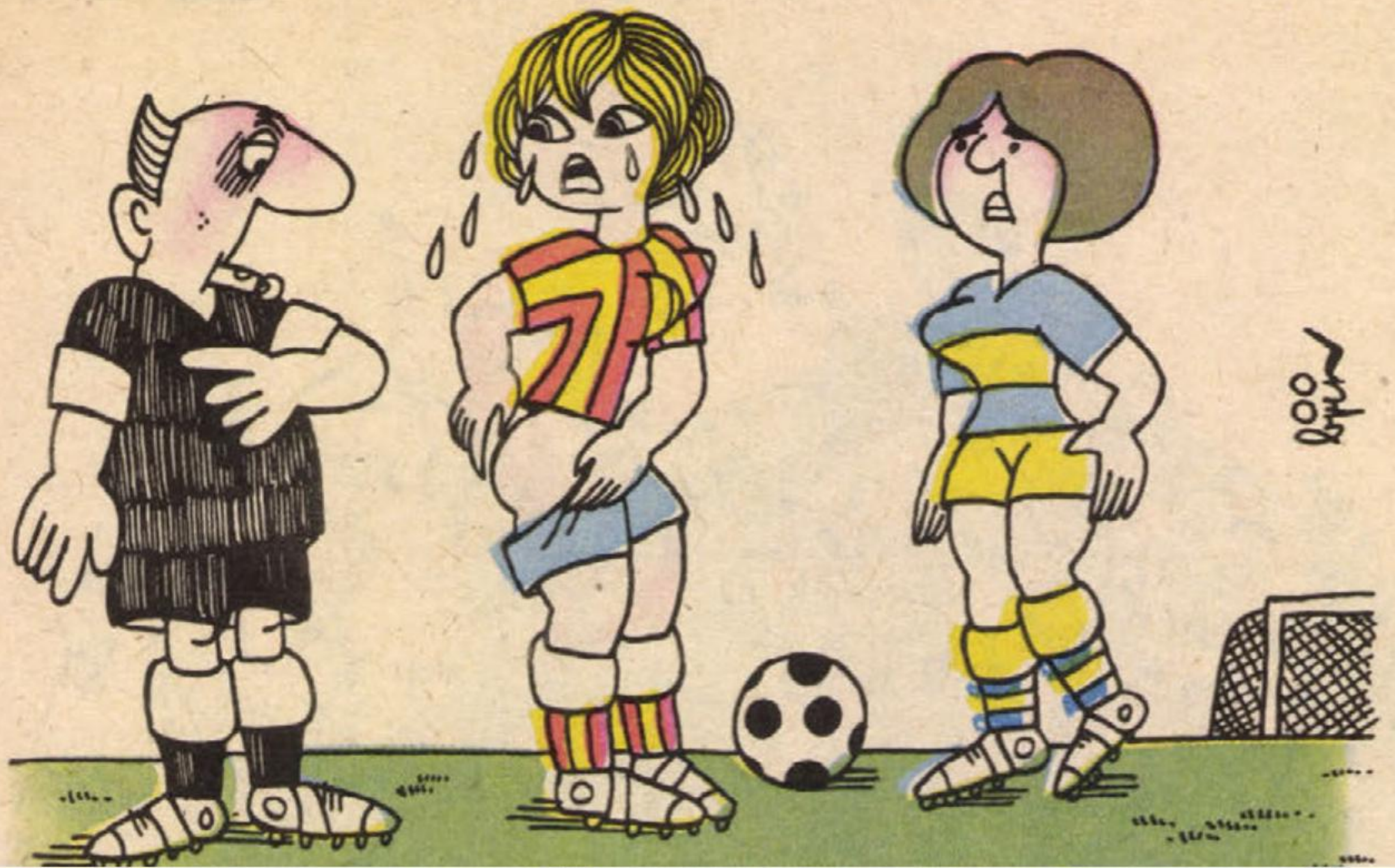

– Tessék nézni, játékvezető sporttárs, mekkorát csípett belém az ellenfél hátvédje.

KÁBÍTÓSZER-KERESÉS A REPÜLŐTÉREN

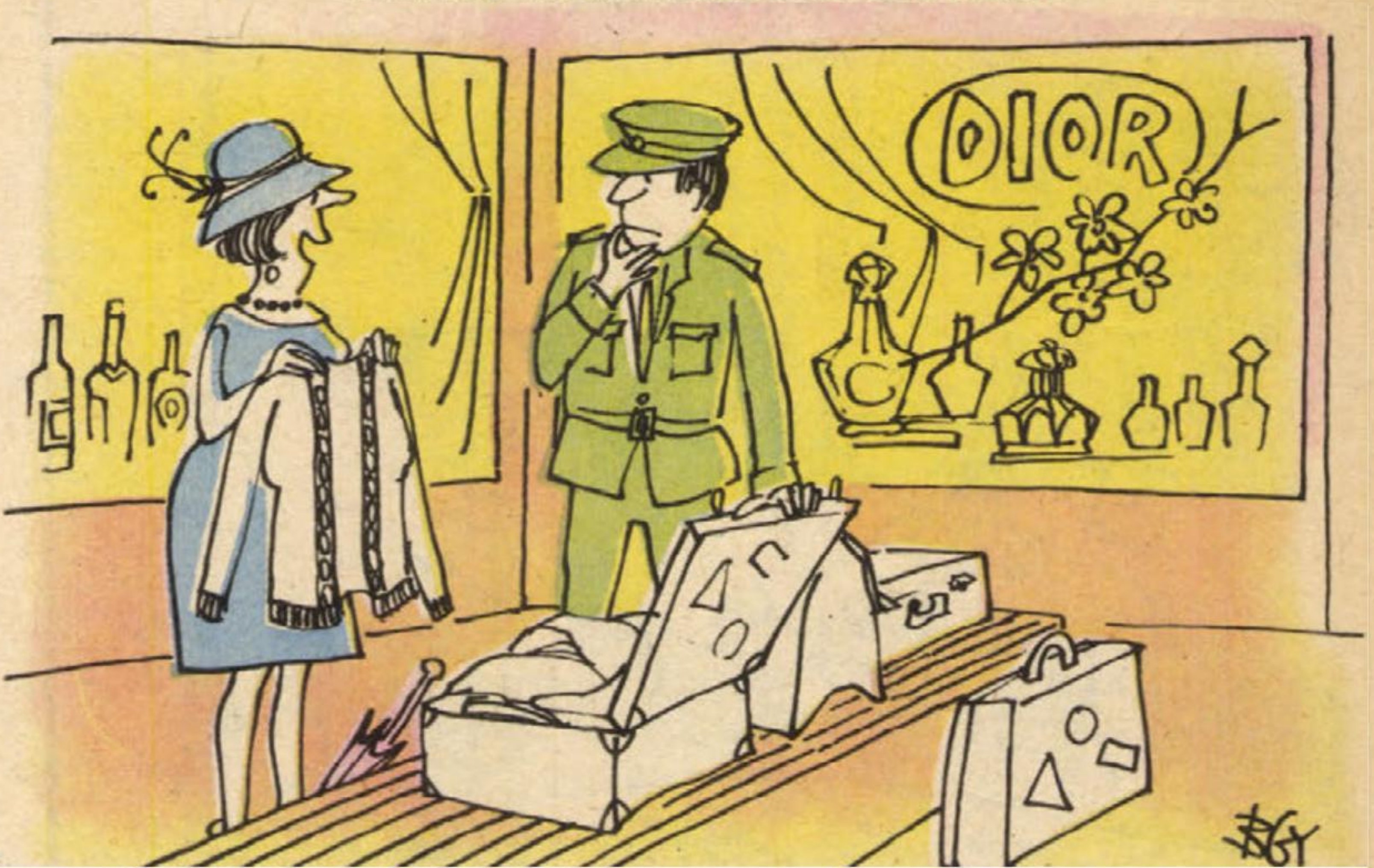

– Tényleg úgy véli hogy ezzel a pulcsival el tudom kábítani a barátnőimet?

SEGÍTSÉG, KINEVEZTEK!

Gratulálok a kinevezéséhez, kartársam!

— Köszönöm, de nem sok örömöm telik benne.

— Ezt hiába mondja, úgysem hiszem el. Ezentúl ötszáz forinttal több fizetést kap havonta.

— Maga tudja a legjobban, kartársam, hogy én sohasem panaszkodtam a fizetésem miatt.

— Ez igaz, sohasem a fizetését kevesellte, mindig csak a kiadásait sokallta.

— Mert én előre látom a veszélyt: mindenki többet költ, mint amennyi a jövedelme. Az én családom is! Ezért nem szerez nekem örömet se a kinevezés, se az ötszáz forint plusz jövedelem. Amikor fizetésemelést kapok, mindig búskomor leszek. Ezt ugye, kartársam, soha sem vette észre.

— Már jónéhányszor aggódtam önért. De az ember nem szívesen avatkozik a mások magánügyeibe.

— Pedig már az is jól esik, ha együttérez velem. Segíteni úgyse tud rajtam.

— Lelki defekt?

— Mi más lenne?! Úgy nőnek az igények, hogy pénzzel nem lehet őket utolérni. Az én családom is megkergült.

— Hihetetlen! Az ön családja példakép...

— Két-három évvel ezelőtt valóban az volt! Nem indokolatlanul, de én már a kétségbeesés határán állok.

— Éppen most, hogy kinevezték?

— Sőt, éppen azért.

— Ez nekem magas. Ötszáz forinttal több fizetés mégiscsak kevesebb gond. Többet költhet a családjára, mint eddig.

— Ez nem olyan egyszerű. Az igény gyorsabban nő az én feleségem fejében, mint a pénz a zsebemben. Most is olyan igényekkel lépett fel, amit nem vagyok képes teljesíteni. Mit gondol, az ötszáz forintos fizetésemelés mibe fog nekem kerülni?

— Nevetséges kérdés. Ötszáz forintjába.

— A többszörösébe kerülne, kartársam, ha hagynám. A feleségem sírva borult a nyakamba örömében. „Ezentúl ötszáz forinttal többet kapok haza — mondta — sürgősen csináltatok magamnak egy háromnegyedes kabátot, zergebőrből. Juli fehér import csipkeanyagból kap az érettségi bankettjére egy szép komplét, Gerendásné nemhiába maszek, remekül dolgozik és Pistinek is megvehetjük a szmokingot. Elvégre egy másodikos egyetemista már nem lehet meg nélküle. És kicserélhetjük a tévénket is."

— Elképesztő. Mit tudott ön erre mondani a feleségének?

— Azt, hogy nem lehet mindent egyszerre az ötszáz forintos pluszból. De ő hajthatatlan maradt: „Majd felveszünk tízezer forint személyi kölcsönt az OTP-től és lassan, ötszázanként, letörlesztjük."

— Ez valóban elképzelhető.

— Mégcsak el sem képzelhető, kartársam, nekem minden fillérem be van táblázva. Ahogy megkapom a fizetésemet, megy a részletekre. A feleségem modern bútort akart, fillérekért elpotyázta a régit és húszezerért vett egy újat. Külön ötért, hogy legyen dohányzó asztala, két fotellel és két indiai bőrülőkével. Az újításomból fizettük be az előleget a bútorra, a többi OTP-hitel. Minél többet keresek, annál nehezebben élünk.

— Ne izgassa magát, kartársam. Ha nem vehet fel OTP-hitelt, elmarad a tervezett beruházás.

— De megmarad az igény és az ezzel járó örökös szekatúra. A felségem most tízezer forintos rokoni kölcsönért szaladgál.

— Praktikus asszonyka.

— Én még praktikusabb vagyok. Nem adom haza az ötszáz forintot, megőrzi majd az OTP, és ha együtt lesz a pénz, elköltjük. Én nem akarok se eladósodni, se sikkasztani. Éppen az a baj, hogy a féktelen igények miatt sokan térnek le mostanában a becsületes útról. Ha rám lenne bízva, én sürgősen módosítanám a Btk-t.

— Mire gondol?

— Az indokolatlan igények ellen be kellene iktatni egy új paragrafust: a sikkasztást megelőző őrizetbe vételt.

Földes György

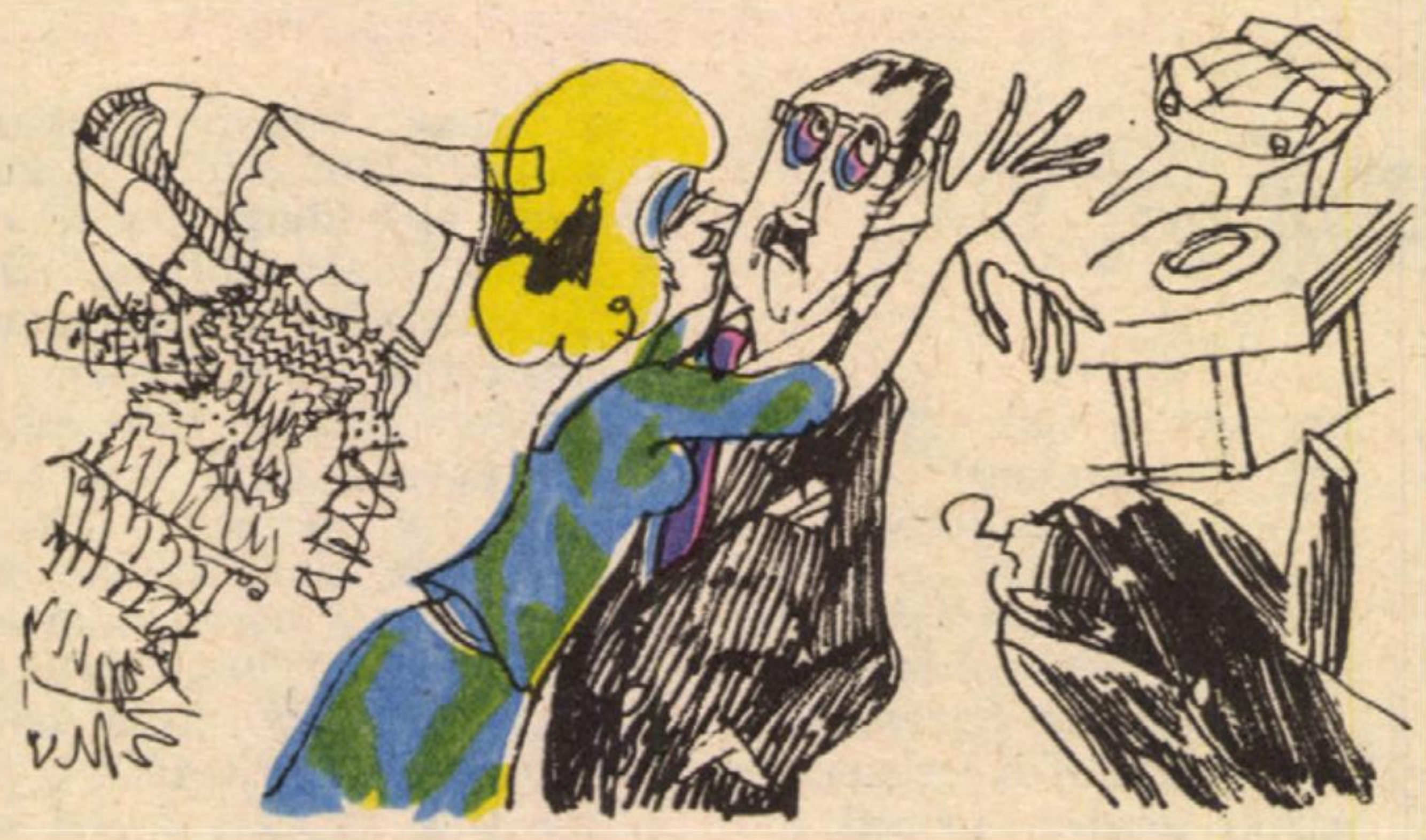

A PATIKÁBAN

Egy hatéves kislány állít be a gyógyszertárba.

— Tessék adni nekem egy antibébi-tablettát!

— Micsodát? Neked? — hüledezik a patikus.

— Holnap lesz a születésnapom... Eddig mindig babát kaptam. Most már szeretnék egy mackót is!

MERÉNYLET

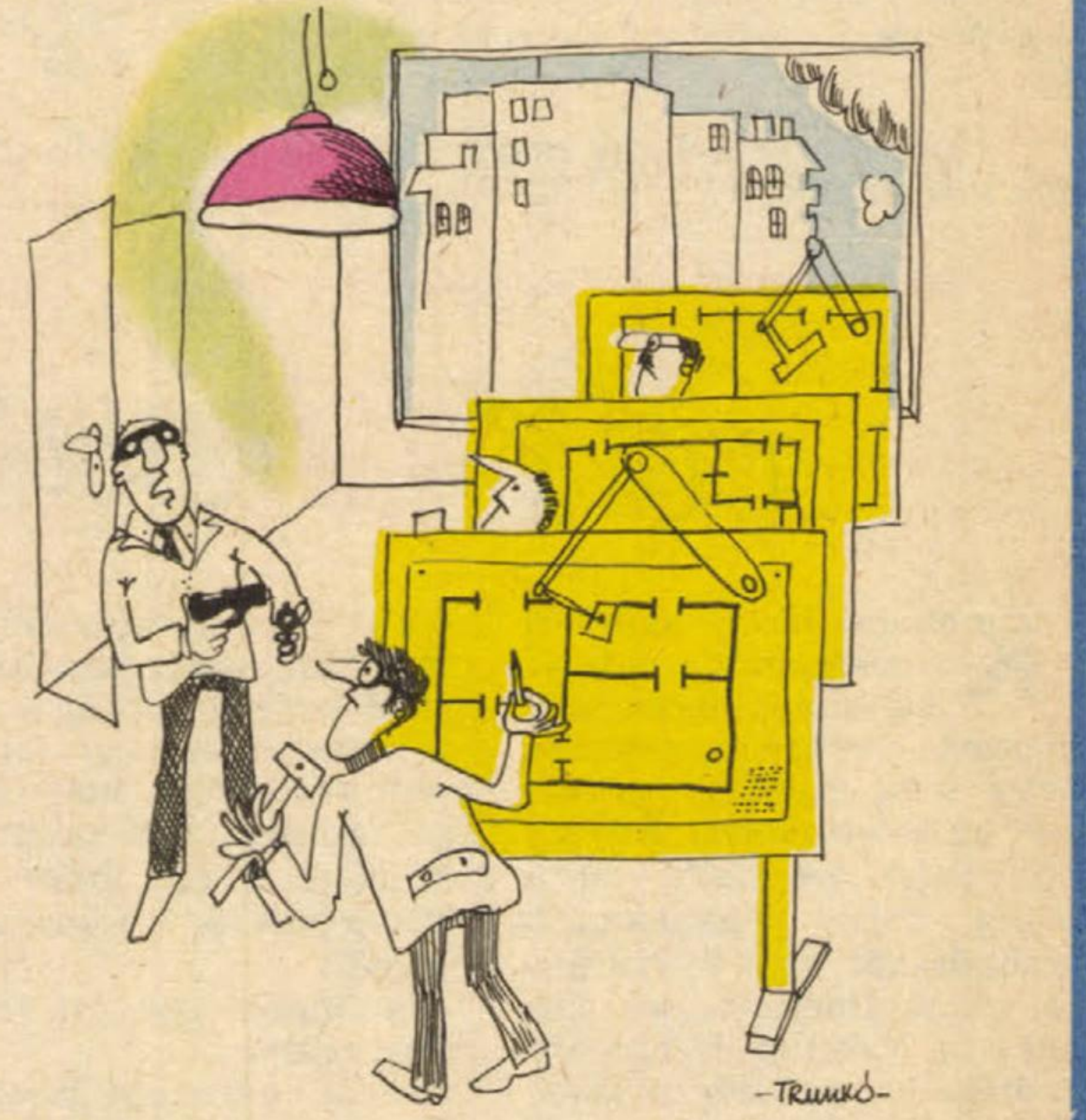

– Azonnal tervezzenek nagyobb lakásokat!

INDOKÍNAI MŰKINCSEK AMERIKÁBAN

A „New York Times" jelentése szerint értékes kambodzsai műkincsek jelentek meg az amerikai régiségpiacokon. Ezeréves szobrok és más csodálatos műkincsek, egyik-másik igen megrongált állapotban, keresnek gazdát a múzeumokban és a régiségkereskedésekben. Hozzátehetjük: rendkívül olcsó áron. Az eladók ugyanis amerikai katonák, akik Indokínában nemcsak harci, hanem műgyűjtő tevékenységgel is foglalkoznak. Mivel gyorsan akarnak megszabadulni az értékes műkincsektől, az árukért nem kérnek sokat, de, hogy minél több darabot adhassanak el, rendszerint – amint azt Gordon B. Washburn, az Ázsia Múzeum igazgatója panaszolta – letörik a szobrok fejét, hogy egy helyett két darabot adhassanak el.

Azt a követelést, hogy az amerikaiak mielőbb vonuljanak ki Indokínából, ki lehetne egészíteni egy új követeléssel: „és minél kevesebb műkinccsel!"

S. O. S.

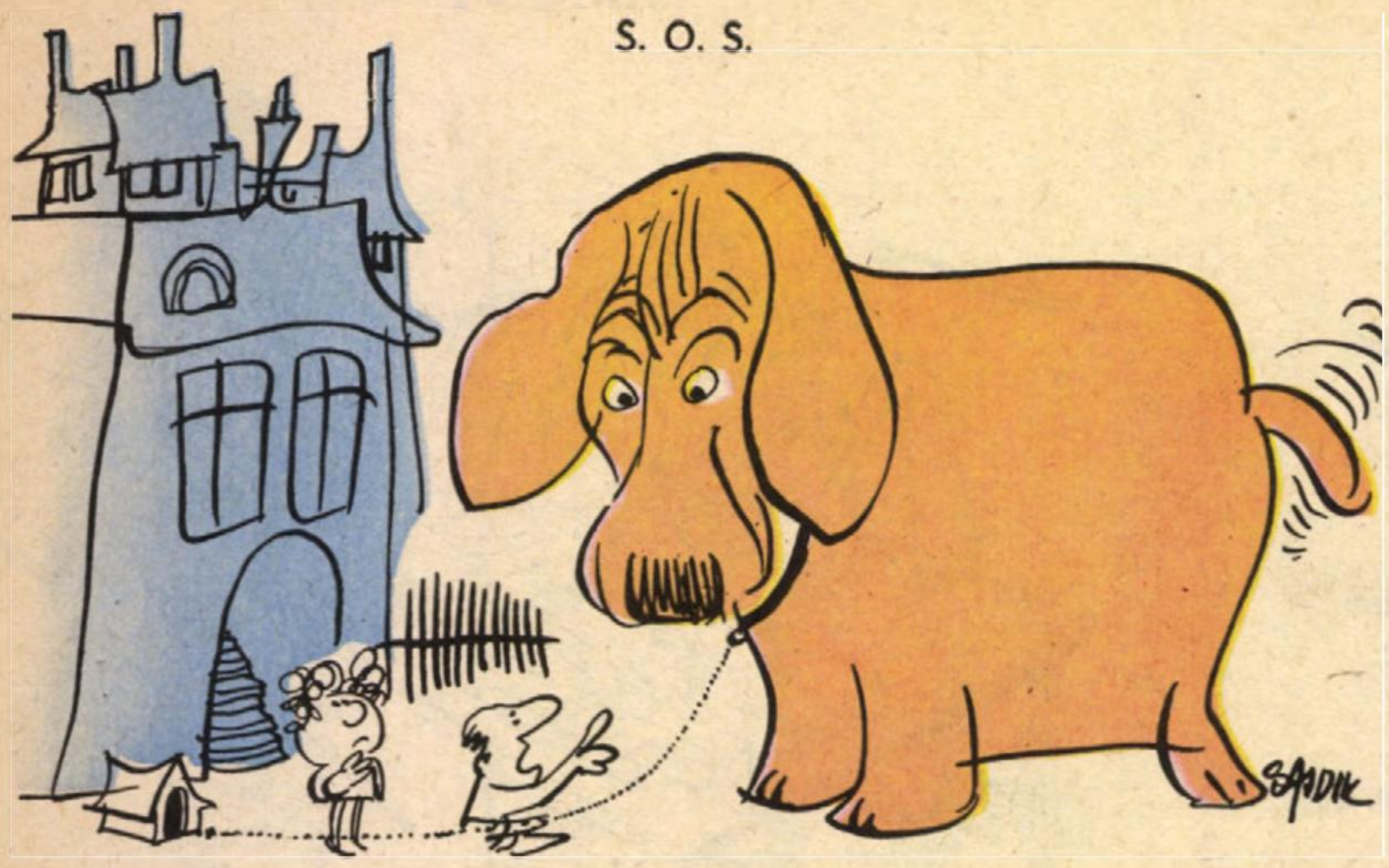

– Valami segélyt kell szerezni, hogy ezt a kutyát etetni tudjuk...

Egy és más

①

— Nem volna hajlandó beszámolni a vásárlók bosszantásának egy újszerű formájáról?

— Az ilyesmi mindig érdekes. Csupa fül vagyok, asszonyom.

— Nos, vettem egy szandált a Belvárosban. Pontosabban a Kossuth Lajos utcában, egy Illatszerboltban. Már ebből is sejlik ugyebár, hogy gyógyszandálról van szó, ami abban különbözik a nem-gyógyszandáltól, hogy fából van és drága. Örömmel vettem tudomásul, hogy garancialevelet is adnak hozzá, néhány nap múlva azonban jóval kisebb örömmel állapítottam meg, hogy a bal lábamra való szandál fémcsatja tönkrement s így persze gyógyító hatását a szandál kifejteni nem tudja. Bevittem hát oda, ahol vásároltam s felmutattam a garancialevelet. Ennek fejében közölték velem, hogy a félpár szandálomat magamnak kell kivinnem a Fóti út és Dózsa György út sarkán található ipari üzembe, mert ott fogják megjavítani. Ön szerint rendben van ez így? *Nekem* kell beutaznom a fél várost oda és vissza, amiért hibás árut kaptam? Nem az volna a természetes, hogy az az üzlet intézi ezt, ahol vásároltam a portékát? És ha holnap egy kiskunmajsai kátéesz termékét kell kicserélnem, utazhatok Kiskunmajsára?

— Asszonyom, önnek teljesen igaza van. Ez így csakugyan nincs rendben. Szóvá fogom tenni az esetet.

— És gondolja, hogy eredménye lesz a bírálatnak?

— Nem, asszonyom, azt egy percig sem gondolom.

②

Egy filmbírálatban olvasom ezt a mondatot:

„Törőcsik Mari feledteti a nézővel összes korábbi, emlékezetes alakításait.”

— Hogyan? — kérdem riadtan és magamban — a kiváló művésznő korábbi alakításai talán arról emlékezetesek, hogy rosszak voltak? Mert hiszen anyanyelvünkben a „feledteti” állítmány mindig ebben az értelemben használatos. Mindig a *jó* feledteti a *rosszat*. Ha viszont a művésznő korábbi alakításai is kiválók voltak (aminthogy azok voltak), akkor legújabb és még kiválóbb alakítása legfeljebb felülmúlja a korábbiakat, de nem feledteti. Nem is volna méltányos dolog egy színésznő alakításai közül mindig csak a legutolsóra emlékezni s kurtán-furcsán elfeledni valamennyi többi remek alakítását.

③

Már gyermekkoromban is szakállas vicc volt ez:

Egy igen szerényen öltözött férfiú bemegy a kávéházba. A pincér hajlongva fogadja: „Alázatos szolgája, igazgató úr...” Mire a vendég: „Kérem, mától fogva ne szólítson igazgatónak. Már van állásom.”

Valahogyan így vagyunk újabban a „professzor” megszólítással. Újságírók, tévériporterek adományozzák ezt a tisztes rangot interjúk, ankétok során azoknak is, akik — bár egyébként tiszteletre méltó egyének — de ezt a megszólítást még nem érdemelték ki. Professzor tudniillik csak az, aki nyilvános (vagy címzetes) egyetemi tanár. Más senki. Már előre megmondom, hogy ha valaki engem professzor úrnak fog szólítani, kérni fogom a vele járó fizetést is.

④

A hétfői Magyar Hírlapban olvastam ezt az érdekes hírt:

> Vasárnap délután ismeretlen telefonáló azt közölte a párizsi rádió és tévé igazgatóságával, hogy az intézmény épületében bombát helyeztek el. A kutatás során nem találtak semmiféle bombát, ezért arra gyanakszanak, hogy a telefonhívás valamelyik előfizetőtől érkezhetett, akit a műsor félbeszakítása hozott ki a sodrából.

Úgy látszik a tévénézők mindenhol elégedetlenek. Hol azért akarják felrobbantani a televízió székházát, mert nincs műsor, hol azért, mert van.

(t.)

A VIETNAMI HADSZINTÉREN

Dallos Jenő rajza

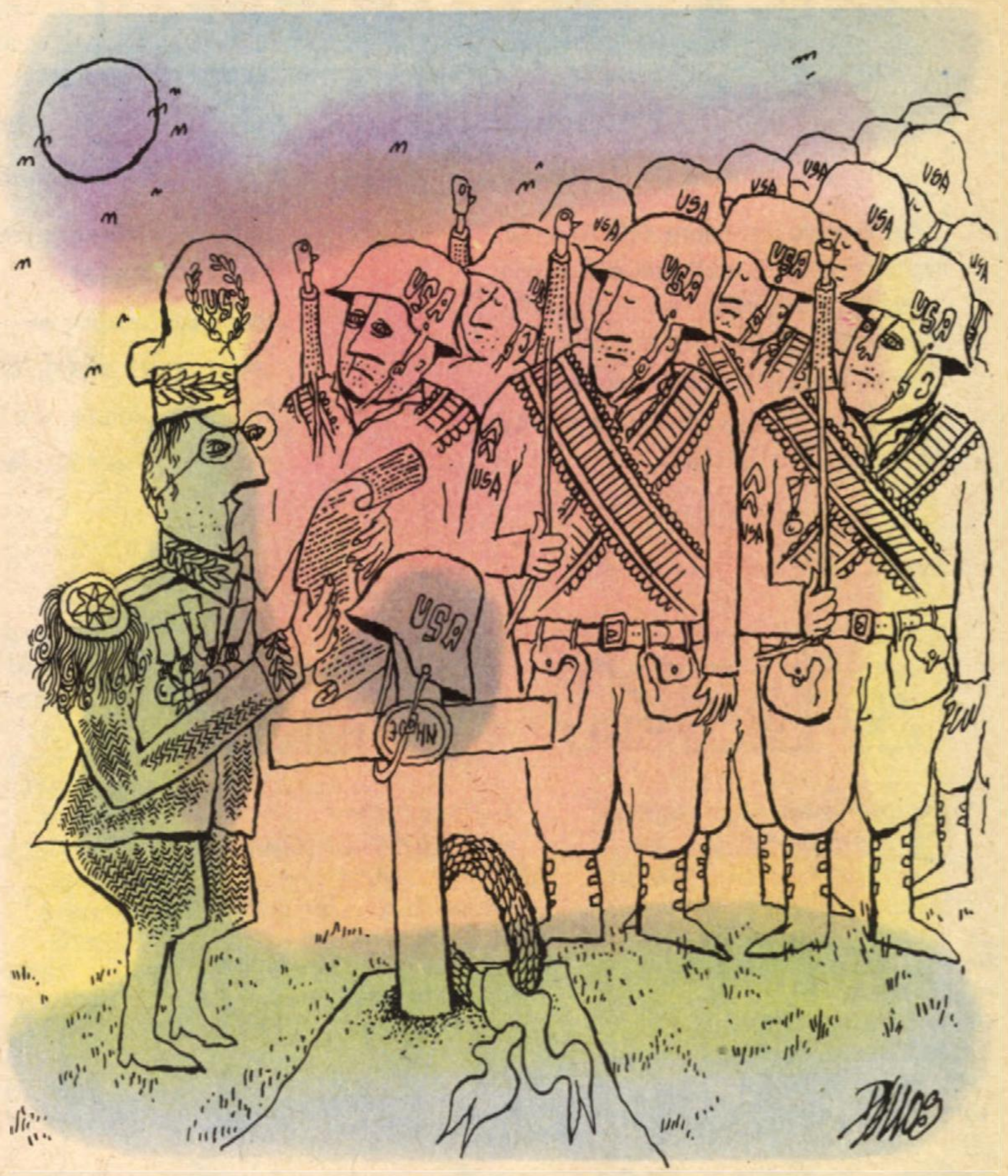

– ... és sajnos, nem érte meg a kétszázadik párizsi béketárgyalást...

CSALÓDOTT BETEG

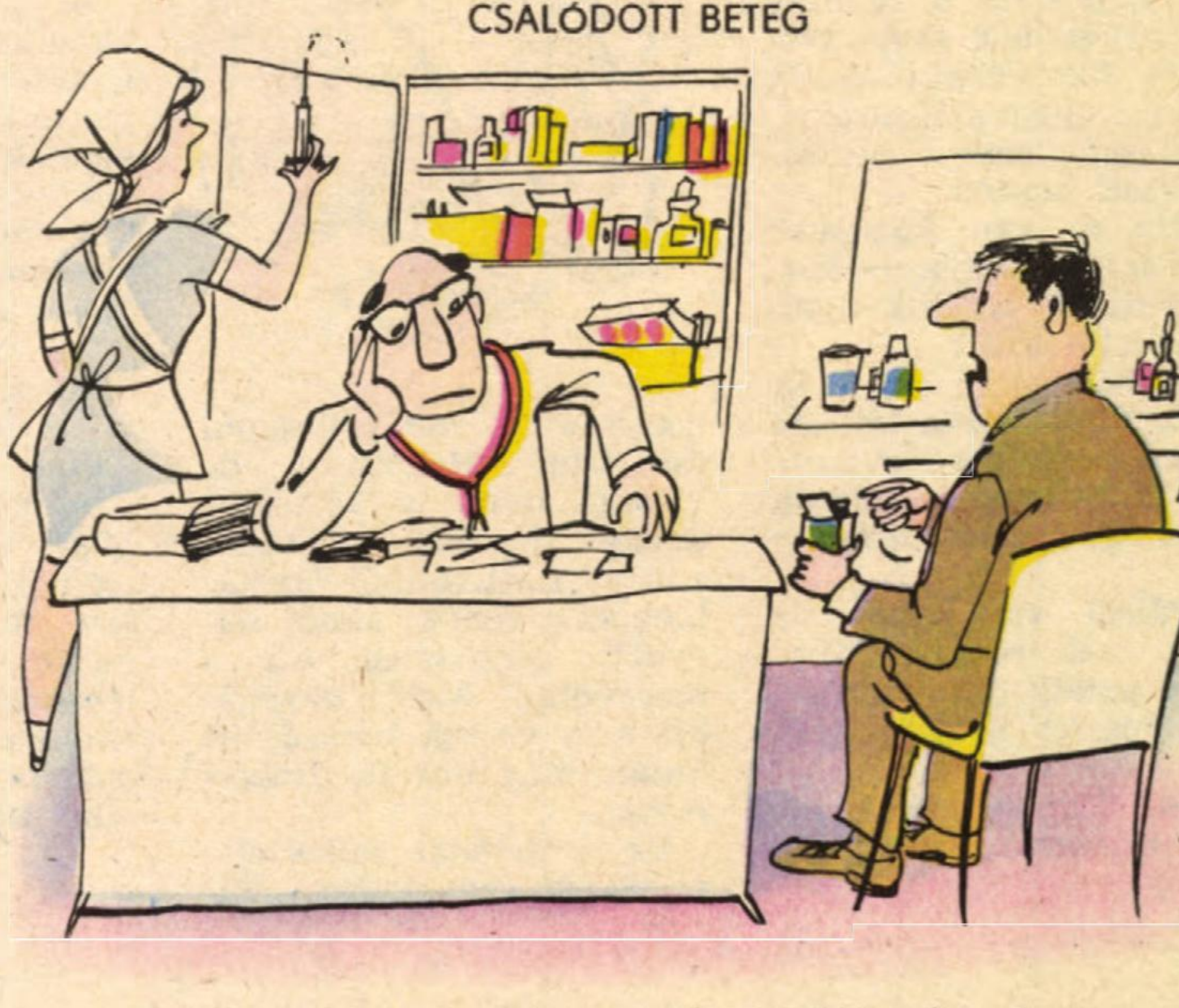

– Nem használt a gyógyszer. Még mellékhatása sincs...

KISAUTÓ

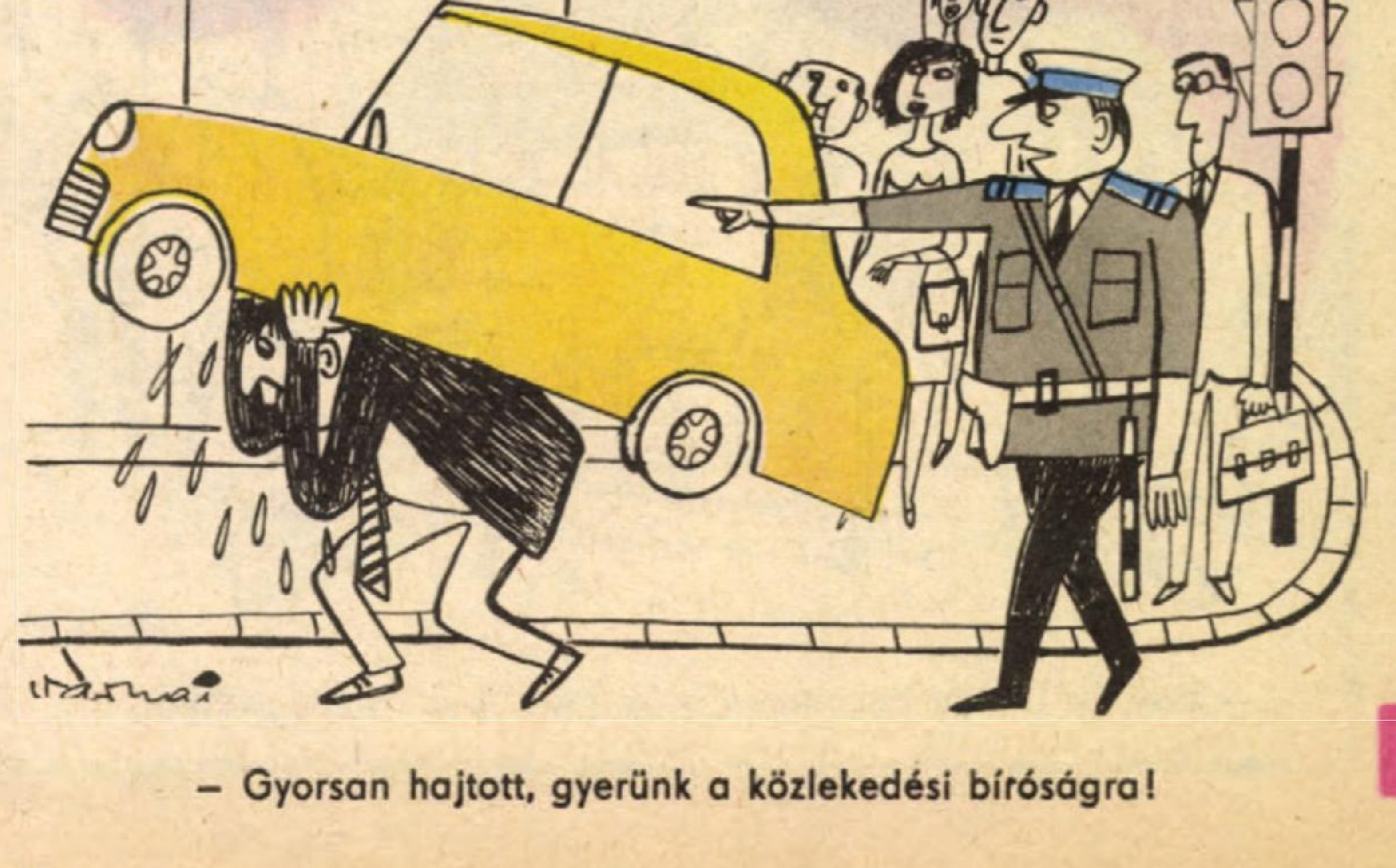

– Gyorsan hajtott, gyerünk a közlekedési bíróságra!

KI FOG GYŐZNI?

LAJOS

(A barátjának bejelenti:)

„Hát menyasszonyom lett Aranka,
Mert: csöndes, suttogó a hangja,
Szerény, hallgatag, kis virágszál,
Tehát én leszek az úr a háznál,
S ez a legfontosabb, komám!
Meglátod, nyugodt, szép, kis arcát
Az esküvői lakomán."

ARANKA

(A barátnőjével beszélget)

„Aranka! Vőlegényed lett Lajos?"
„Igen." „Nohát.
Ilyen csélcsapot szeretni bajos."
„Ilyen vagy olyan, én nem kutatom, –
De, hogy rendes ember lesz belőle
Ne félj, megmutatom!"

Farkas Imre

TEREPASZTAL

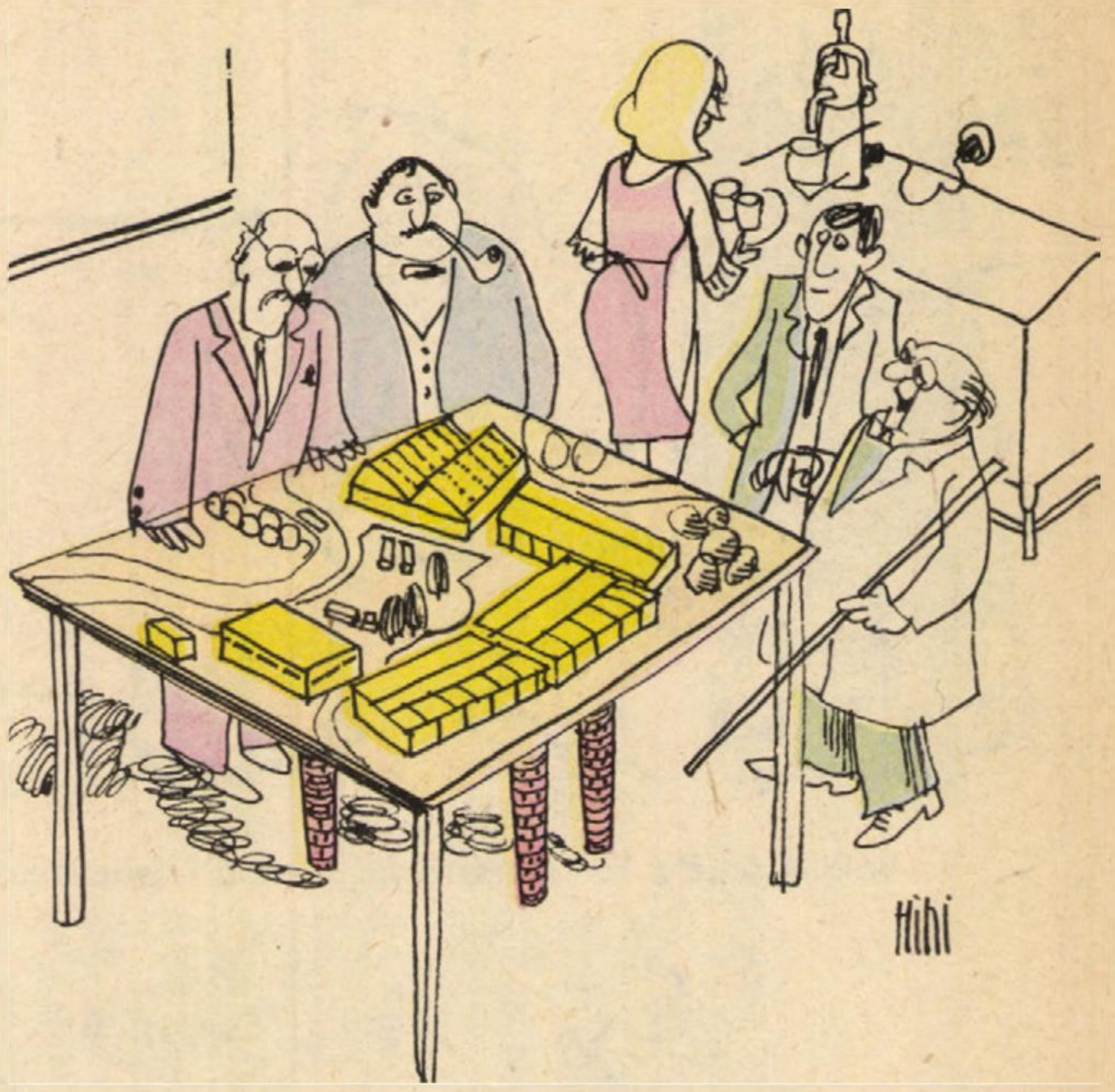

– Új iparztelepünk kéményeinek tervezésénél gondoltunk a közeli kertváros levegőjének tisztaságára is...

A NAGY ÚJÍTÁS

Bokorinak, az újítási felelősnek rossz napja volt. Reggel fejfájással ébredt, a felesége langyosan hozta be a kávét, az autóbusz az orra előtt ment el, a gépírónő, akivel fontos jelentést akart elkészíttetni, beteget jelentett és a tetejébe Eperjesi jött be szobájába. Eperjesi egymagában is rossz kedvre derítette volna, mert állandóan lehetetlen újításokkal, találmányokkal zaklatta. Kellemetlen ember volt, sohasem lehetett vele megértetni, hogy ötlete nélkülözi a realitás minden kellékét, kivihetetlen és ha valami csoda folytán megvalósulhatna, akkor sem volna semmi gyakorlati haszna.

— Na, mi van, Eperjesi? — kérdezte Bokori. — Megint valami korszakalkotó újítás, felfedezés?

— Tulajdonképpen az Állami Biztosítóhoz kellene beadnom, de megszoktam, hogy az ötleteimet mindig Bokori elvtársnak nyújtom be.

— Miről van szó? De kérem, csak röviden. Tegnap is sokáig feltartott azzal a foszfor nélküli gyufával.

— A kellemetlenségek elleni biztosítás a legújabb ötletem.

— Vagyis?

— Vagyis a főnök rigolyái, az elromlott lift, a kellemetlen látogató, az arcunkba köhögő útitárs és még sok minden bosszantó kellemetlenség ellen kellene biztosítást kötni. Az igazgató indokolatlanul összeszid? Bosszantó, de vigaszt nyújt a biztosító, amely ilyenkor a tarifa szerint fizet. Minél igaztalanabb a főnök, annál nagyobb pénzösszeg üti a markomat. Mert ugyebár kit nem ér sok bosszúság? Talán még önt is, Bokori elvtárs.

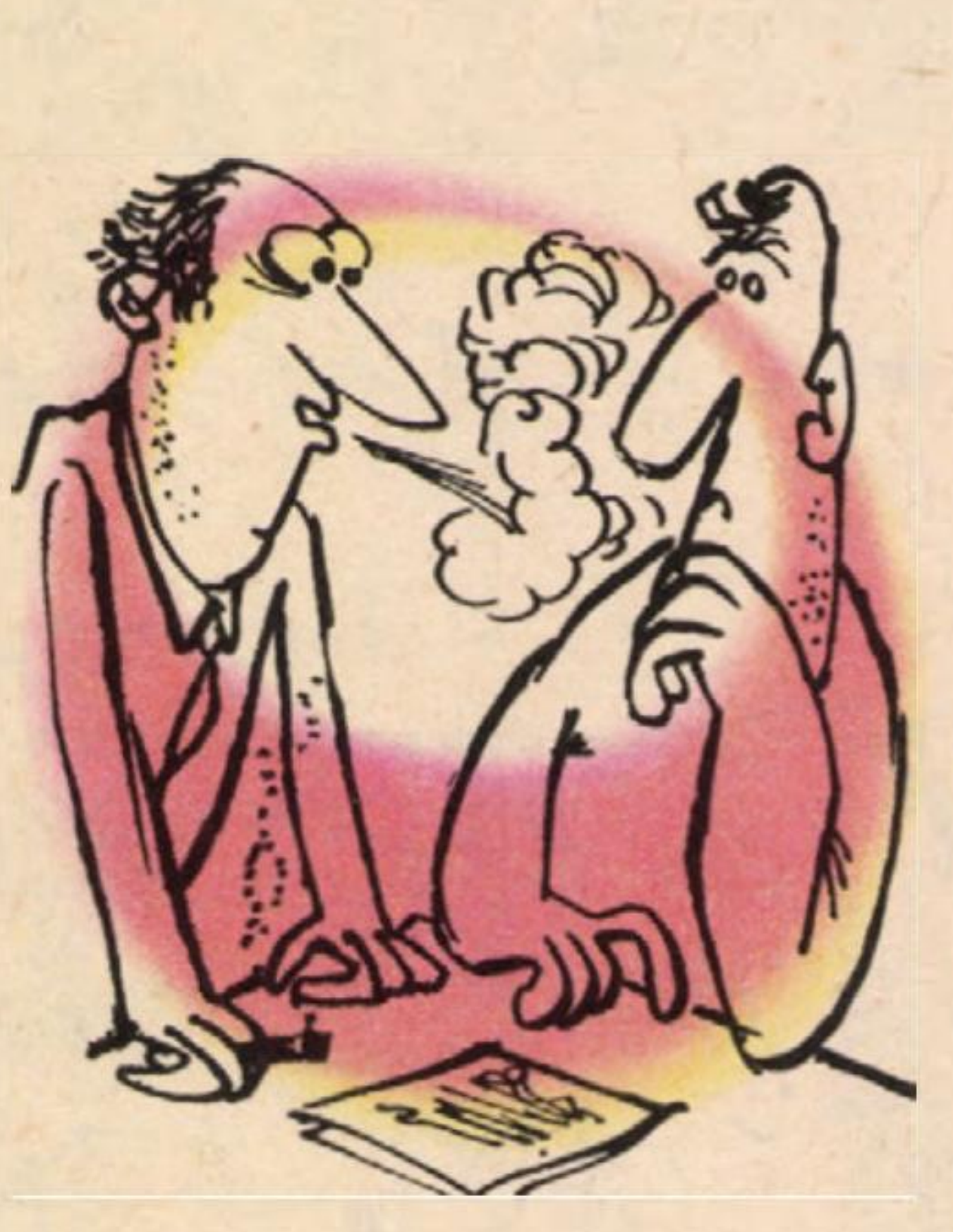

Ez a mondat felkeltette az előadó érdeklődését. Hiszen ez a nap csupa bosszúság volt számára.

Eperjesi tovább beszélt és az újítási előadó pillanatnyi érdeklődése gyorsan véget ért. Mialatt Eperjesi igyekezett Bokorit meggyőzni, egyre inkább látta, hogy ismét megszokott naiv álmodozásáról van szó.

Bokori rágyújtott és szórakozottan Eperjesi szemébe fújta a füstöt.

— Bocsásson meg — mentegetődzött —, nem szándékosan tettem.

— Szóra sem érdemes. Inkább hálásan köszönöm — törölgette szemét az újító.

— Azt köszöni, hogy véletlenül szemébe ment a füst?

— Azt. Eggyel több kellemetlenség szerepel a listámon. Ez ellen is lehetne biztosítást kötni. Azután itt vannak a boltok. Kiszemelek valamilyen árut, napokig tervezem, hogy megveszem, együtt a pénz, rohanok az üzletbe, de a bolt leltár miatt zárva. Vagy tatarozzák. Kellemetlen, de ha biztosításom van, pénzt kapok.

— Nézze, én nem hiszem, hogy a köhögés, vagy a cigarettafüst ellen biztosítást lehet kötni, de ha mégis valóra válna a kellemetlenség elleni biztosítás, nagy örömet szerezne nekem. Én ugyanis maga ellen kötnék biztosítást!

Palásti László

EZ AZTÁN ELLENÉRV!

Két férfi beszélget az italboltban.

— Képzeld — panaszolja az egyik —, tegnap este hazamegyek és egy idegen férfi ölében találom az asszonyt!

— És mit csináltál? Megölted azt az embert?

— Hova gondolsz! Csak nem fogok minden második nap megölni valakit?...

TAVASSZAL A TELKEN

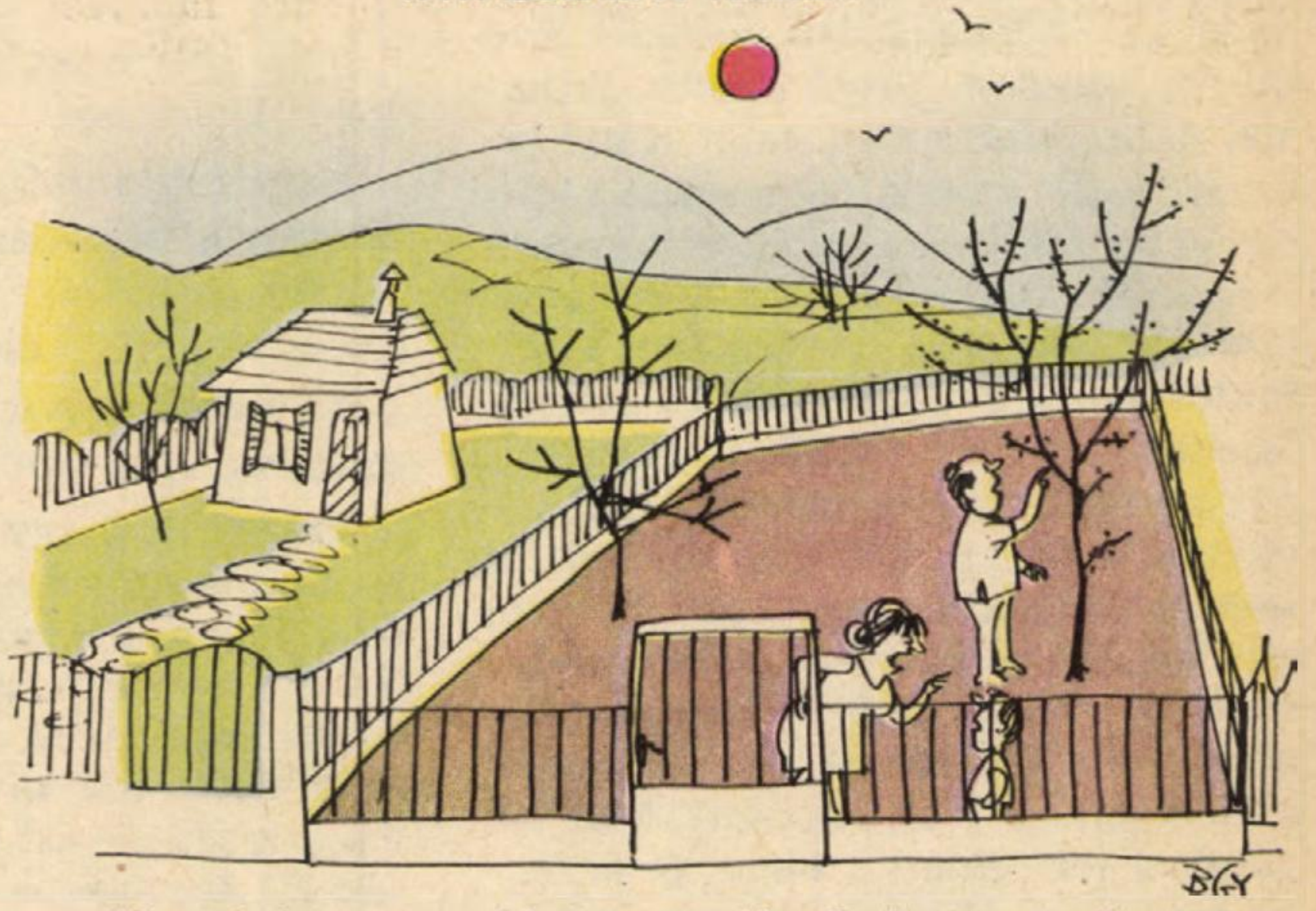

– Hagyd békén apádat, nem látod, hogy a rügyeket számolja?!

IDEGGYÓGYINTÉZETBEN

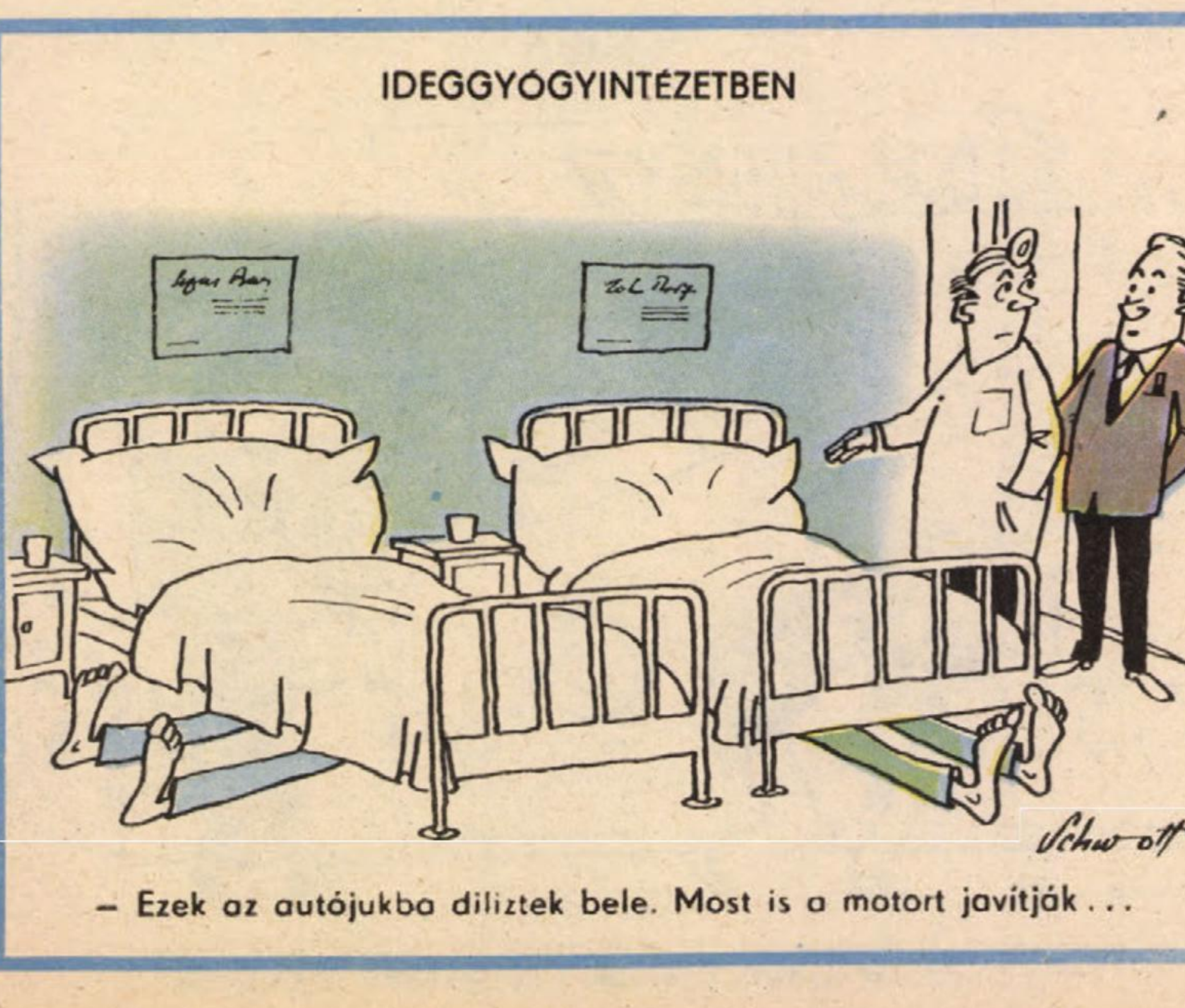

– Ezek az autójukba diliztek bele. Most is a motort javítják...

KIVÁNSÁGHANGVERSENY

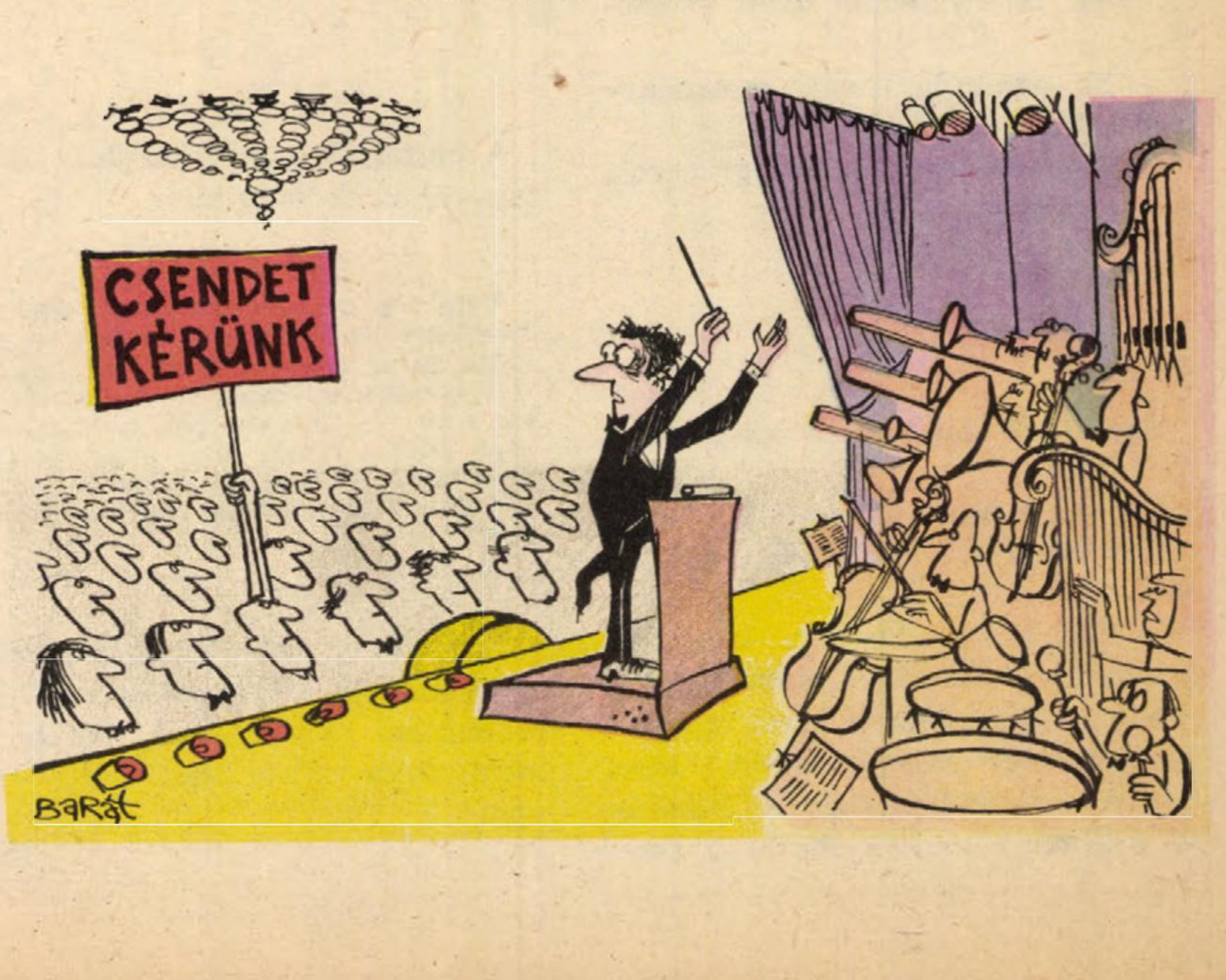

GOMBÓCKÉSZÍTŐ ÜZEM

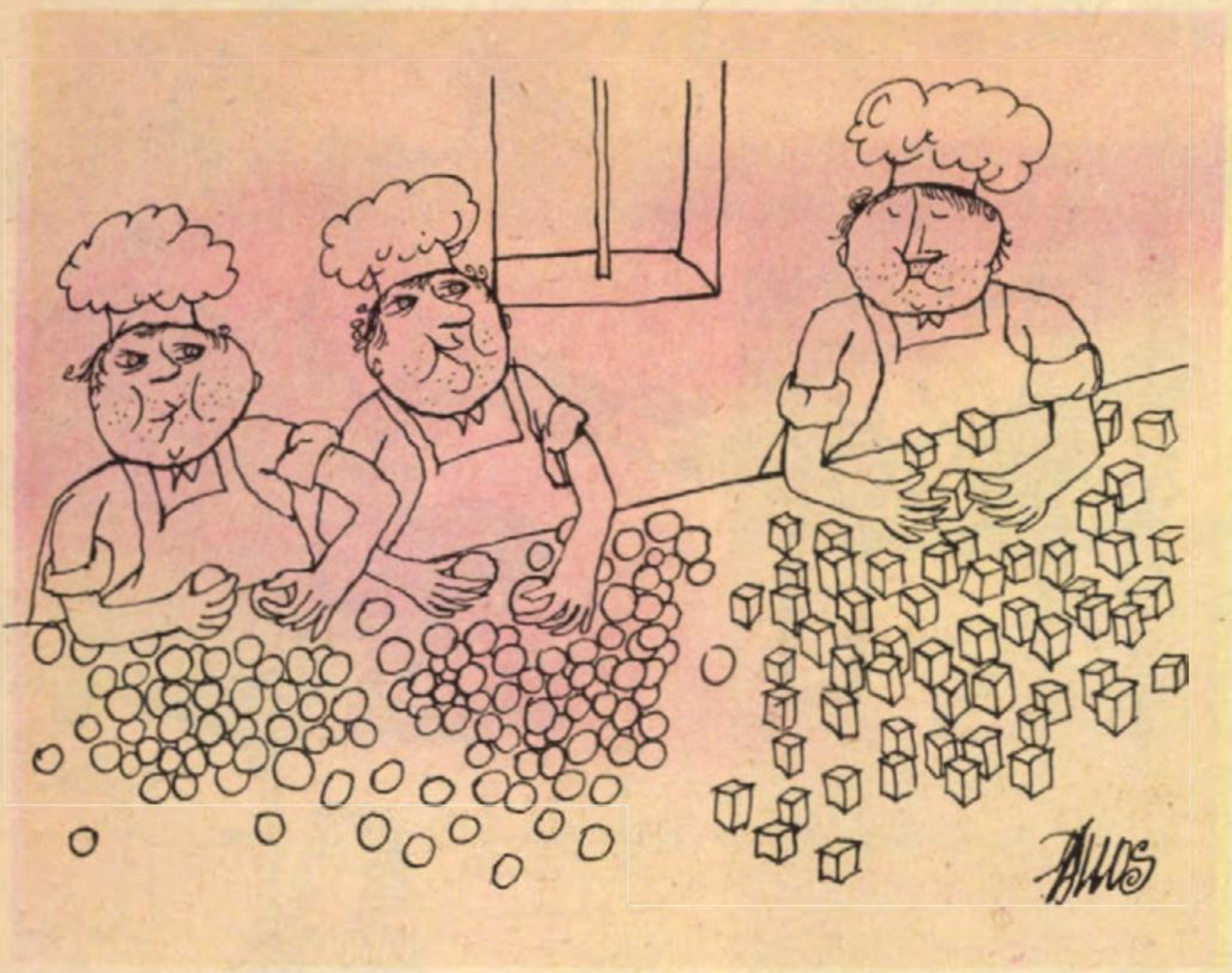

– Ha tovább egyénieskedik, ki fogja rúgni a főnök...

MEGLEPŐ FORDULAT

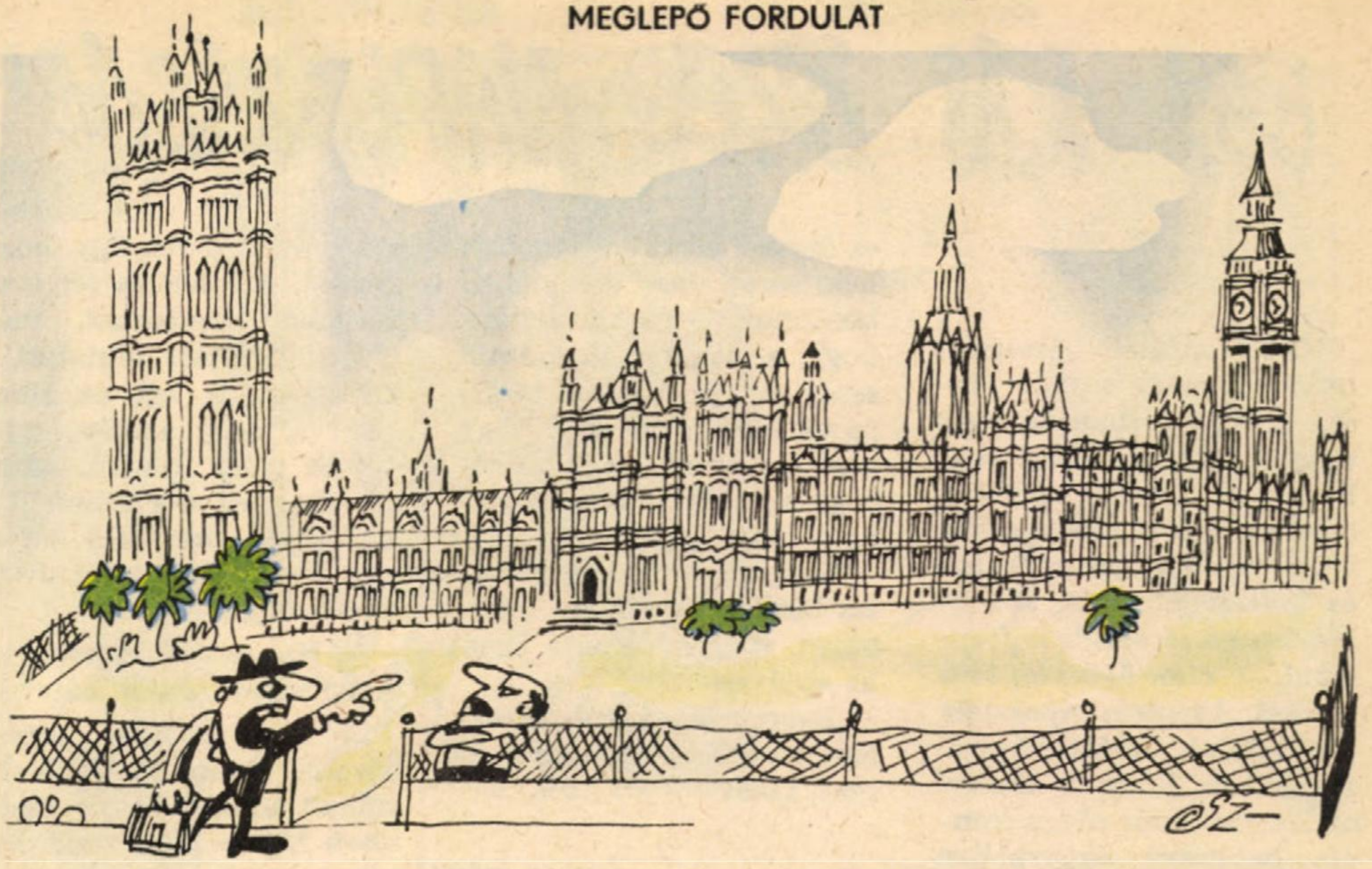

– Csak nem akarja azt mondani, hogy azt munkával szerezte?
– Ugyan! Gyufaszálból építettem!

Macska a háztetőn

Becsszóra, hogy pontosan így történt... Jó korán reggel kinéztem az ablakon, hát egy macska ült a szomszéd ház alacsony tetején. A bajuszát próbálta pödörgetni, de amúgy eléggé szerencsétlen képet vágott hozzá, mint aki hirtelen nem is tudja, hogyan került oda.

No, hát most légy észnél, bolond macska, gondoltam. Látod, hogy van ez? A fejedbe száll az április, azt hiszed, hogy felkapaszkodhatsz még valahova. Aztán feljön a nap, te azon veszed észre magad, hogy csak a síkos palán ülsz és fázik a feneked.

Négy szarka is matatott a szomszéd ház tetején. Valami ócska lyukat fedeztek fel a kémény tövében, mindenféle kacatokat dobáltak bele ideges cserregéssel. Rongyokat, ágdarabkákat. A szárnyuk zöldesen csillogott a ferde fényben. Ezek az öreg házaspárok mind ilyenek. Találnak végre egy kéglit, és azt hiszik, hogy tele kell tömni ezerféle vacakkal.

Észrevették a macskát, ugrottak egyet. Az egyik pár mindjárt oda is csűrt a közvetlen közelébe.

— Hát maga? — kurjantotta az öregúr, fejét krakéler módon félrehajtva. — Hogyan kerül ide, ha szabad kérdeznem?

A macska zavartan toporgott a mellső lábaival.

— Tudja az ördög — mondta gyámoltalanul.

— Ez nem válasz — billegtette farkát az idős hölgy. — Nahát! Még neki áll feljebb.

— Ne szórakozzatok velem — mondta a macska és ostobán előrefésülte a bal fülét. — Hagyjatok békén.

Az öregúr felháborodva szökkent még közelebb és egyenest a macska képébe kiáltotta:

— Kikérem magamnak, hogy a feleségemet tegezze. Mégiscsak disznóság.

— Jól van — mondta a macska keservesen. — Megyek már.

Feltápászkodott és bizonytalan léptekkel a kúpcserép felé igyekezett. Jól láttam, hogy reszket a bajusza. De ekkor már ott állt előtte a másik két szarka. Fehér mellényüket aligha nem optikai szerrel tisztíthatták.

— Kihez van szerencsénk? — kérdezték harsány madárgúnnyal. — Kit tetszik keresni és milyen ügyben?

— Izé... — mondta a macska teljesen szerencsétlenül. — Valahogy felmásztam.

— Igeeen? — kiáltotta az asszonyság. — Akkor most másszék is le, de azonnal.

— Már próbáltam. De nem megy. A farkamba gabalyodom. Tetszik tudni, gondoltam, találok itt valakit.

— Hohó, ezt ismerjük, mind ezt mondja. De majd ellátjuk mi a te bajodat...

Néhány centire a levegőbe emelkedtek, kemény és fekete csőrükkel vagdostak felé. A macska sarkonfordult és megrittyent inakkal egyensúlyozott visszafelé a palán. Középen leült és panaszos képpel bámult a légtérbe. A négy öreg szarka most két oldalról támadt rá. Súlyos gorombaságokat vágtak a fejéhez és szemmel láthatóan élvezték a helyzetet.

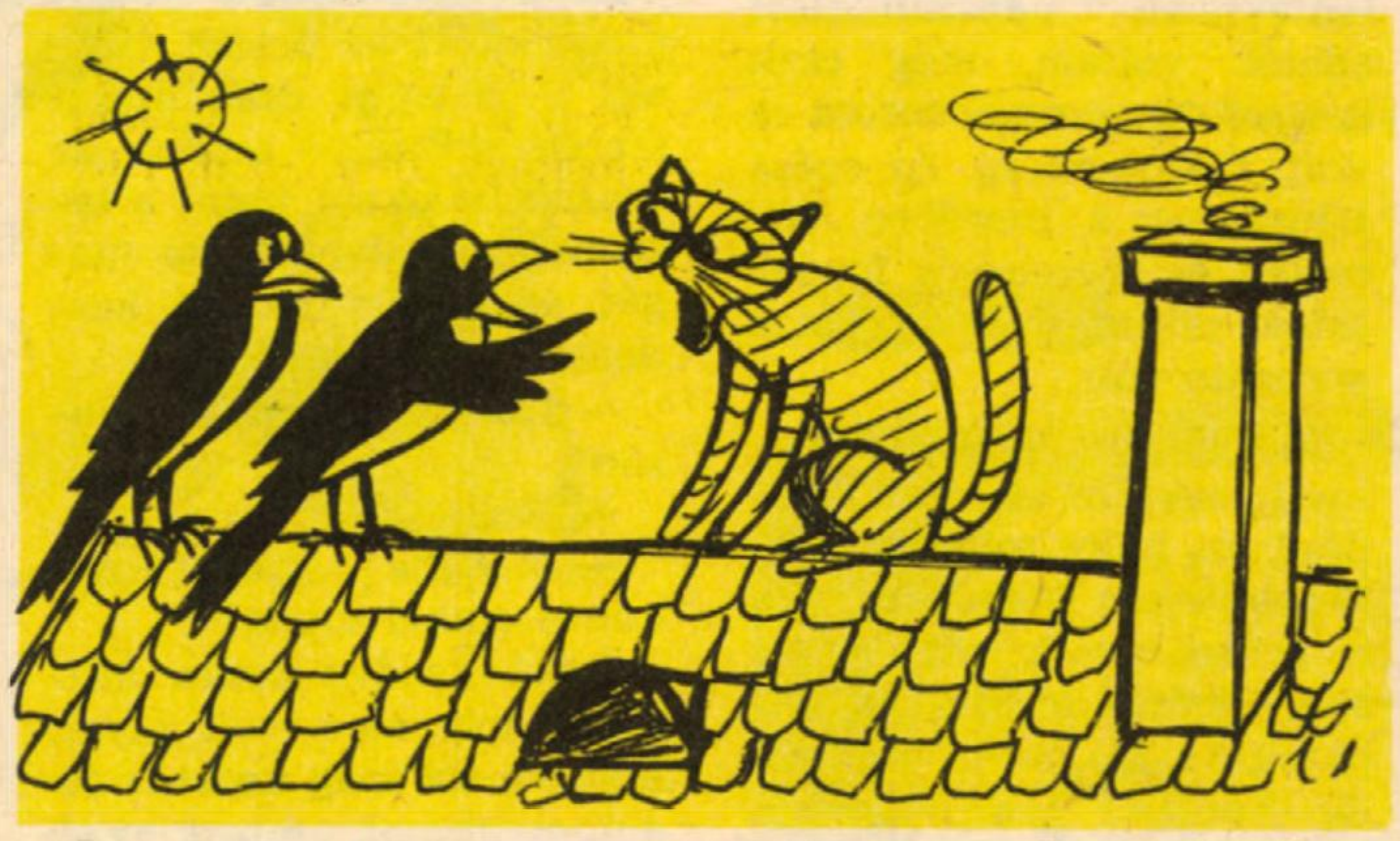

— Ezt még megkeserülöd, csavargó! Majd szólunk a kutyának! Lesz neked nemulass!

Már a macskának szurkoltam. Szerettem volna, ha egyszerre csak felemelkedik, huss, körülrepüli a kéményt és felül a telefondrótra, de hát repülő macskák még a mesében sincsenek. Látod, bolond macska — gondoltam —, cudar egy sors a tiéd. Lenn a kutya, fenn a szarkák, reménytelenül közbülső állatnak születtél, bolond macska, hát ne csodáld, ha magadra maradsz. De legalább repülni tanultál volna, te bolond, bolond macska.

Becsületére váljék, egyszer megpróbálta. Fél lábát maflán kidugta a csatorna mellett, aztán gyorsan, ijedten mindjárt vissza is húzta és keservesen nyávogni kezdett.

A tisztára mosott égen buzgó kis felhők igyekeztek a dolguk után. Merthogy erősen tavasz akart már lenni.

Peterdi Pál

ELŐZÉKENY KISZOLGÁLÁS

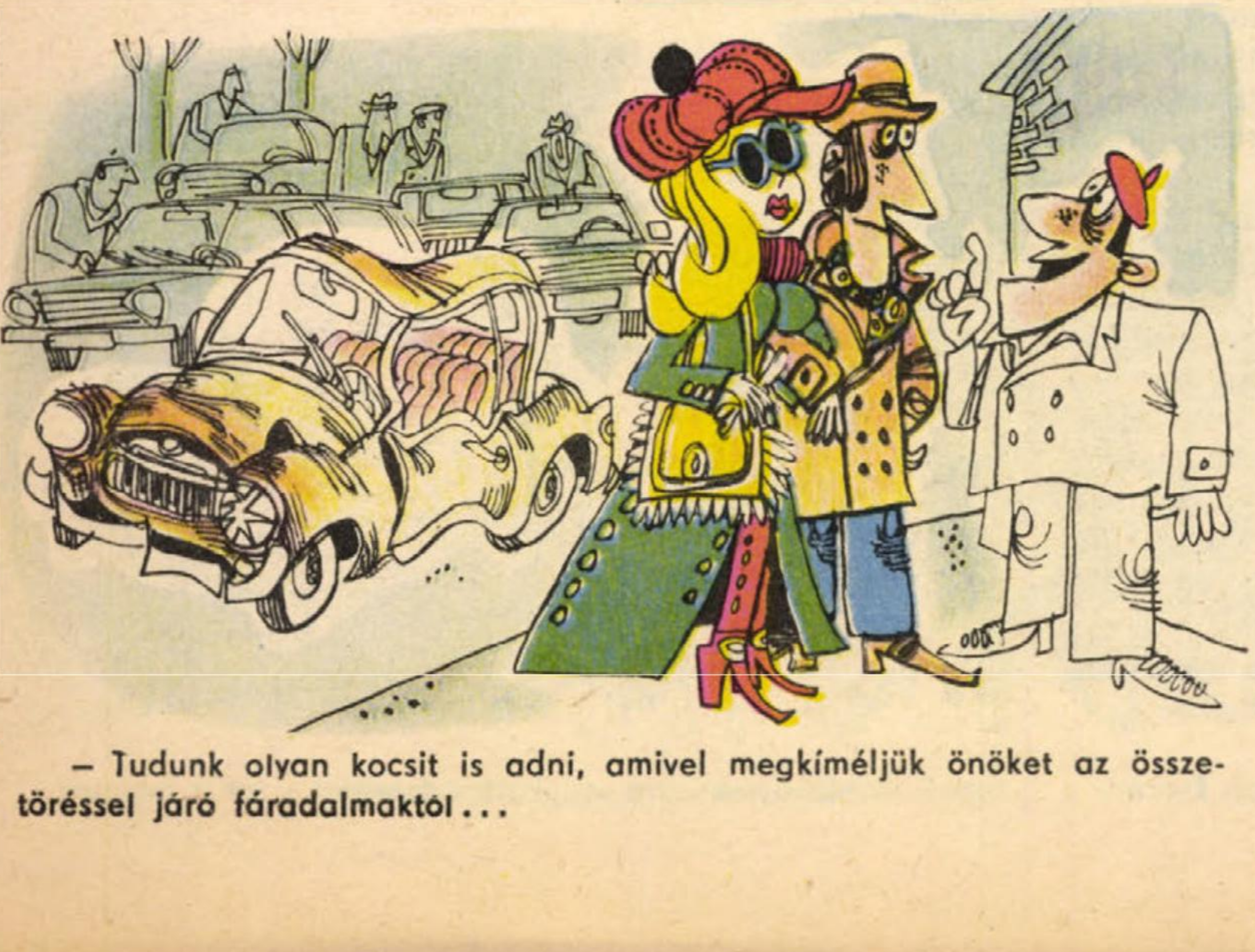

– Tudunk olyan kocsit is adni, amivel megkíméljük önöket az összetöréssel járó fáradalmaktól...

EMELTÉK A FIZETŐVENDÉGSZOBÁK ÁRAIT

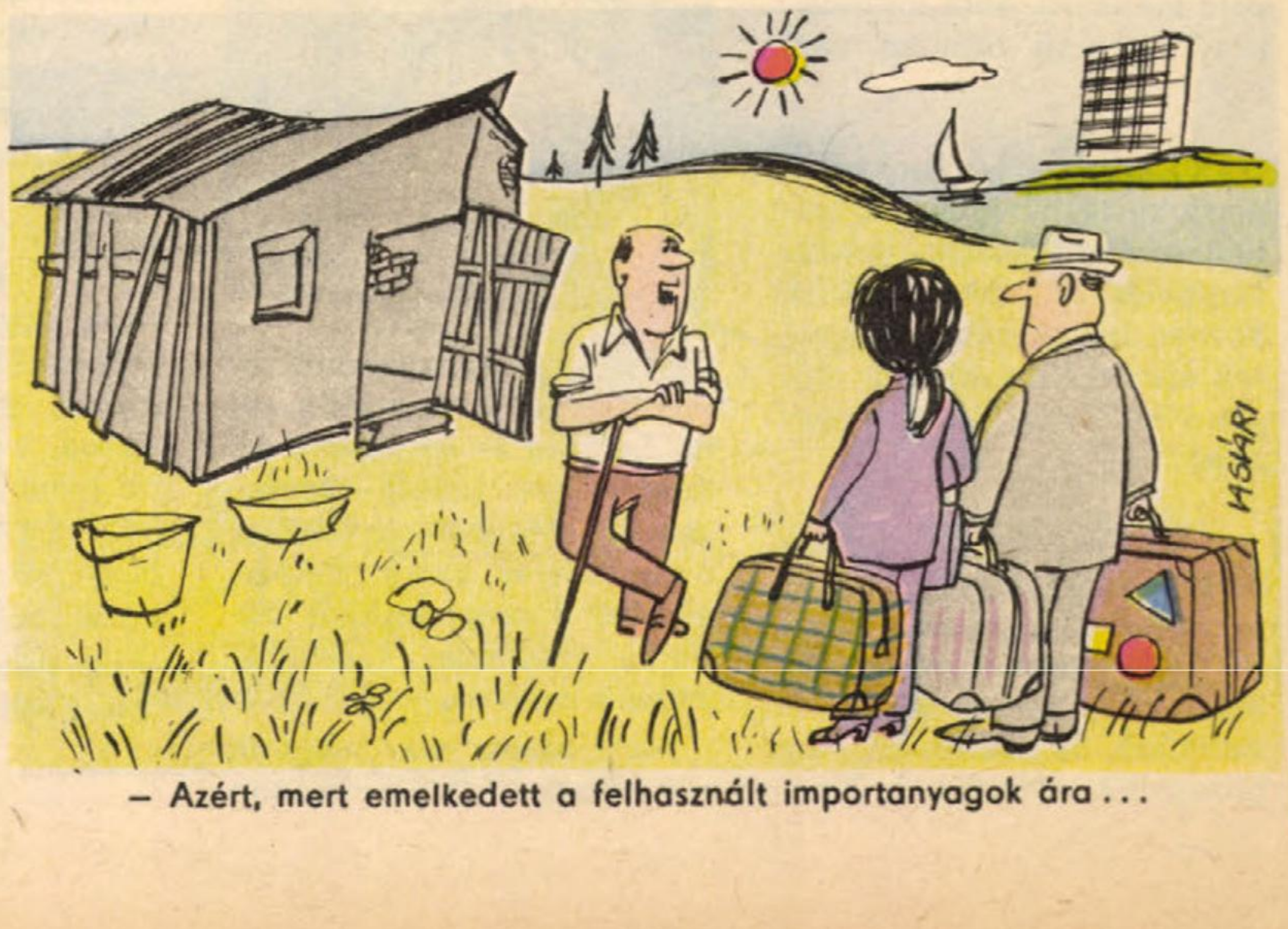

– Azért, mert emelkedett a felhasznált importanyagok ára...

EGY KIS ÖREG NAPLÓJÁBÓL

①

Illető barátom érettségi után kiutazott a már régóta özvegyi sorban éldegélő nagyapjához, Párizsba. Franciául akart tanulni, noha az idő tájt már sokat írt, olvasott Anatole France és Voltaire nyelvén, sőt folyékonyan fecsegett is franciául, de csak idehaza, Pestiekkel. Azonban tapasztalt, külföldjáró barátai figyelmeztették, hogy a legelső párizsi taxisofőr olyan francia hangzású zagyvalékot fog ott elhadarni neki, hogy amíg azt meg nem tanulja, soha el nem igazodik Párizsban.

Ámbár lehet, hogy abban az időben még nem is volt taxisofőr, mert amit itt most elmondok, hatvan esztendővel ezelőtt történt. Akkoriban egy ilyen utazáshoz nem kellett annyi irkafirka, mint ma. Meg pecsét. És igazolvány arról, hogy valaki mikor és hol született, meg, hogy anyja is volt.

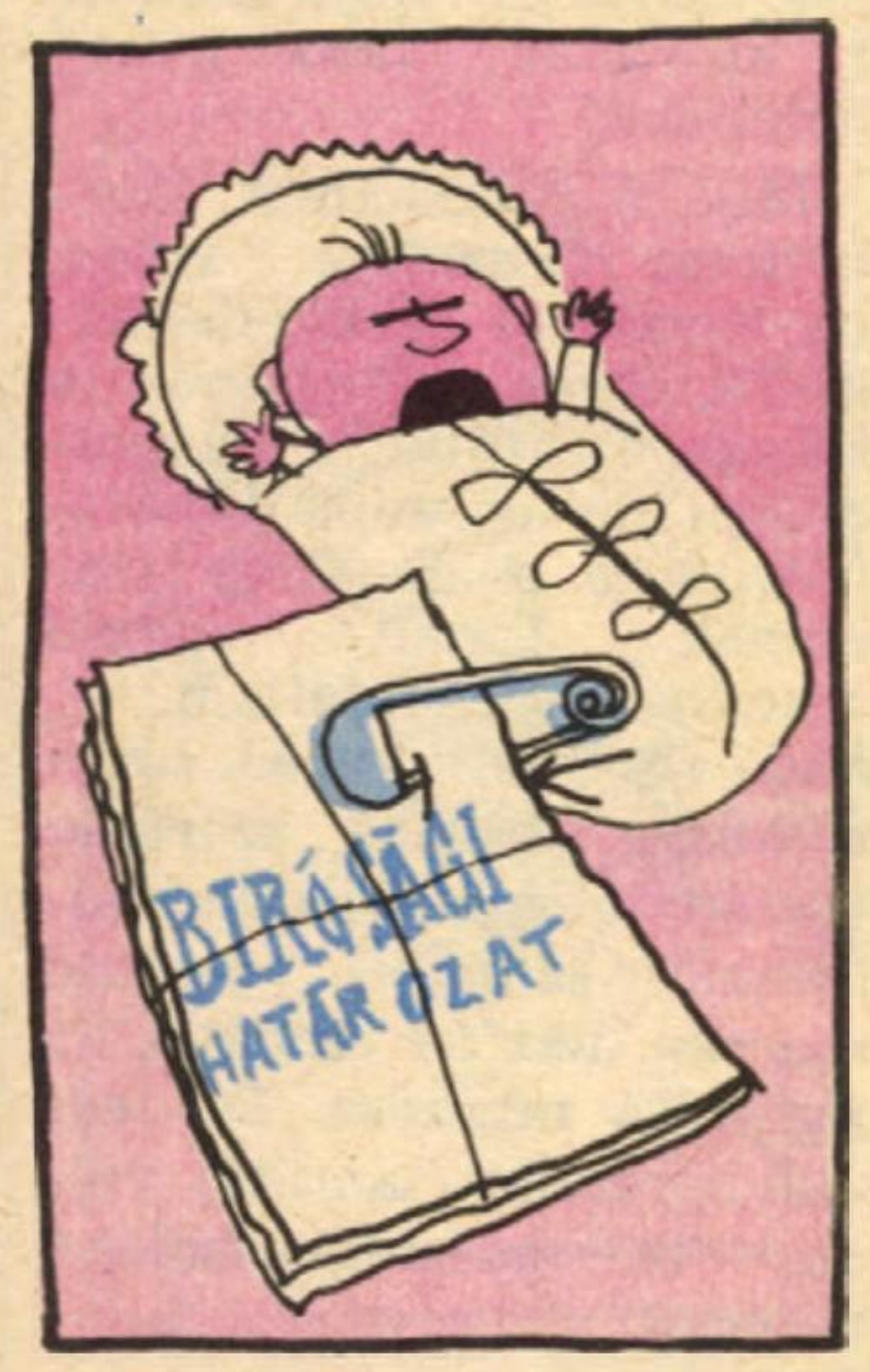

Na mindegy: elég az hozzá, hogy az én barátom kapott az apjától egy harmadosztályú vasúti jegyet, és azzal, meg egy kis kofferrel a kezében minden különösebb akadály nélkül érkezett meg Párizsba, valahogy elvergődött a nagyapja lakására, ahol a következő szövegű cédulka várt rá:

„Ne haragudj, mon vieux, hogy nem vártalak az állomáson, de valami fontos tárgyalásom jött közbe. Ebédre hazajövünk. A gyerek alszik. Ha felébred, ringatni kell egy kicsit. Nagypapa."

A tárgyalás valóban elég fontos volt. Gyerektartási per. Nagypapa ellen. Felperes: a huszonkét esztendős, átkozottul csinos kis házvezetőnő. És ebédre tényleg hazajöttek. Pontosan. Mert ez ünnepi ebéd volt, amelynek során még pezsgőt is bontottak. Annak örömére, hogy a nagypapát ezentúl senki se ugrathatja a törzskávéházában azzal, hogy nem ő a gyerek apja. Merthogy ezt hivatalos okmánnyal tudta igazolni.

És így a barátom, pecsétes bírói döntvénnyel a kezében, sürgönyözhette haza az apjának:

„Szerencsésen megérkeztem, ringatom a nagybátyámat, Lojzi."

②

Megvallom őszintén, hogy egy kicsit irigyen adom tovább ezt a történetet. Nem a nyájas olvasótól irigylem, hanem úgy általában. Mert nekem soha nem voltak ehhez hasonló, izgalmas és színes kalandjaim, mint ennek a Lojzinak, aki mindenféle újságcikkekkel, meg fényképekkel tudja bizonyítani, hogy bejárta az egész világot. Sőt — szerin**tem — a félvilágot is. Én csak amolyan egyszerű jelentéktelen népszámlálási adalék voltam, még csak hányatott gyermekkorom se** volt. Ellenkezőleg. Az egész ifjúságom a merőben váratlan és szerencsés fordulatok szinte már unalmas sorozata volt.

Mindössze apróbb kellemetlenségeim akadtak. Például az, hogy minden unokatestvérem jóval idősebb és erősebb volt, mint én, és elég sűrűn adogatták a pofonokat. Mármint nekem. És hozzánk meglehetősen nagyszámú unokatestvér jött, falura, jó levegőt szívni. De még ez se tartott sokáig, mert áldott szerencsémre elég hamar tönkrementünk, és aztán, Pesten, gyönyörű szép, világos udvari szobában laktunk, mind a négyen.

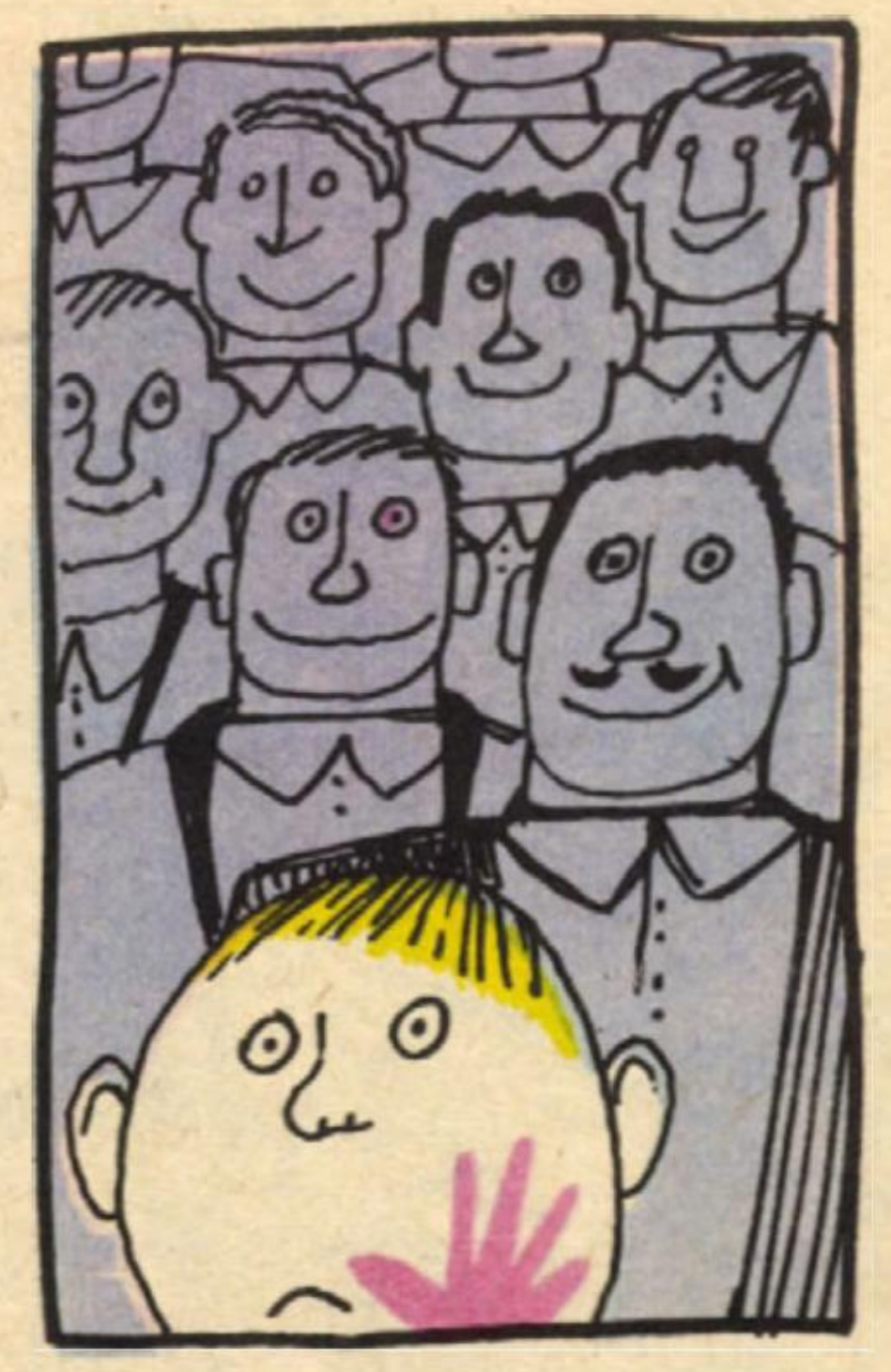

Mert akkor már megvolt a kisöcsém is, aki később elég nagyra nőtt. Úgy, hogy amikor tizenhét és fél éves korában besorozták, már 192 centimétert mutatott a katonamérce, sőt az sincs kizárva, hogy azután, amikor az olasz frontról hazahozták, még magasabb lett egy kicsit, mert egy barátom kissé riadtan kérdezte tőlem, hogy:

— Ha neked ekkora az öcséd, mekkora a bátyád?

De erre én nem tudtam hasonló vidám és szellemes választ adni, mert meglehetősen fájt a lábam akkoriban, a miskolci kórházban, ahol térdlövéssel feküdtem. Szerencsés lövés volt, mert van, akinek a lába ilyen esetben megmerevedik.

De nehogy úgy ugrándozzunk itt összevissza, múltba és jövőbe, mint egy díjnyertes olasz film: az öcsém ott, a pesti hónapos szobában olyan kicsi volt még, hogy három esztendő múlva is le kellett hajolni az uraságnak, hogy megsimogathassa a fejét.

Apám ugyanis egy uraságnál kapott állást, szerencsére elég hamar. De valami vigyázatlan dolgot mondhatott az öcsém előtt, aki — megint csak áldott szerencsénkre — amikor az uraság be akart jönni a lakásunkba, odapeckelte magát az ajtóba és azt kérdezte:

— Hallja! Mada az ulasád?

— Én.

— Mondja: mél olyan komis embel mada?

Attól kezdve aztán állítólag már nem volt olyan **komisz, sőt még kezet is fogott apámmal, amikor az elszerződött a csókai uradalomba, a Tisza innenső partjára,** amivel szerencsémre, épp szemben feküdt a Tisza túlsó partján a Zentai Gimnázium, ahol én pár esztendő alatt befutottam mint előtornász. Ez azonban elég nagy strapa volt, de szerencsére hamarosan eltört a bal karom, méghozzá csuklóban. Így aztán a műegyetemen már mint kardvívó szerepelhettem, ami még nagyobb strapa volt, de szerencsére közbejött a világháború.

Ennek folytán aztán annyi sok rózsaszín levelezőlapot írtam a harctérről haza, hogy erről a firkálásról később se tudtam leszokni, és írogattam újságokba, színházakba, satöbbi, mert eleinte azt hittem, hogy egyszer majd valami nagy író leszek, és mint ilyen, halhatatlan.

De nem lettem halhatatlan. Csak élhetetlen.

Zágon István

Barát József:

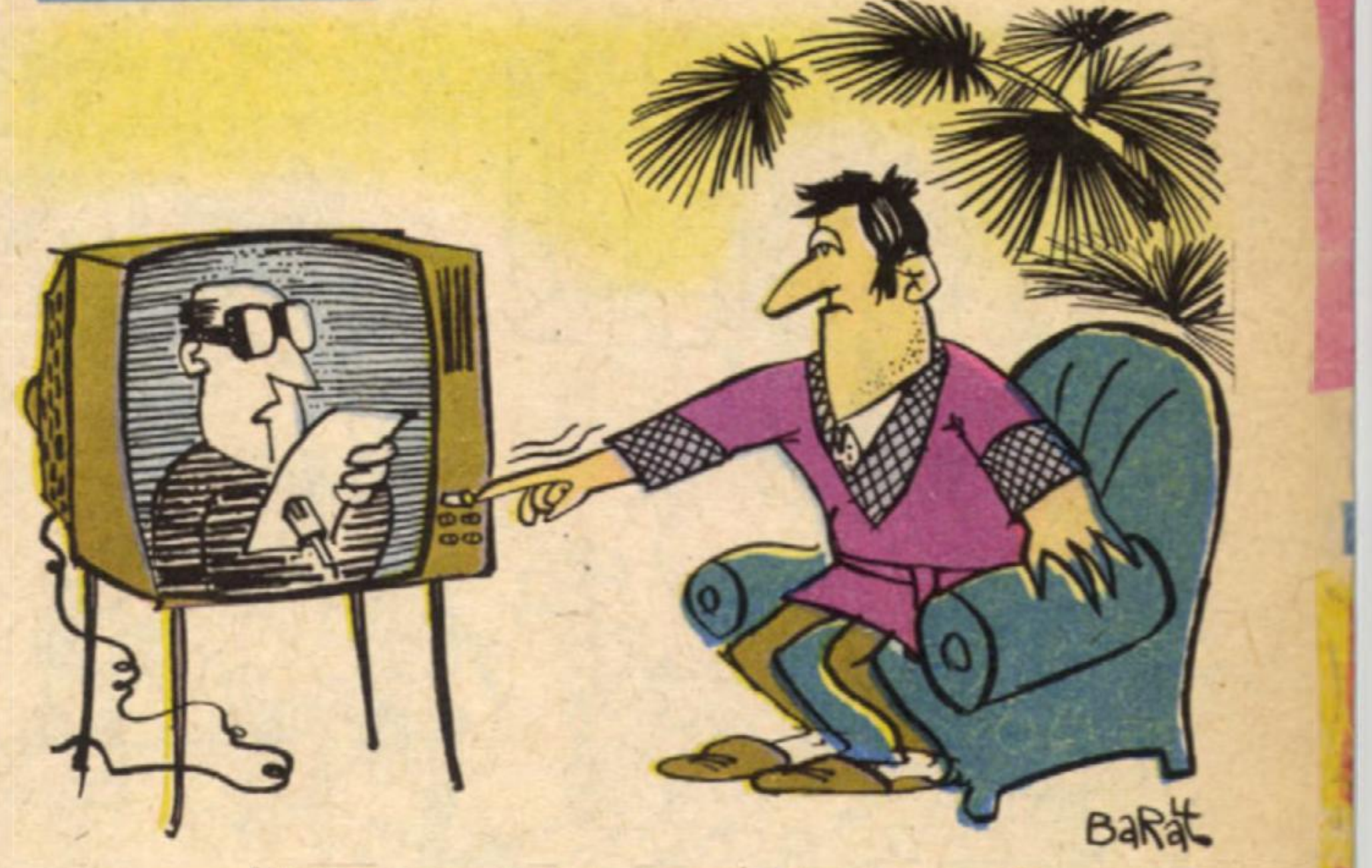

– Képes vagyok bármikor elzárni a tevét...

Endrődi István:

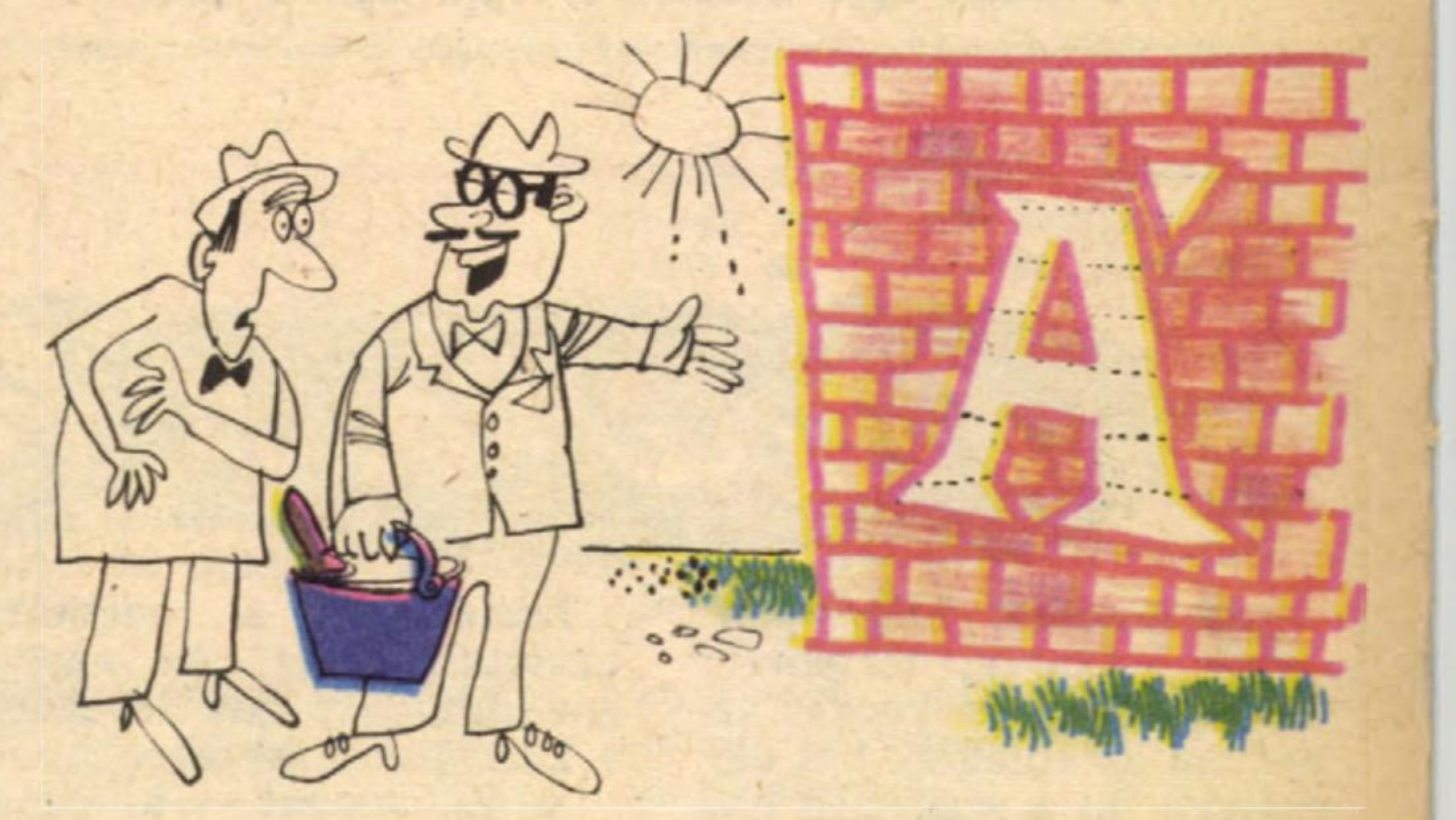

– Átlátok a falon.

Sajdik Ferenc:

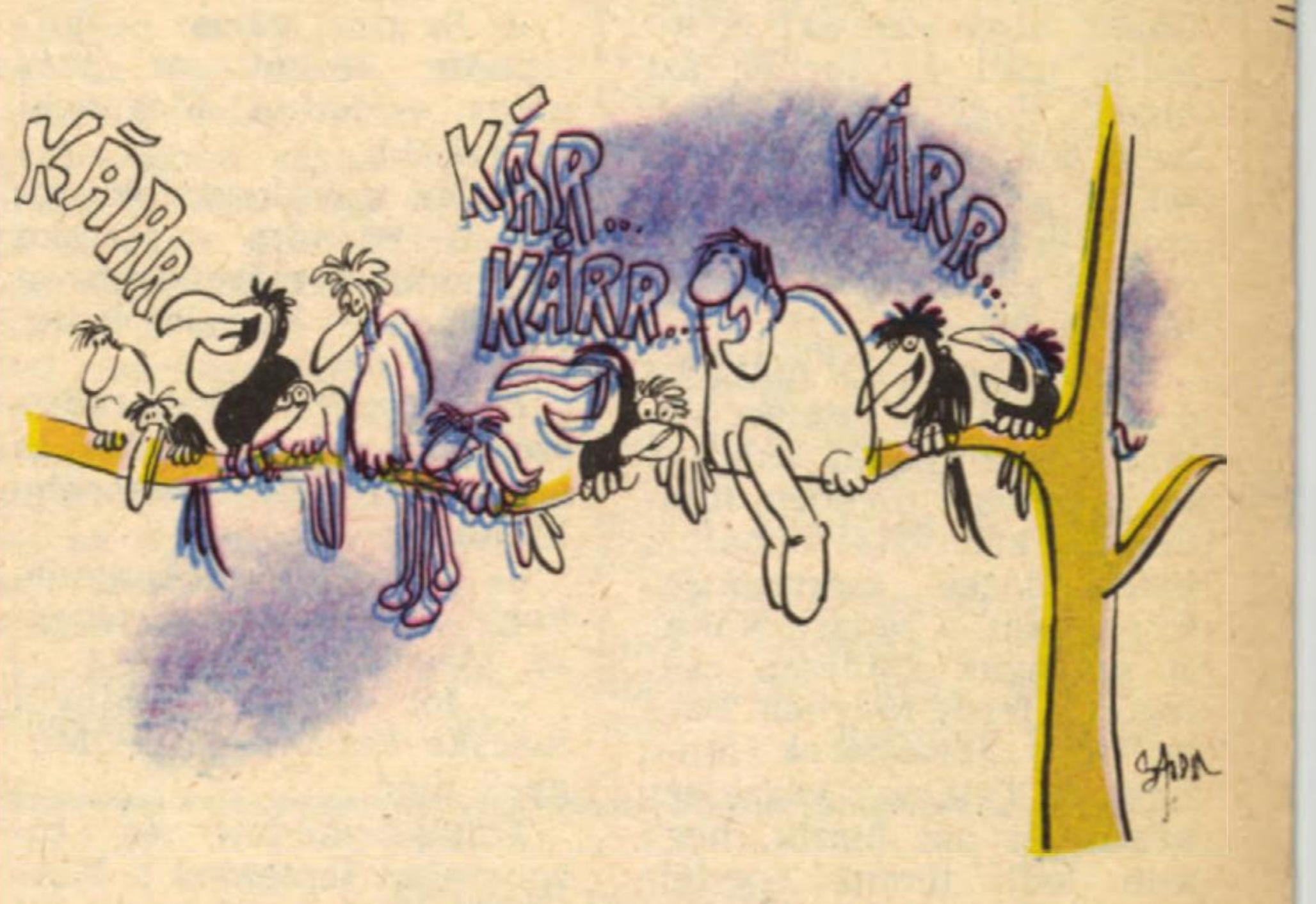
KÁRR
KÁR...
KÁRR...
KÁRR..

– Tudok madárnyelven beszélni.

Szűr-Szabó József:

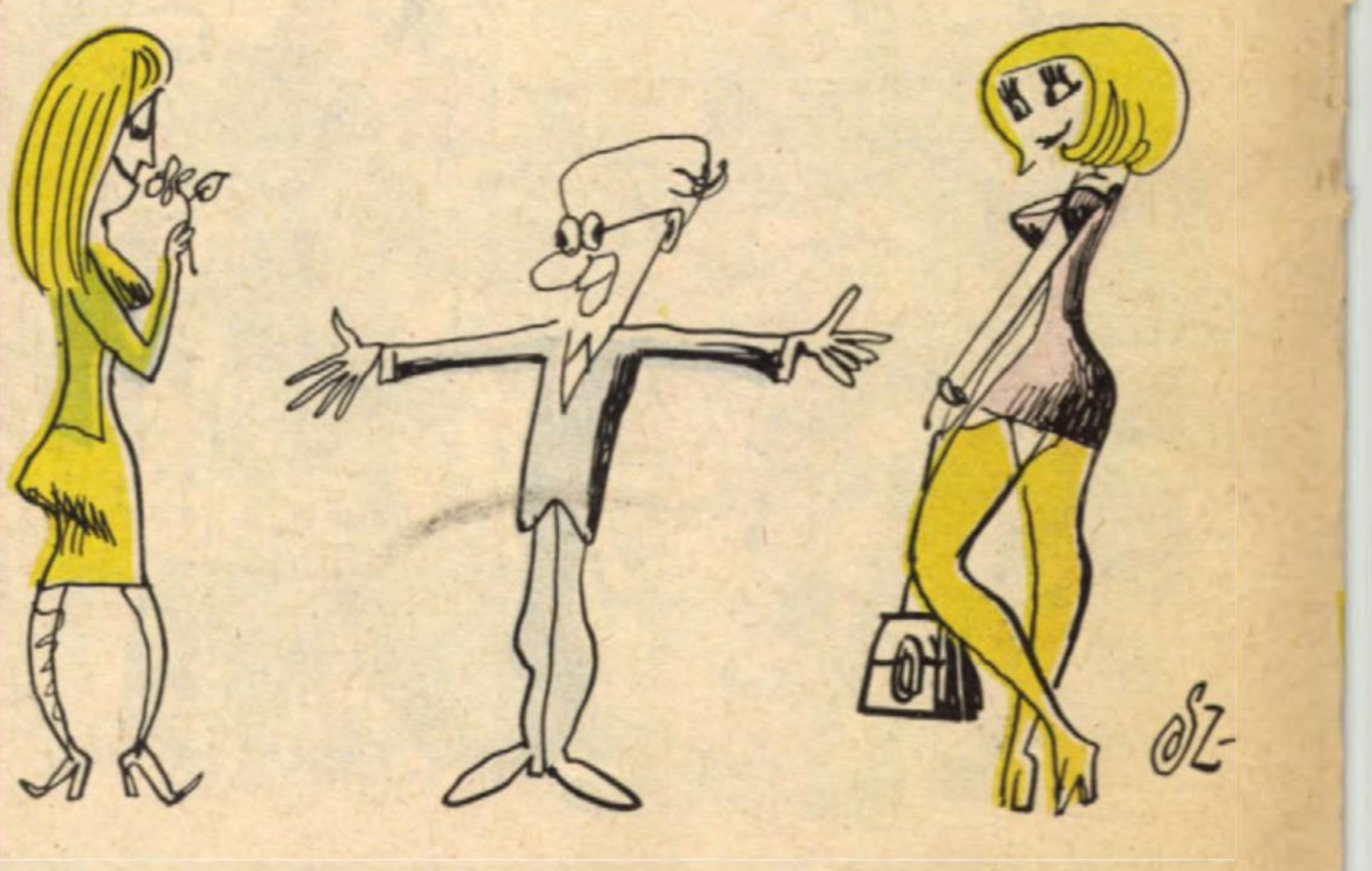

– Pillanatok alatt megkülönböztetem a jót a rossztól.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Milyen csodálatos képességgel rendelkeznek?

Lehoczky István:

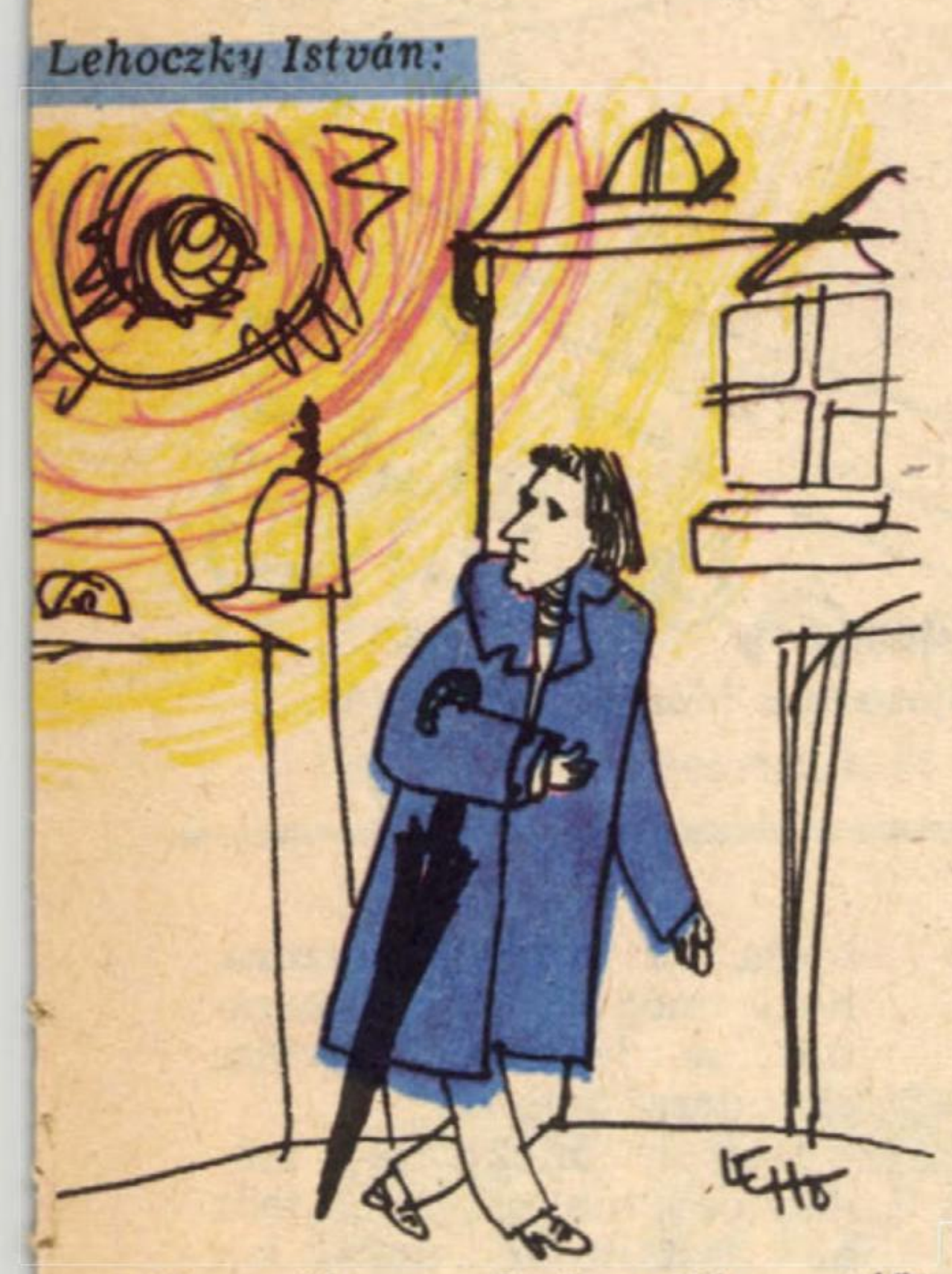

– Egy szál esernyővel verőfényes időt tudok varázsolni.

Vasvári Anna:

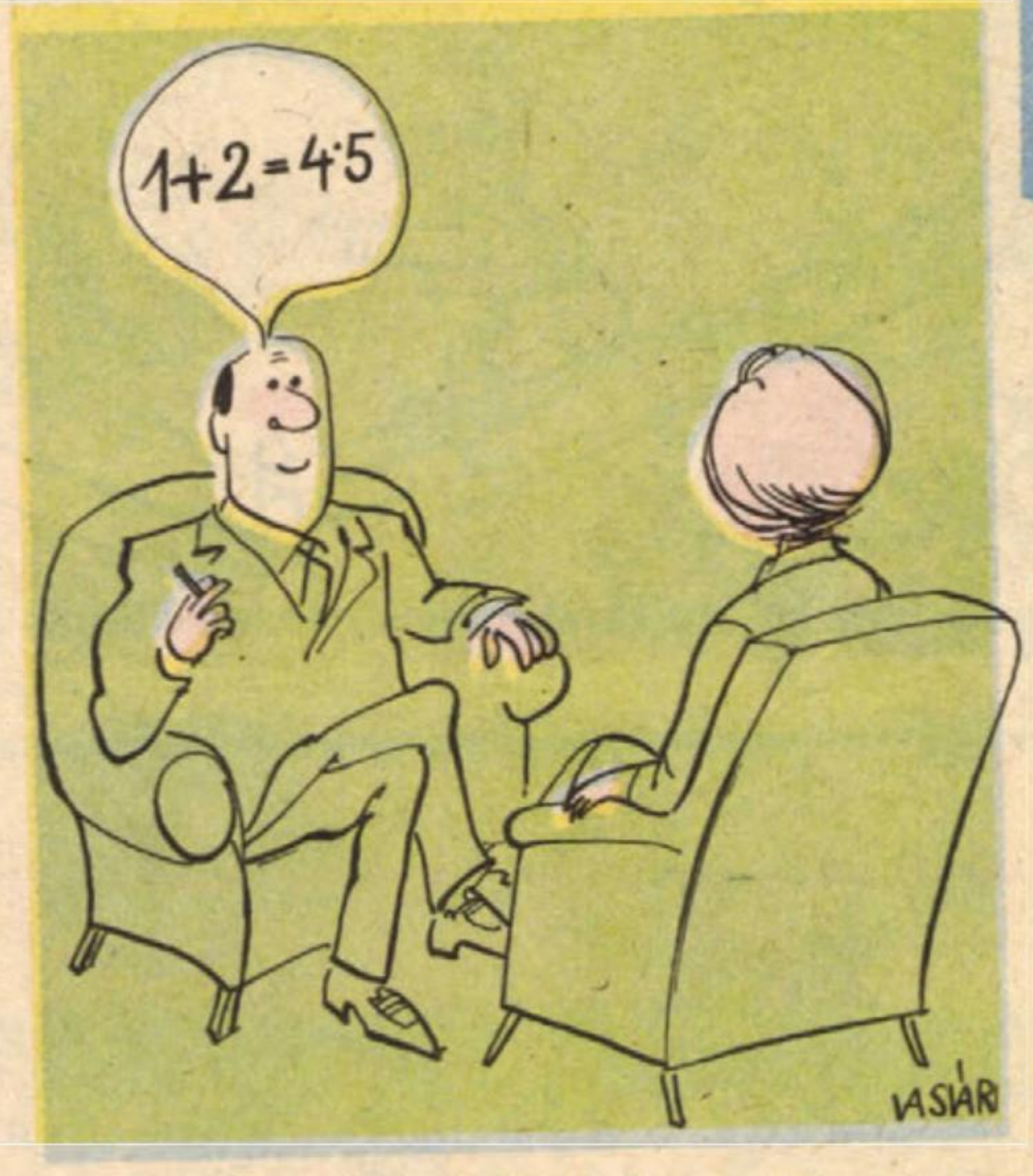

– Sajnos, belelátok Z. gondolataiba.

Erdei Sándor:

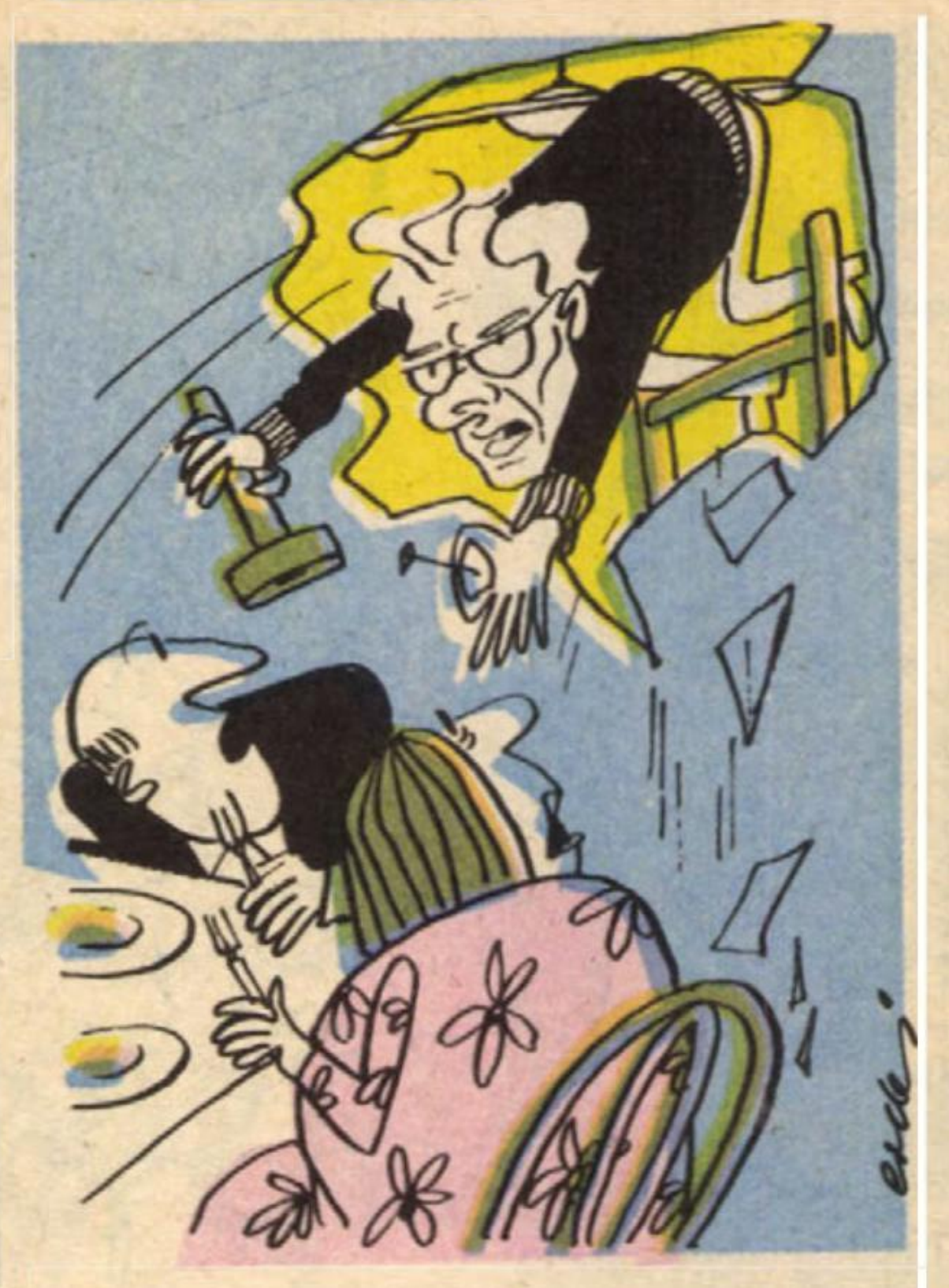

– Faljáró vagyok.

Dallos Jenő:

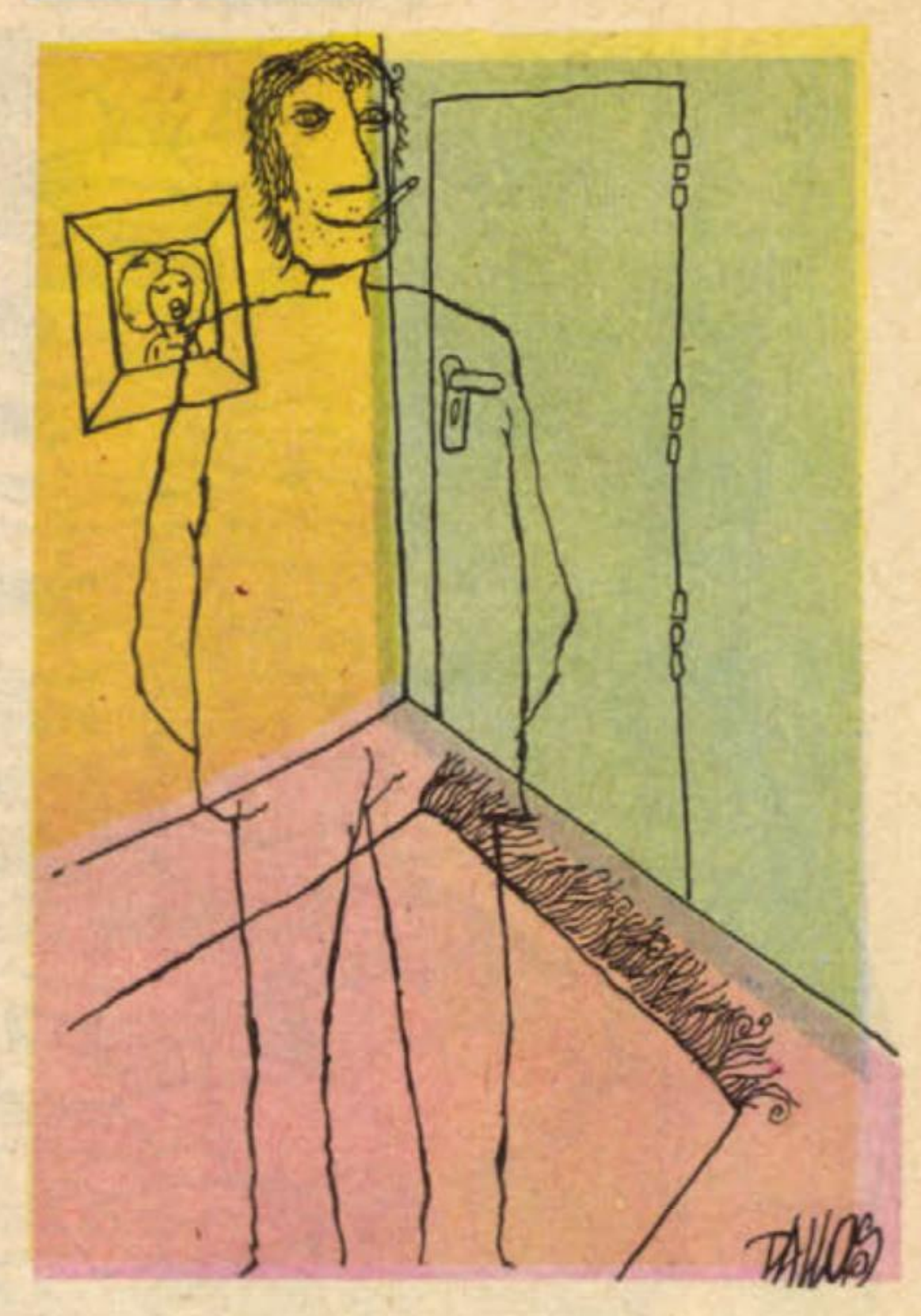

– Nyugodtan átnézhetnek rajtam...

Brenner György:

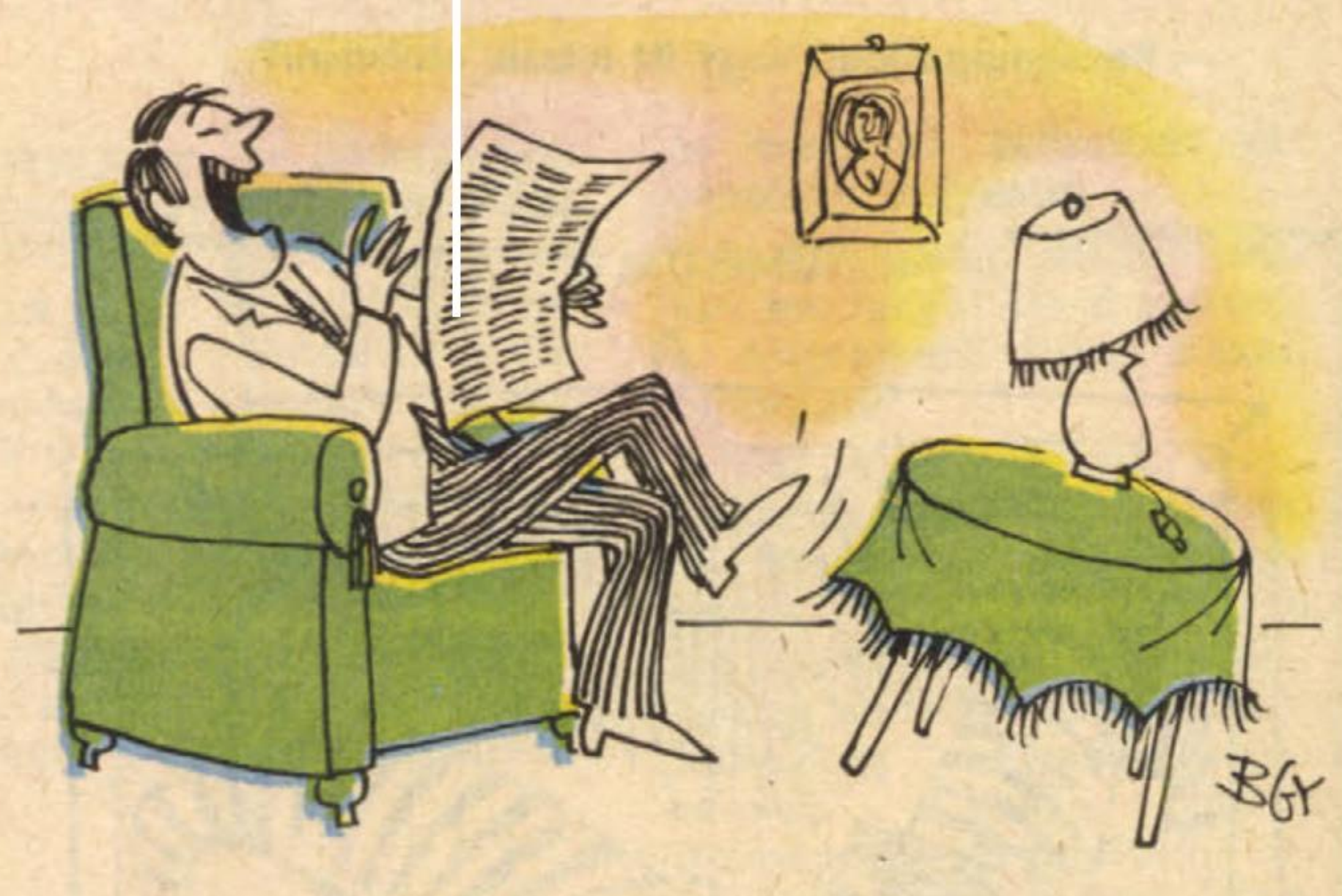

– Első olvasásra megértem a rendeleteket!

Hegedűs István:

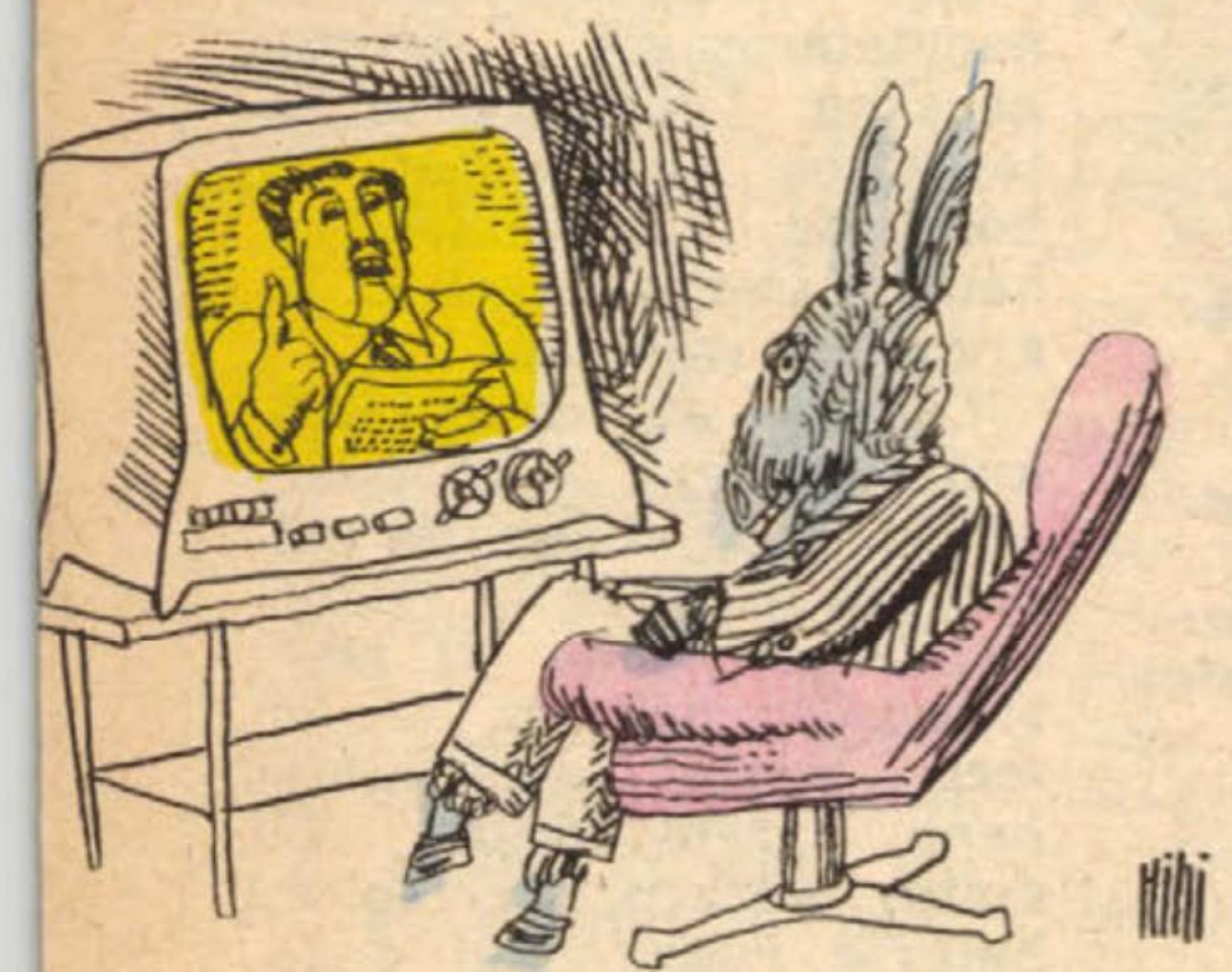

– Időnként szamárrá változom.

Takács Imre:

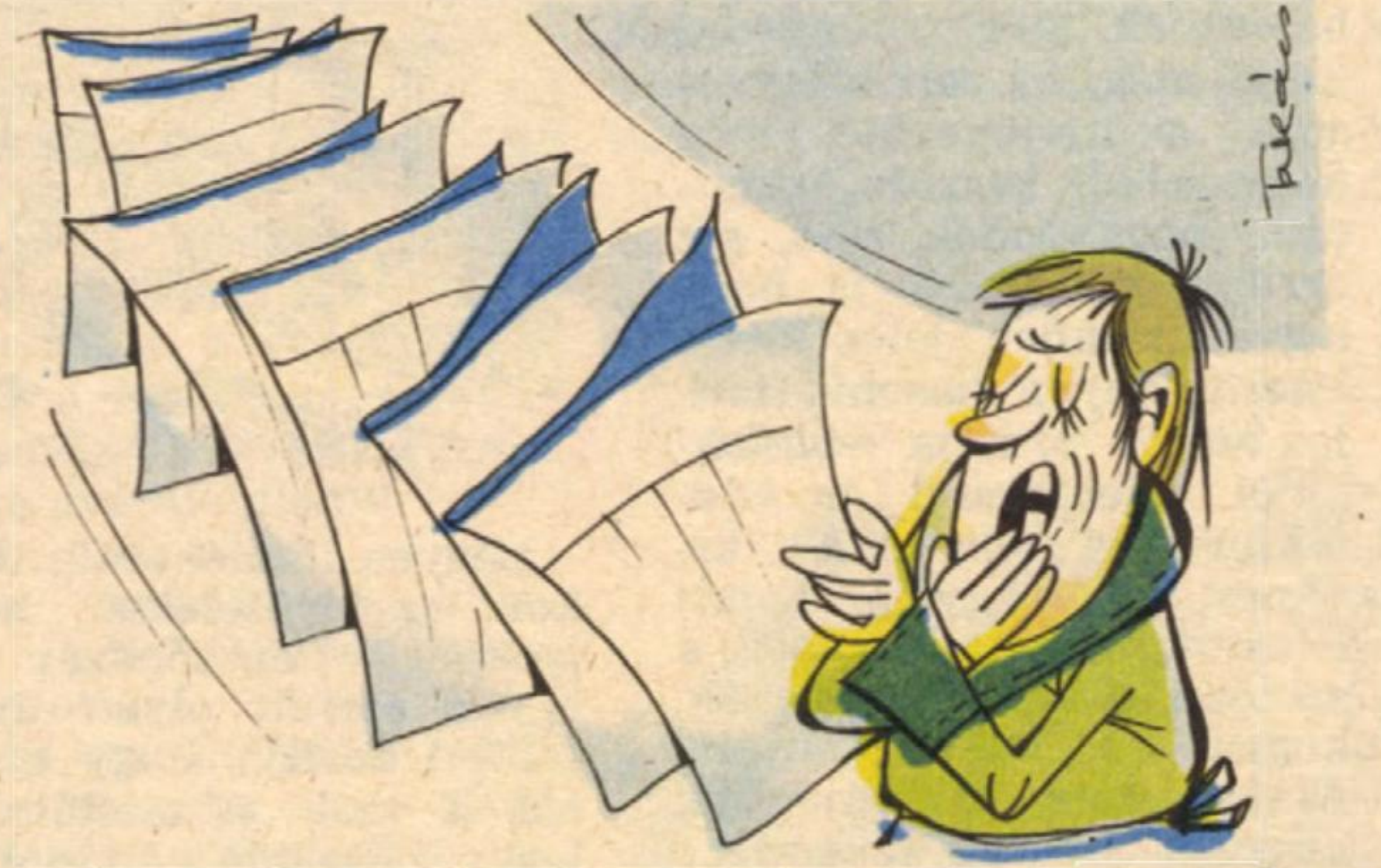

– Gyorsolvasó vagyok. Egy újság – egy perc!

Tót Gyula:

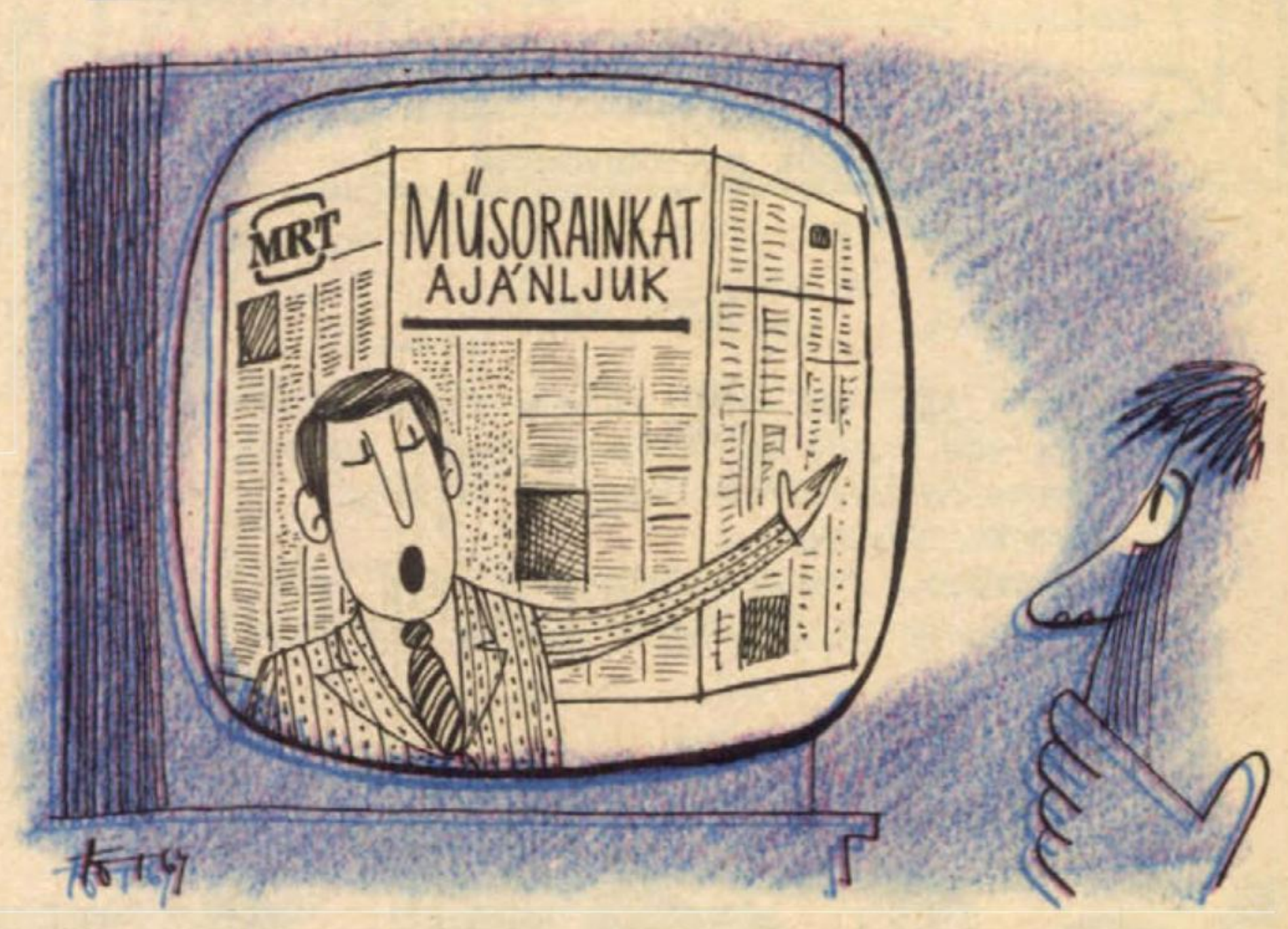

– A jövőbe látok.

Fülöp György:

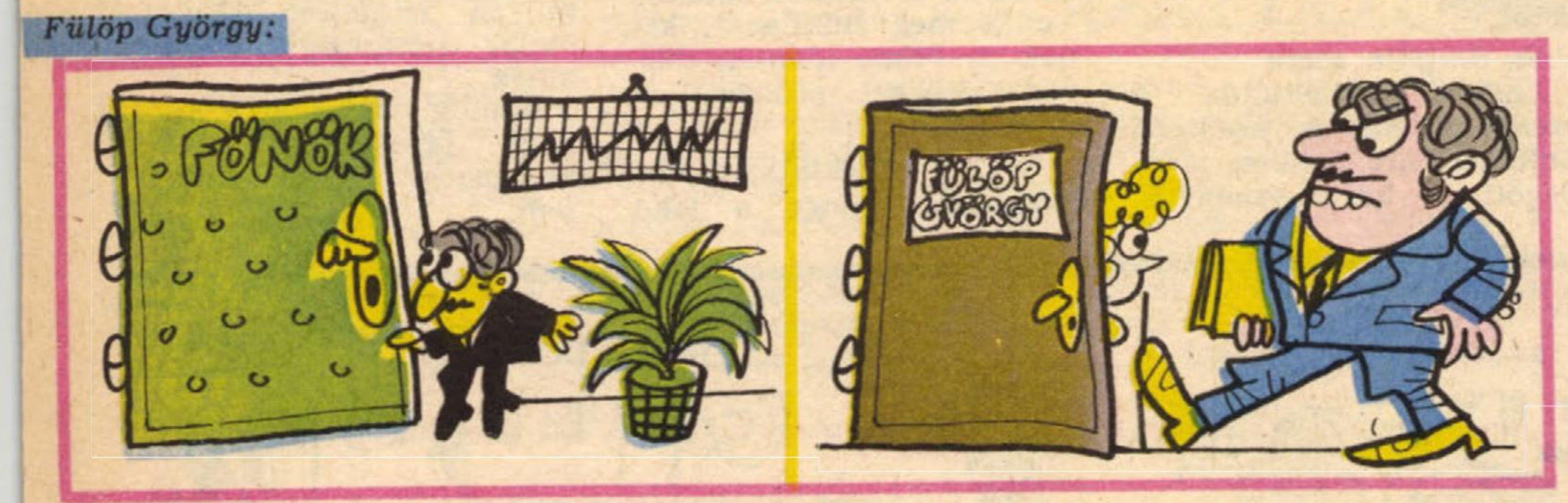

– Változtatni tudom a térfogatomat.

Balázs-Piri Balázs:

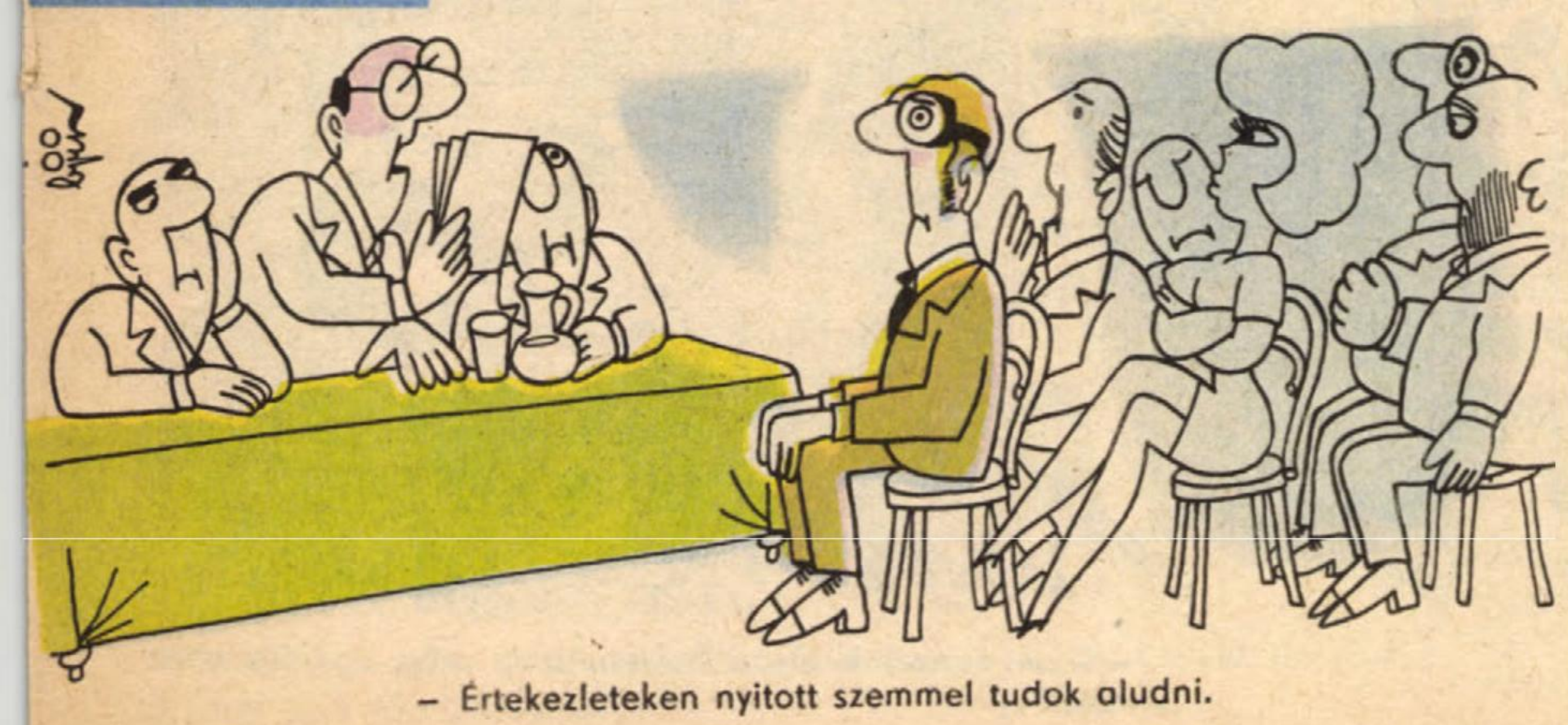

– Értekezleteken nyitott szemmel tudok aludni.

Várnai György:

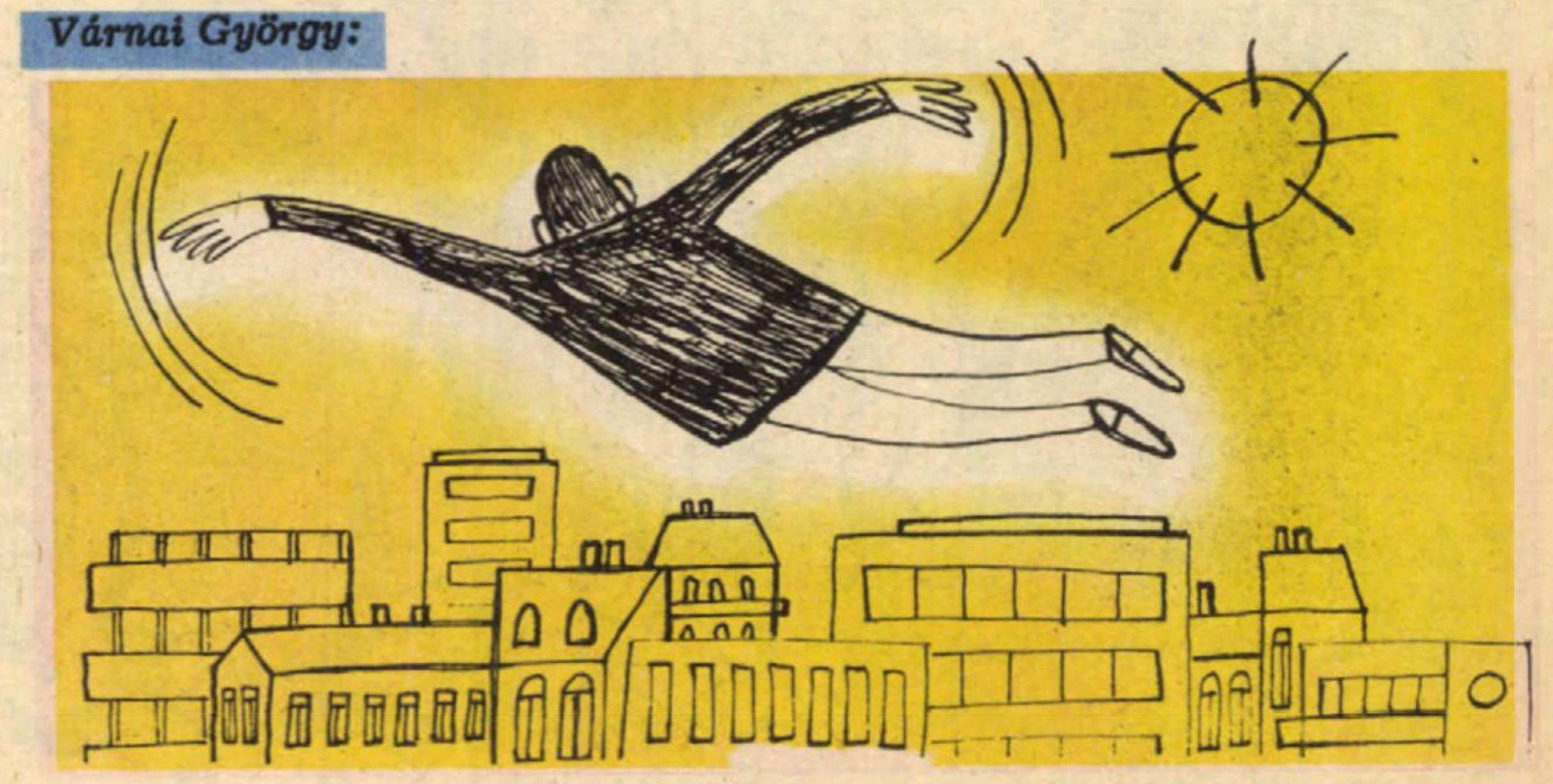

– Tudok repülni és közben mozgatom a füleimet.

GYORSOLVASÁS

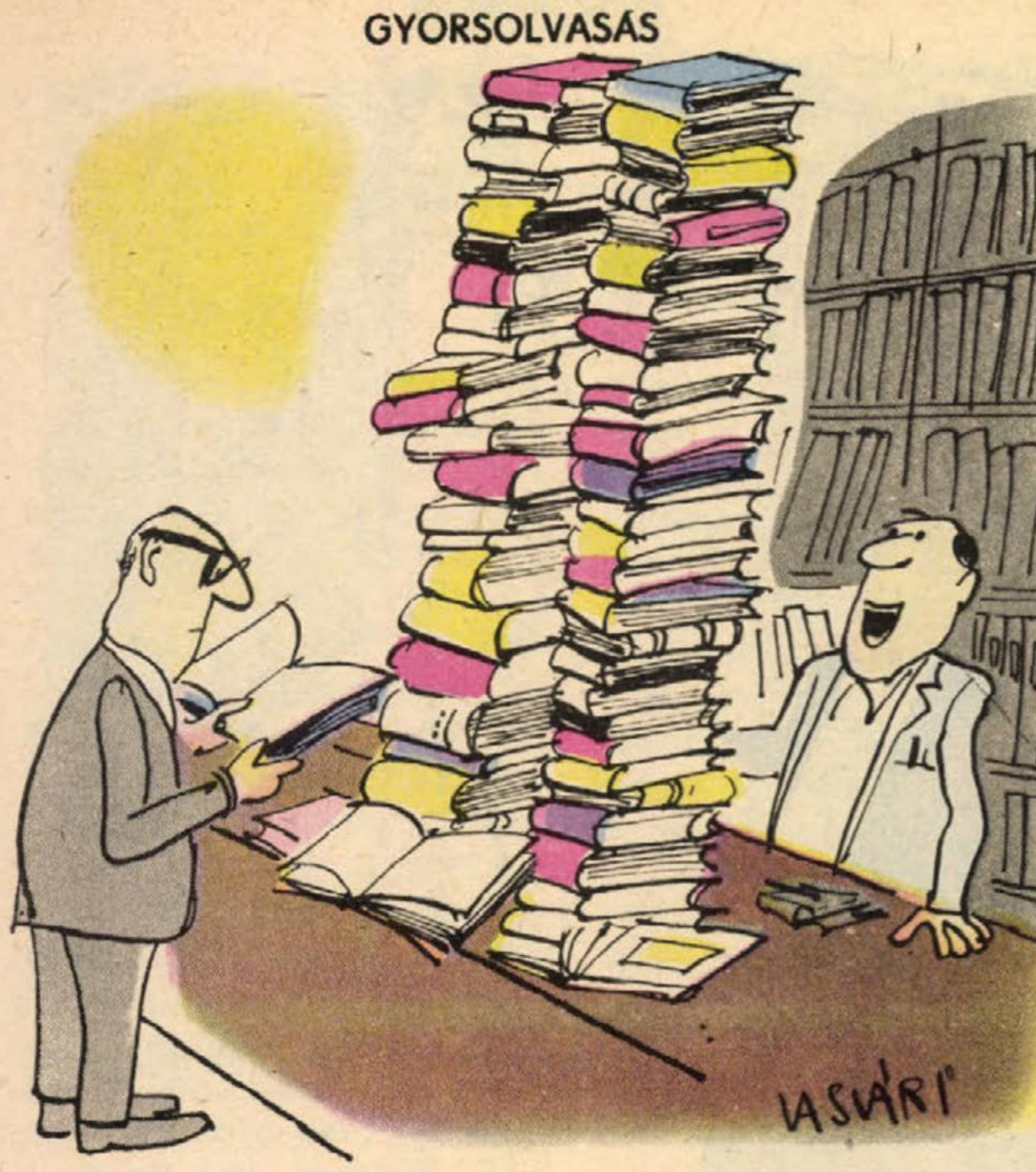

– Becsomagoljam, vagy itt tetszik elolvasni?

KEDVCSINÁLÁS

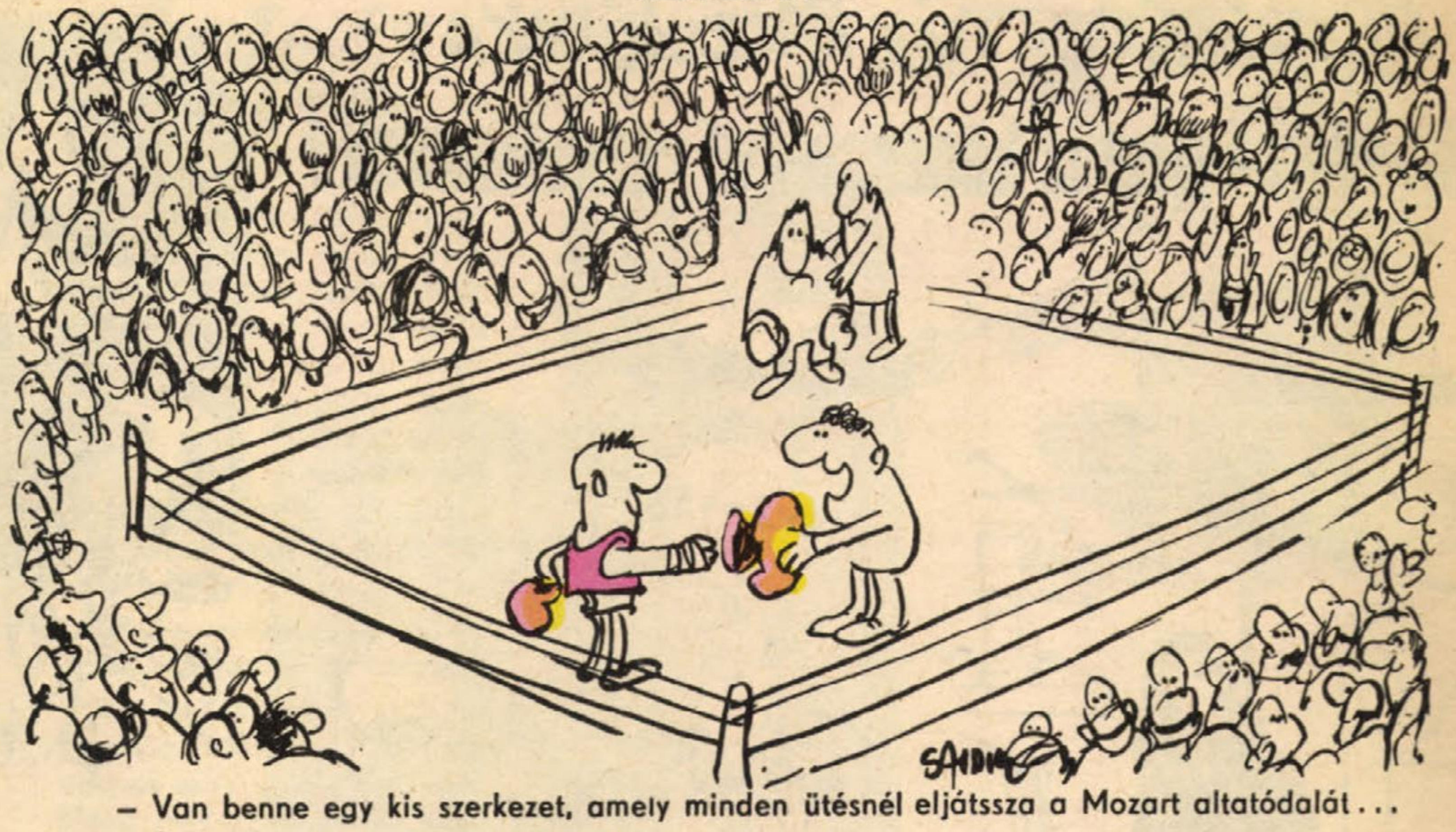

– Van benne egy kis szerkezet, amely minden ütésnél eljátssza a Mozart altatódalát...

MONUMENTÁLIS GICCS

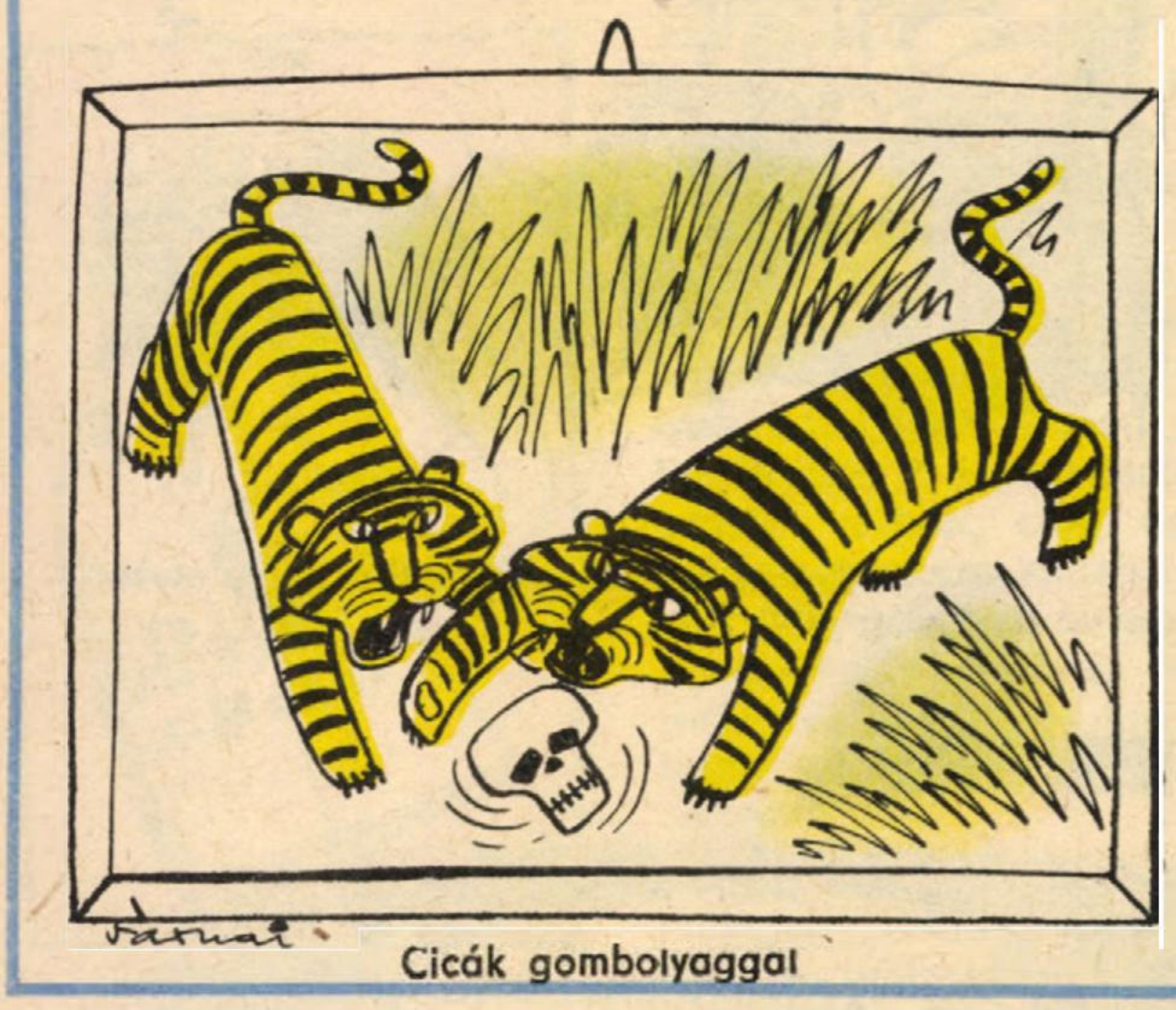

Cicák gombolyaggal

KÉT ÁR

Párizsban egy kis szállodában a szálláskereső vendégnek csinos fiatal nő mutatja meg a szobát:

— Mennyibe kerül? — kérdi a vendég.
— Harminc frank.
— Ó, harminc frankot örömmel adok érte...
— Pardon, uram. Örömmel együtt már száz frank!

legyen EMLÉKTÁBLA!

Barátom, Mindig Alajos felkeresett, s megkérdezte, hallottam-e arról az állásfoglalásról, amely szerint egy korábban elkészült szökőkútra most emléktáblát helyeznek, hogy mindenki tudja meg, ki volt a tervezője, a kivitelezője, meg hogy mikor készült. Mondtam, hogy tudok róla, sőt arról a javaslatról is, hogy legyen minden jelentősebb létesítményen hasonló tábla, amely tudatja mindenkivel, illetékessel és illetéktelennel, aki csak kíváncsi rá, hogy az adott létesítménynek ki volt a szülőapja, mikor csinálták, hogyan s miért. Mindig Alajos erre azt mondta, hogy jó, ám legyen emléktábla a létesítményeken, de vegyék figyelembe az ő javaslatait is, merthogy ő ezt az elképzelést bővíteni szeretné.

És diktálta sorra:

Legyen emléktábla a szellőztethetetlen, korszerű boltokon, áruházakon, a levegőtlen közintézmények, hivatalok épületein. Tudja meg mindenki, ki tervezte és ki építette, illetve ki felejtette ki belőle a szellőztetést.

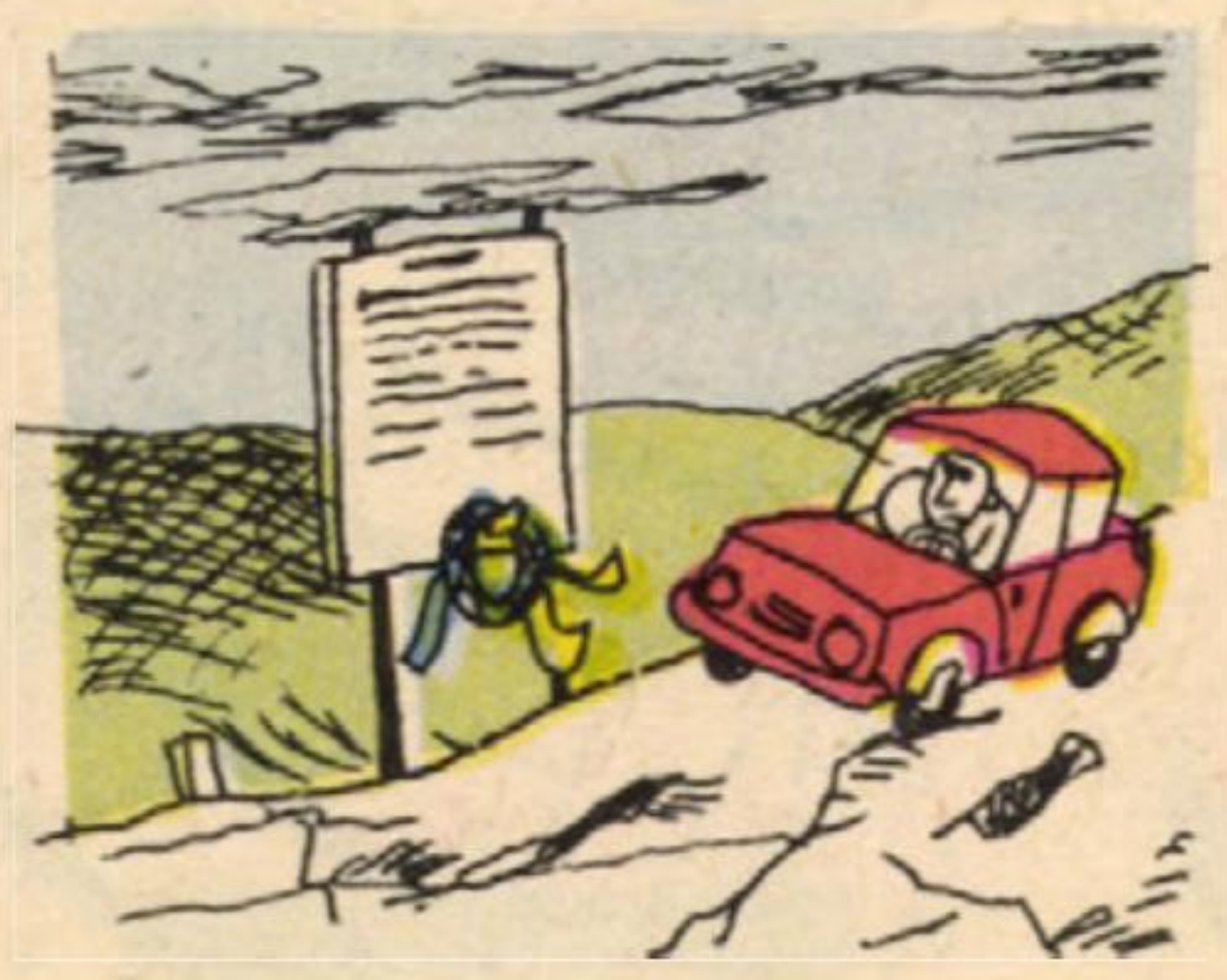

Legyen emléktábla azokon az épületeken, amelyeknek lépcsőházát és egyéb részeit olyan üvegfelület borítja, hogy kívülről is csak tűzoltólétrával lehet takarítás céljából elérni, s a dupla üveg közötti szennyeződést csak akkor lehet eltakarítani, ha előbb kiverik az ablakot. Tudja meg mindenki, kinek az ötlete alapján marad örökre piszkos az üvegfelület.

Legyen emléktábla a lépcsőházakon, hogy a lakó tudja, ki tervezte olyanra, hogy még egy konyhaasztalt se lehessen felvinni egy darabban.

Legyen emléktábla a tengelytörő utakon, ahol már az aszfaltozás után két héttel kátyúk vannak, hogy legyen kit az autósoknak imájukba foglalni.

Legyen emléktábla a két esztendei használat után ötven évesnek tűnő és nagytatarozásra szoruló házakon, feltüntetve a tatarozások időpontját is, hogy ne csak dicsekedni, hanem szégyenkezni is legyen oka valakinek.

Legyen az emléktáblákon a tervező, a kivitelező nevén és az elkészülés időpontján kívül az is, mikorra kellett volna az adott létesítménynek az eredeti terv szerint elkészülnie, hány tervmódosítás volt építés közben, az építési hatóság részéről ki engedélyezte az adott objektum ilyetén felépítését, végül ki és milyen kitüntetést kapott az avatáskor, és ki és milyen büntetést, amikor utólag előtűntek a rejtett hibák.

Mindig Alajos arra kért, hogy javaslatait tegyem közkinccsé. Íme, megtettem.

Benedek Miklós

AZ OLAJSEJK SZAKÍT

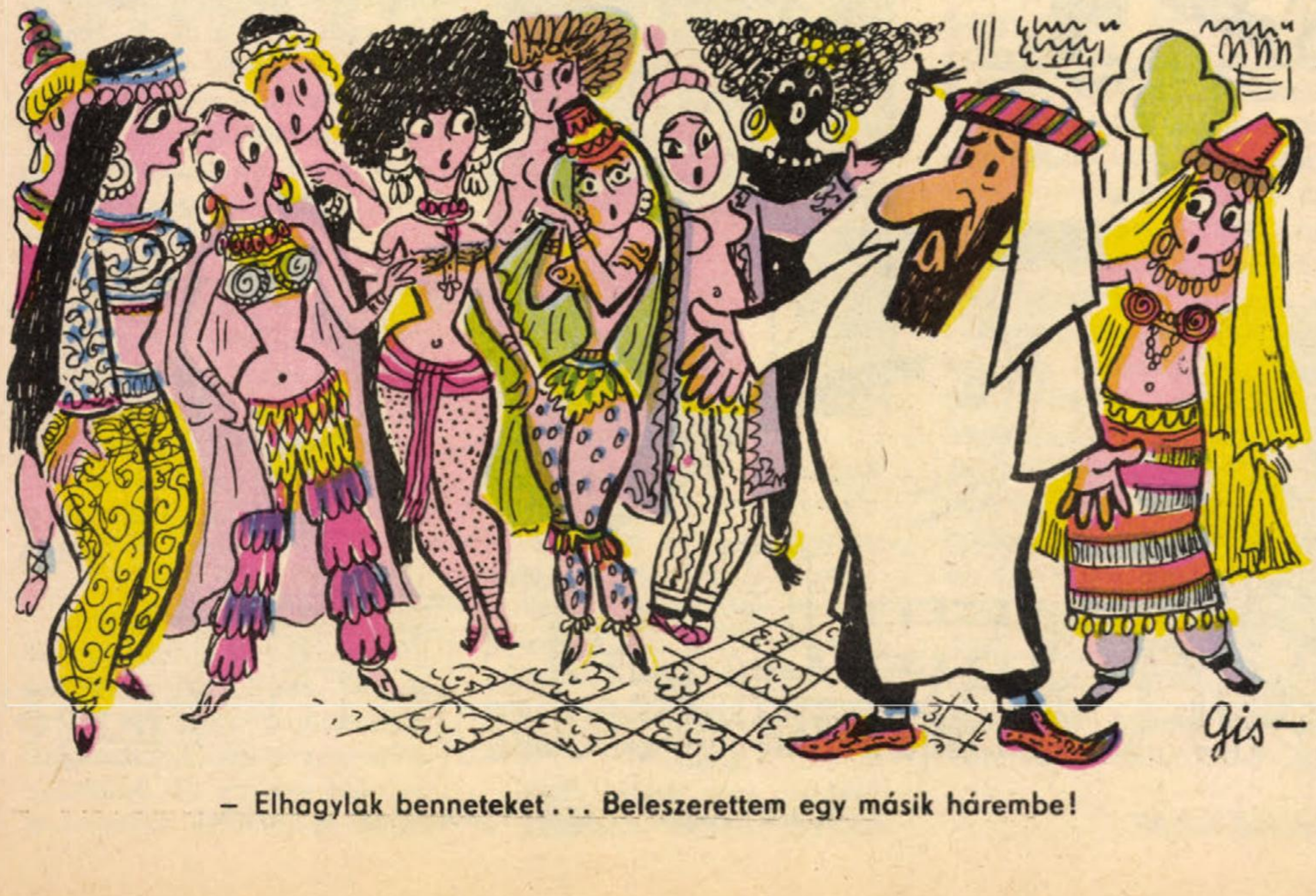

– Elhagylak benneteket... Beleszerettem egy másik hárembe!

IGÉNYES DOLGOZÓ

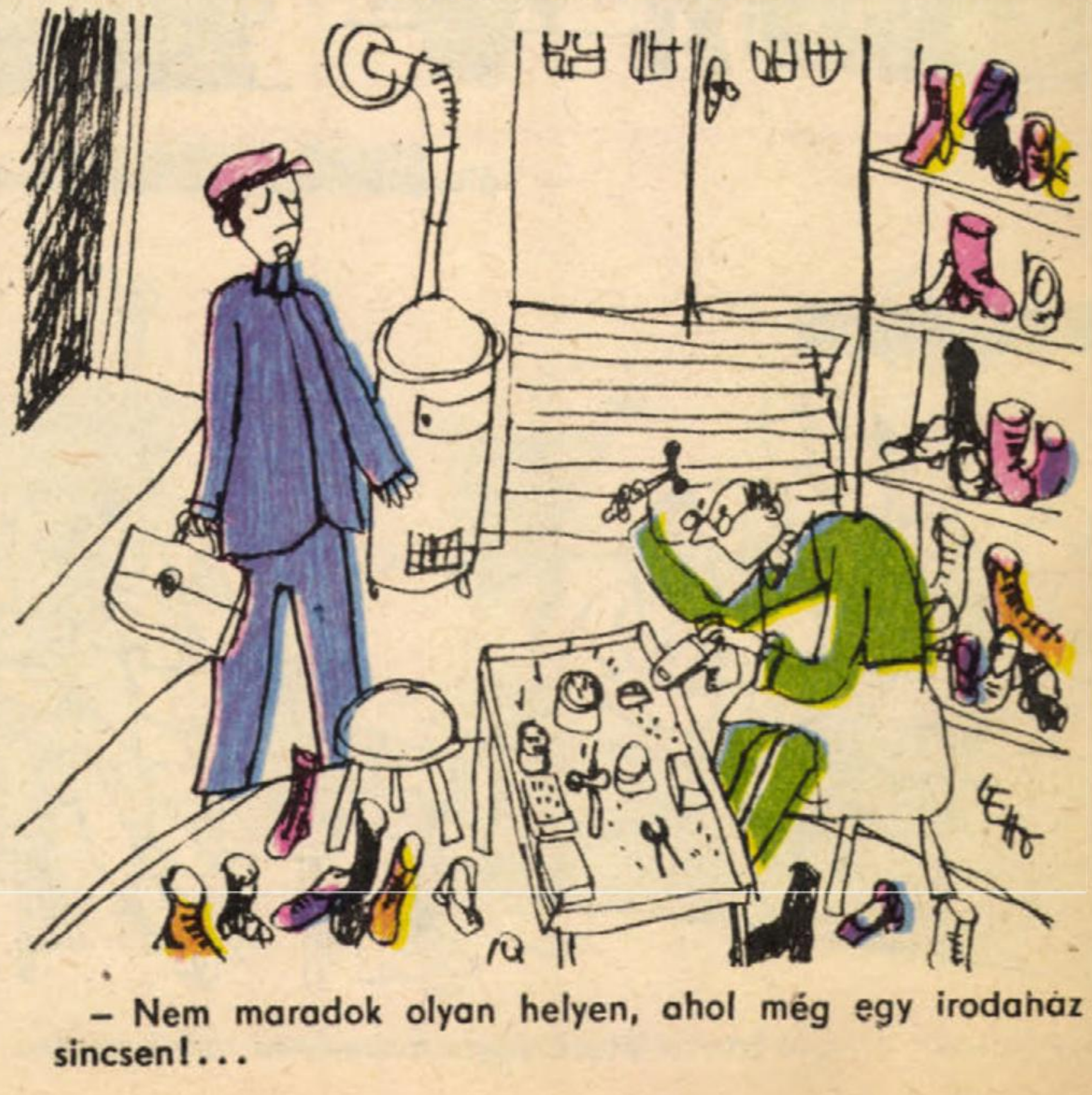

– Nem maradok olyan helyen, ahol még egy irodaház sincsen!...

HAPPY END

SZÜR-SZABÓ,
HEGEDÜS,
BALÁZS-PIRI,
FÜLÖP,
TÓT,
VÁRNAI,
SAJDIK

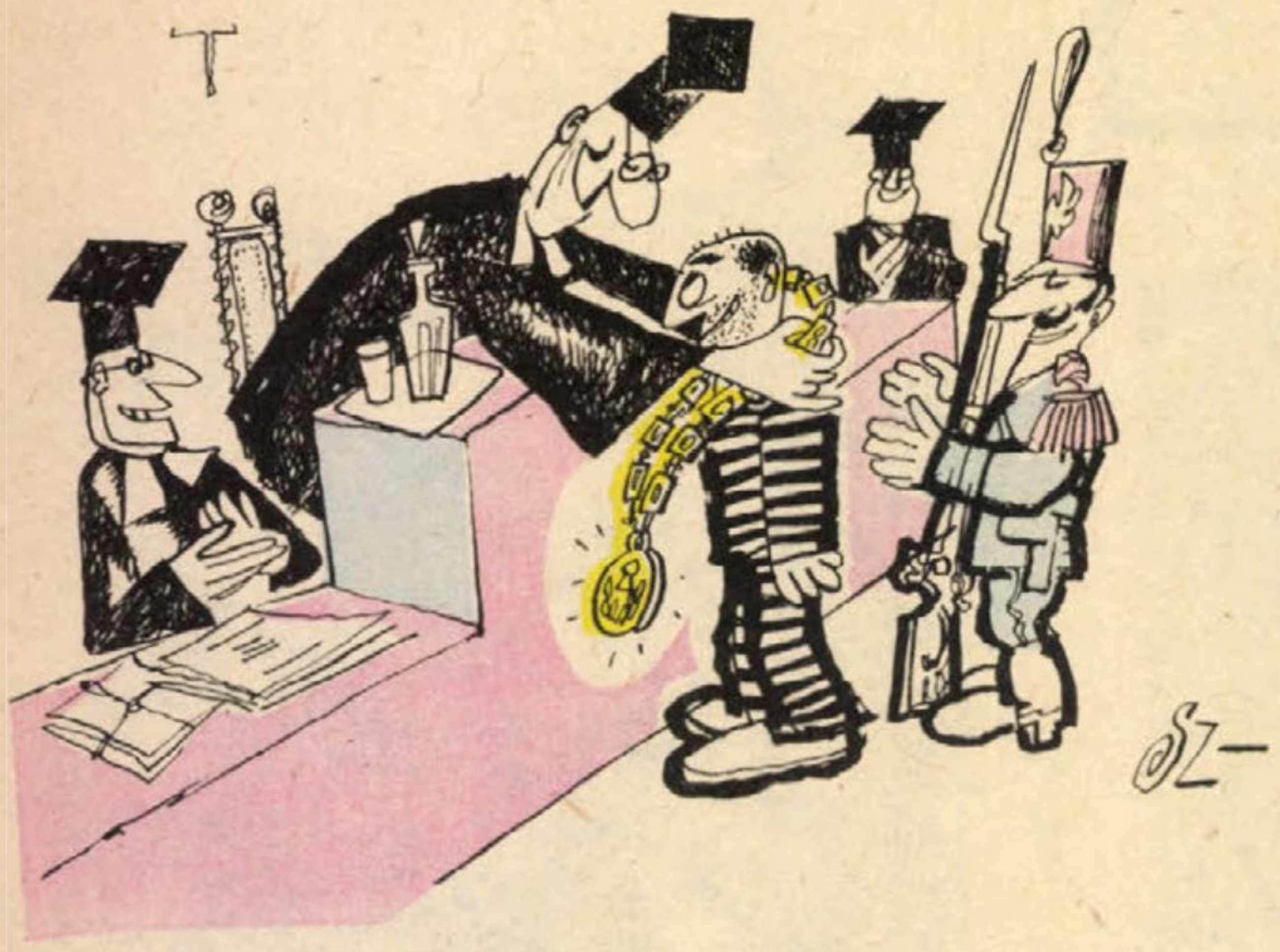

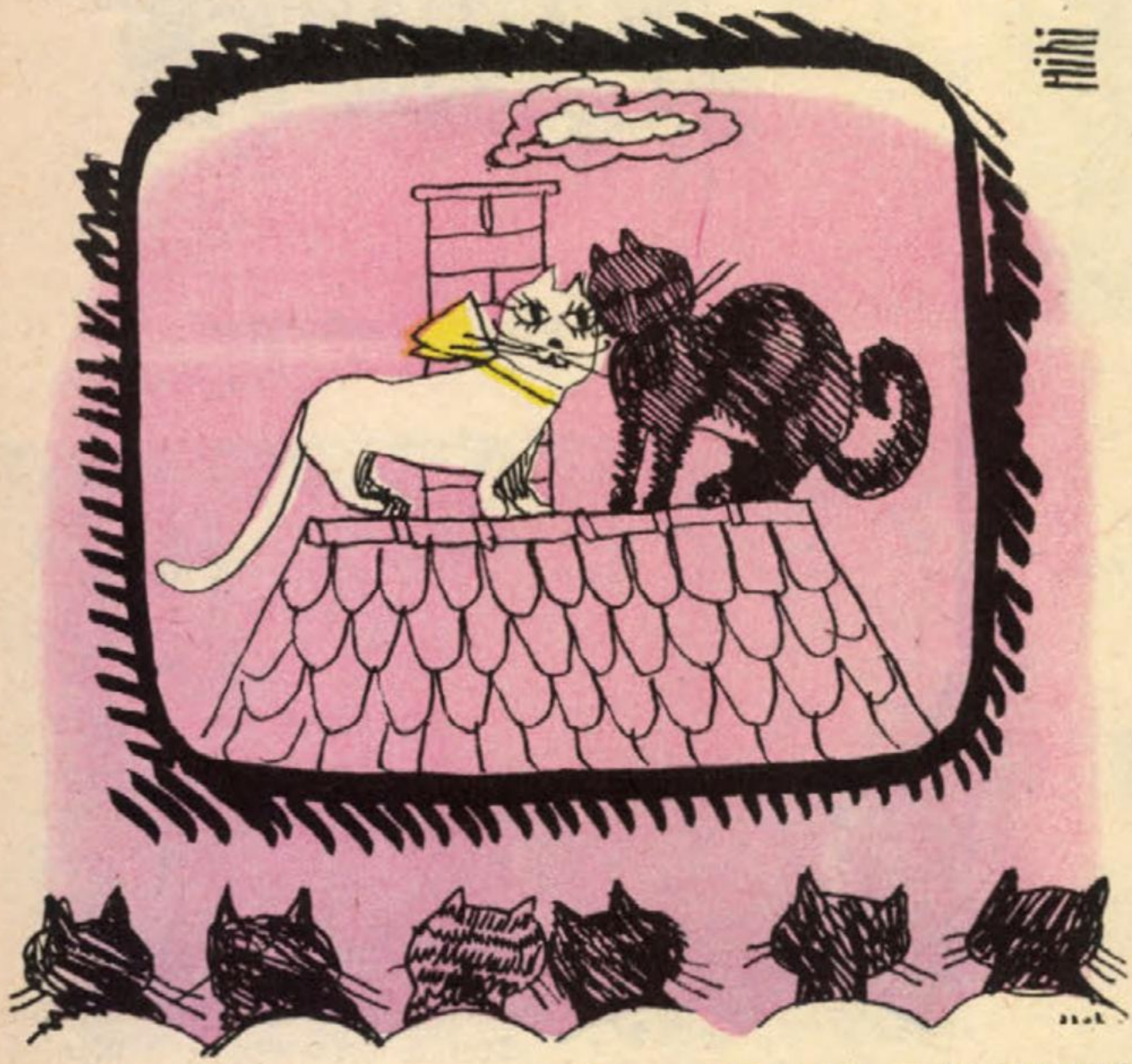

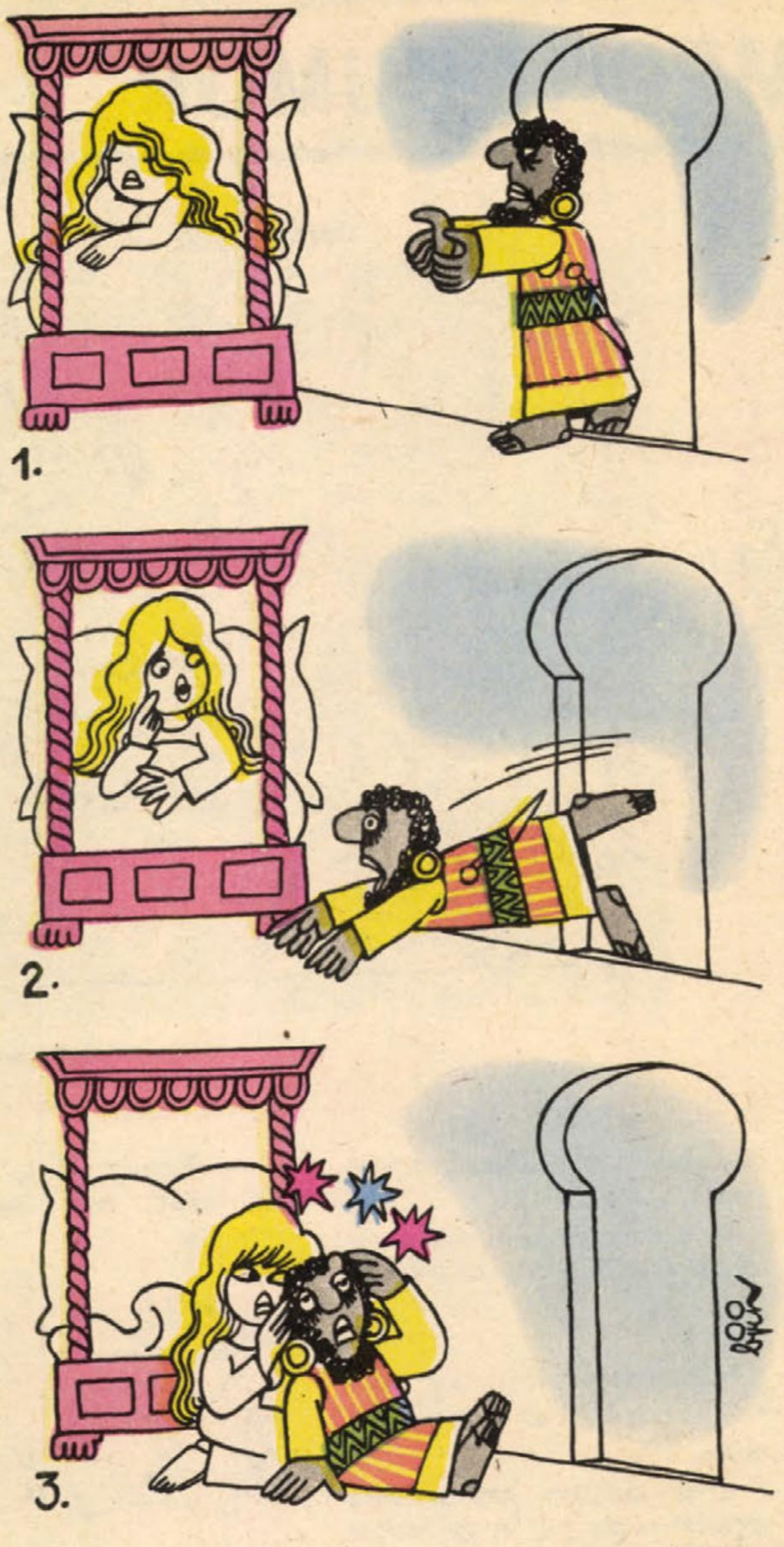

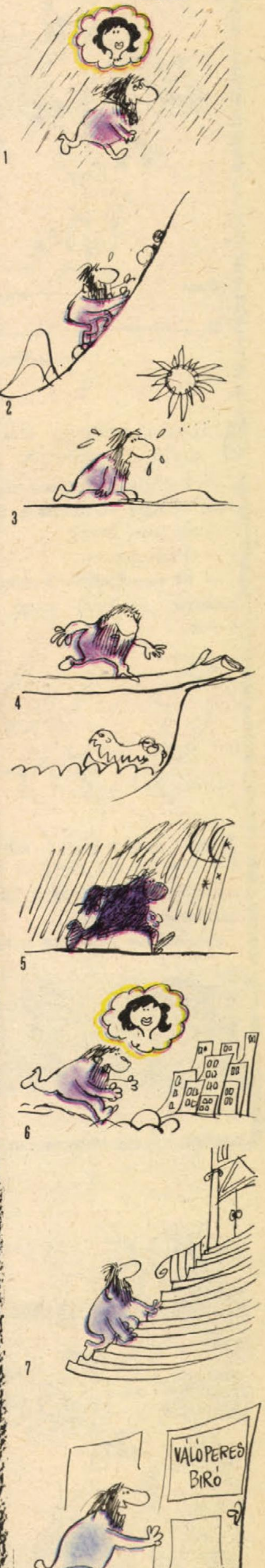
1
2
3
4
5
6
7
VÁLÓPERES BÍRÓ
8

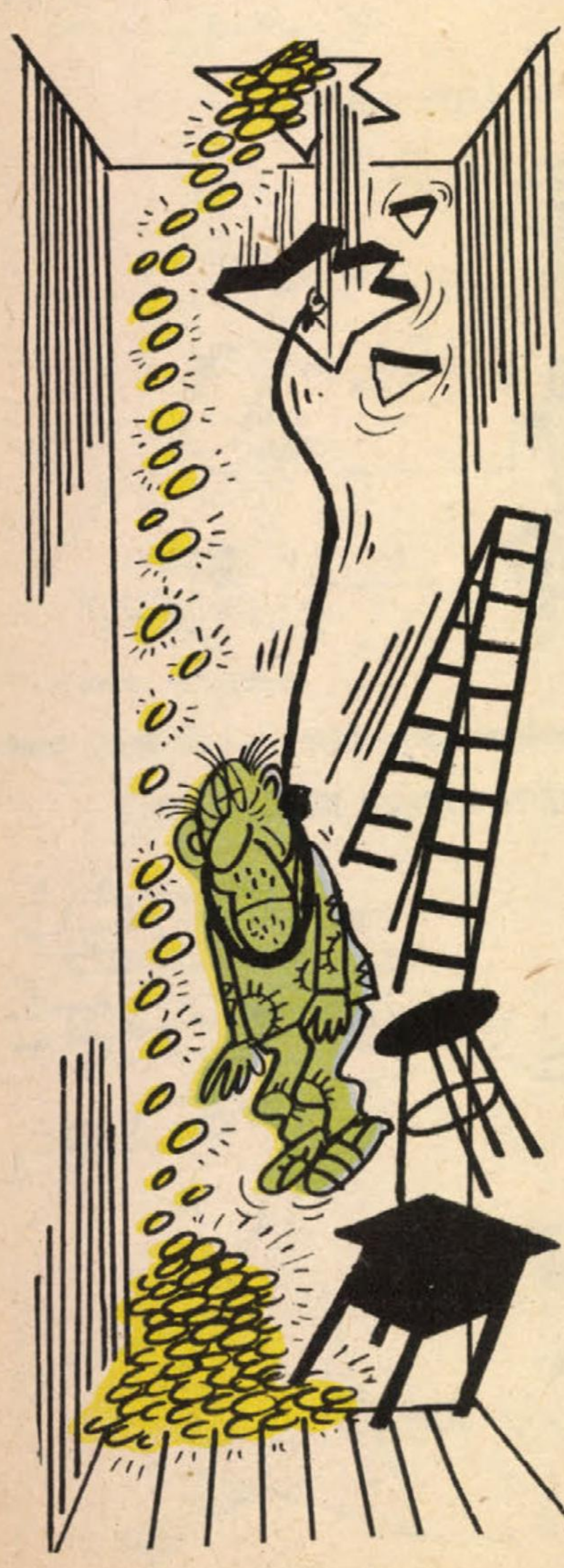

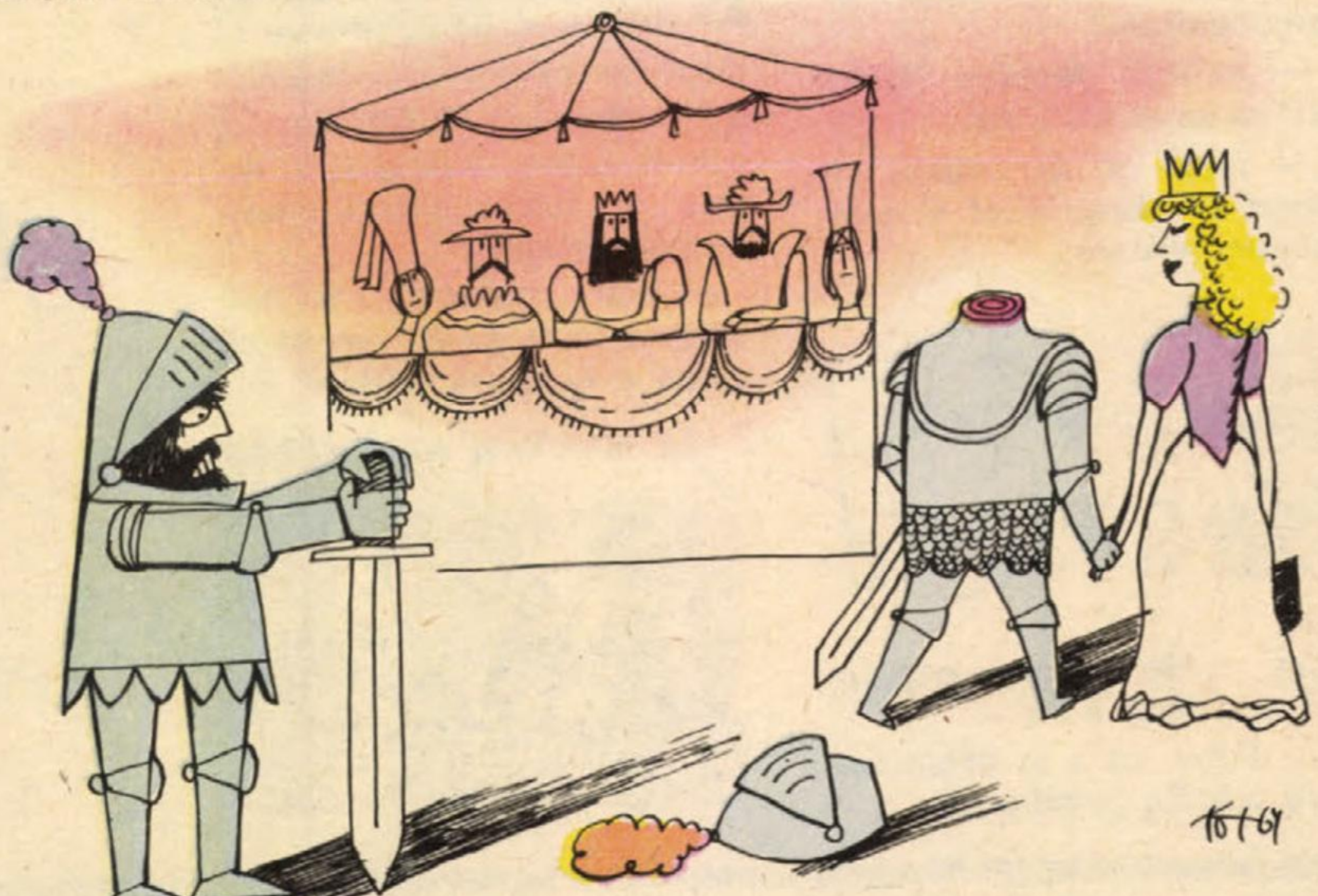

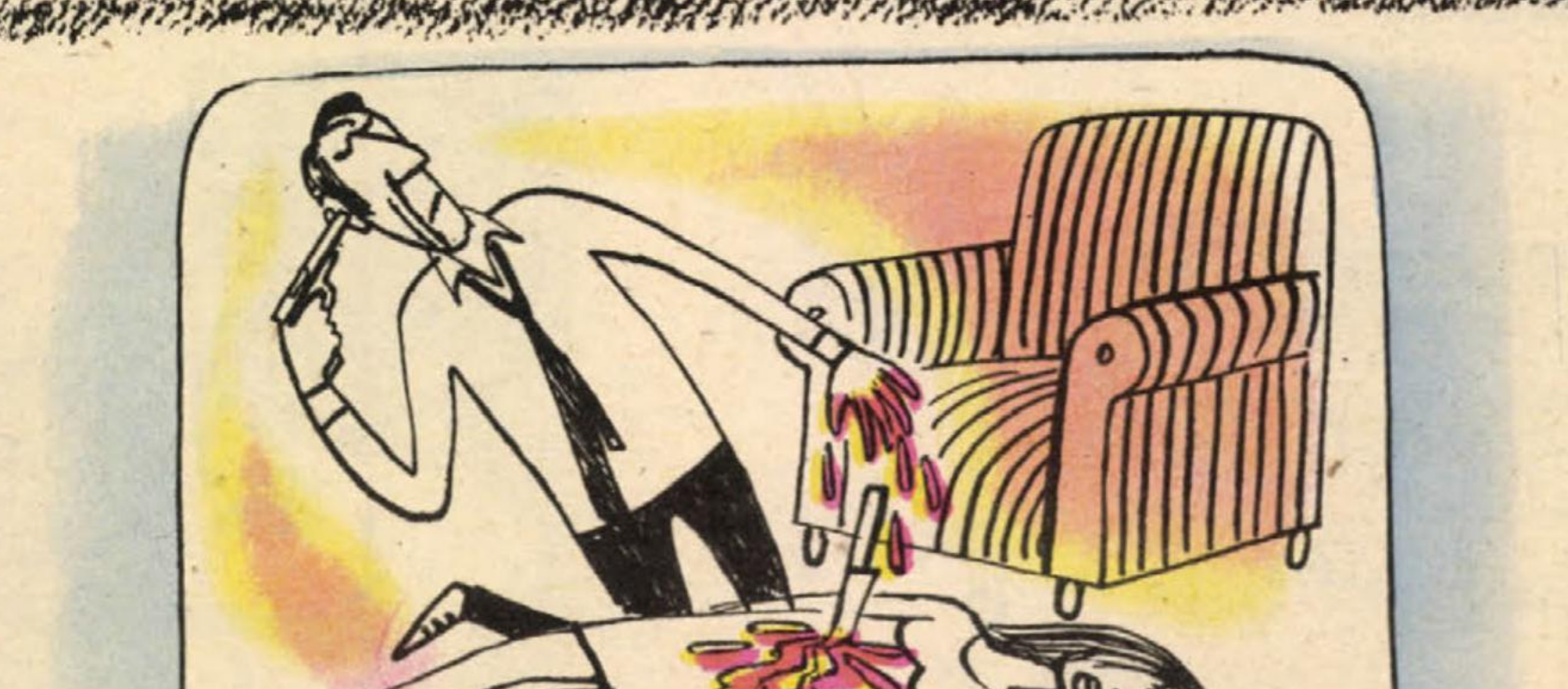

IMPORT HUMOR

A TÁVOLUGRÁS GYŐZTESE

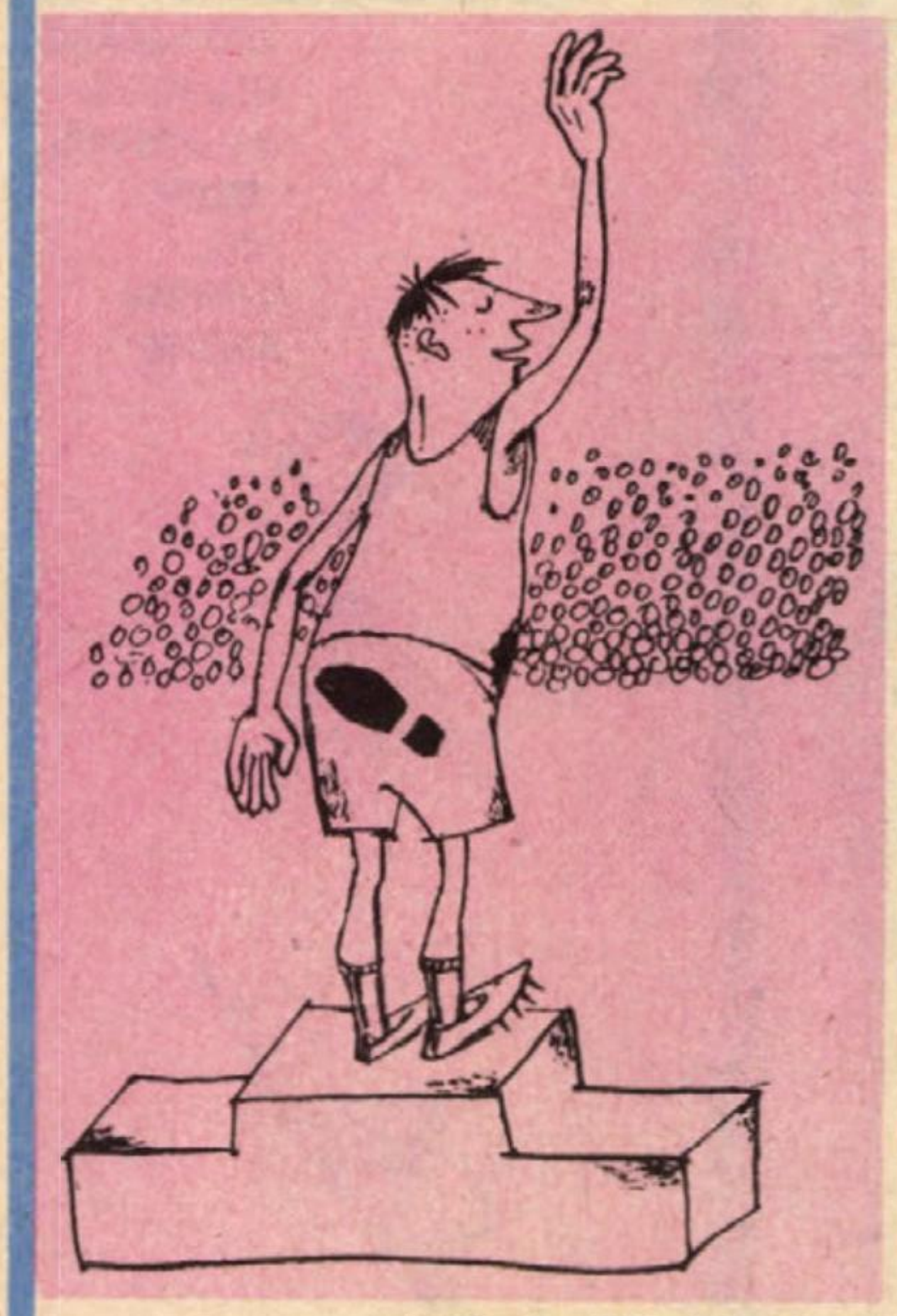

(„Krokodil”, Moszkva)

TAVASZI SZÉL

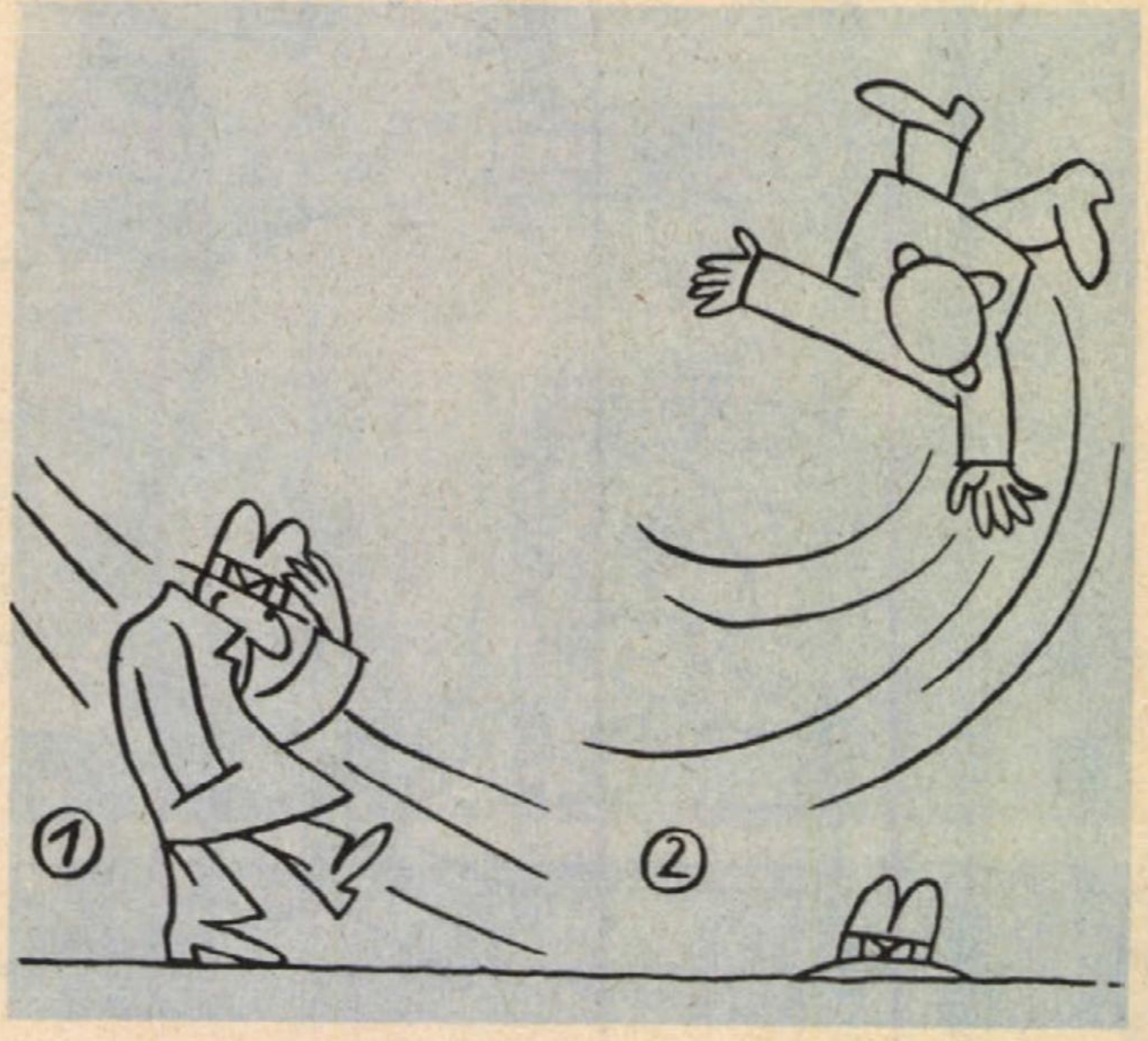

(„Eulenspiegel”, Berlin)

Vizsgálat után így szól az orvos egy hölgyhöz:

— Fejfájás, gyomorbántalmak, magas vérnyomás. Bocsánat, hány éves?

— Huszonkilenc!

— És nagymértékű memóriazavar — teszi hozzá az orvos.

Egy egyetemista szobát vesz ki, és mert jó benyomást akar elérni a háziasszonynál, így szól:

— Amikor eljöttem a régi lakásból, a háziasszonyom sírt.

— Velem ez nem fog megtörténni. Előre fog fizetni!

*

Egy kutyatulajdonos panaszkodik az állatorvosnak:

— A kutyám azt a rossz szokást vette fel, hogy futkos a kiskocsik után, és ugat, mint egy eszeveszett. Ki tudja gyógyítani?

— Miből? Minden kutya futkos az autók után.

— Igen, de az enyém elkapja és elássa őket a veteményeskertben.

Egy meteorológus papától azt kérdi a fia:

— Papa, és a te prognózisaid mindig beválnak?

— Rendszerint, csupán a dátumok nem stimmelnek mindig.

Egy zeneszerző meghívja drámaíró barátját operájának premierjére. A drámaíró, miközben hallgatja az operát, egyre mosolyog valamin. A dühbe hozott zeneszerző rárivall:

— Min nevetsz? Láttad egyszer is, hogy én nevettem volna a te komédiáidon?

(A moszkvai Krokodilból)

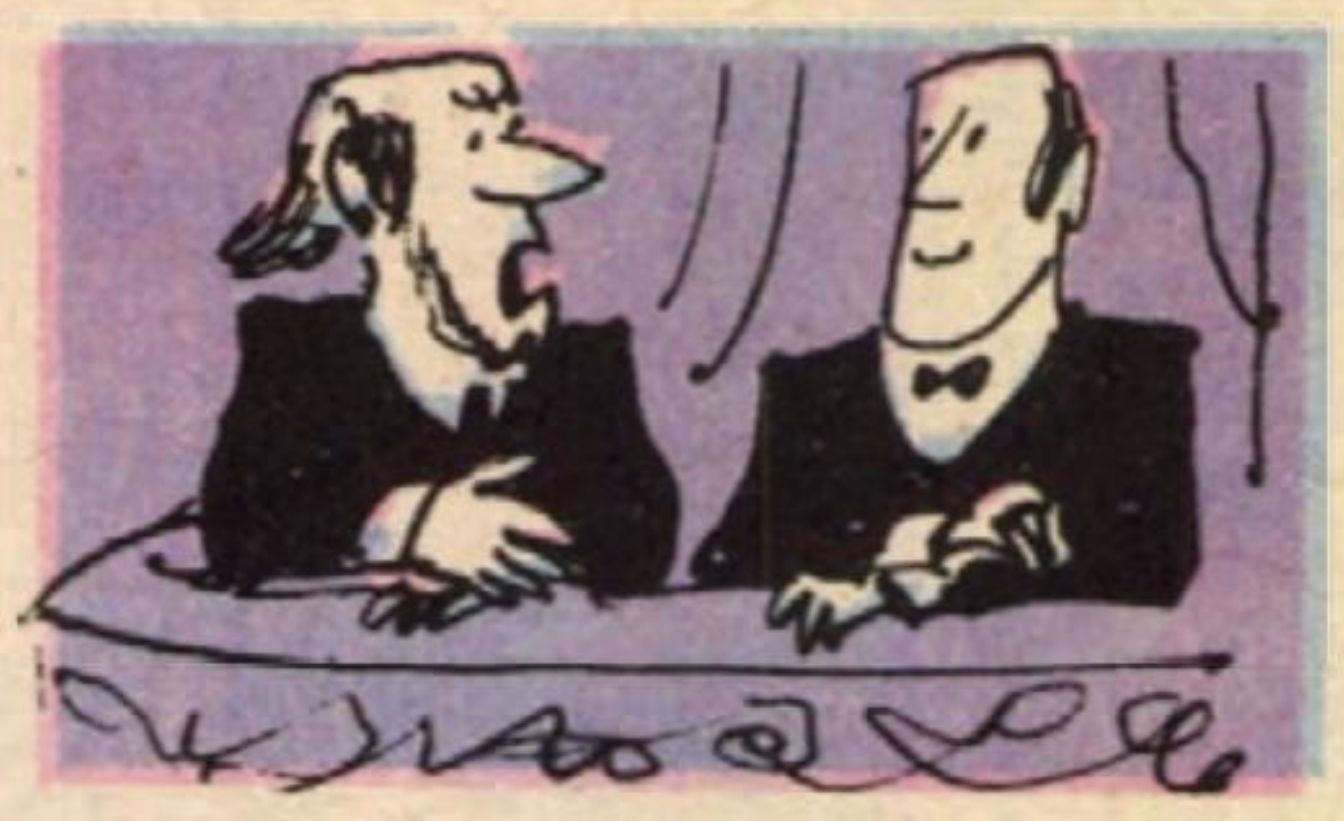

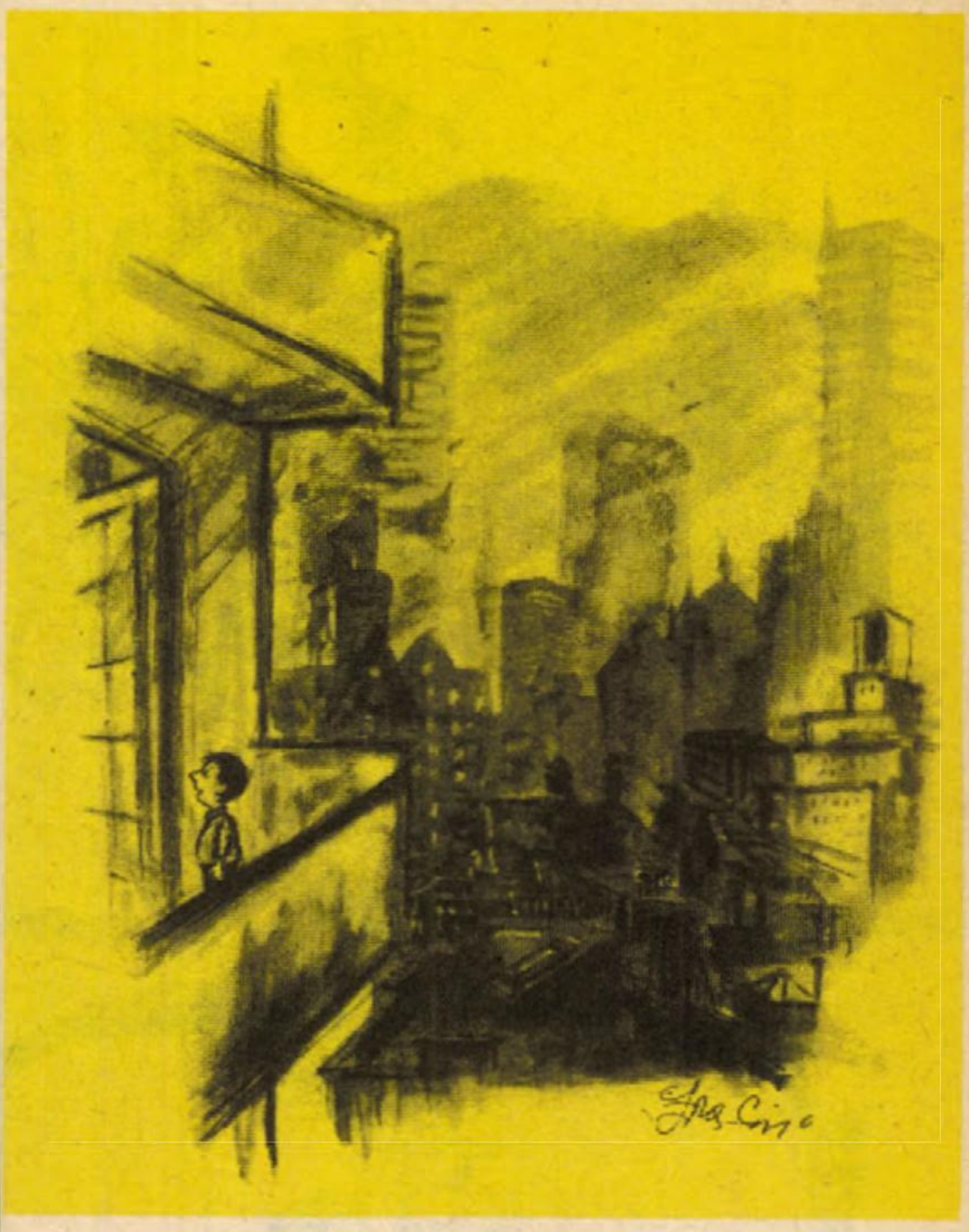

– Itt vagyok, anyu! A szabadban!

(„New Yorker”)

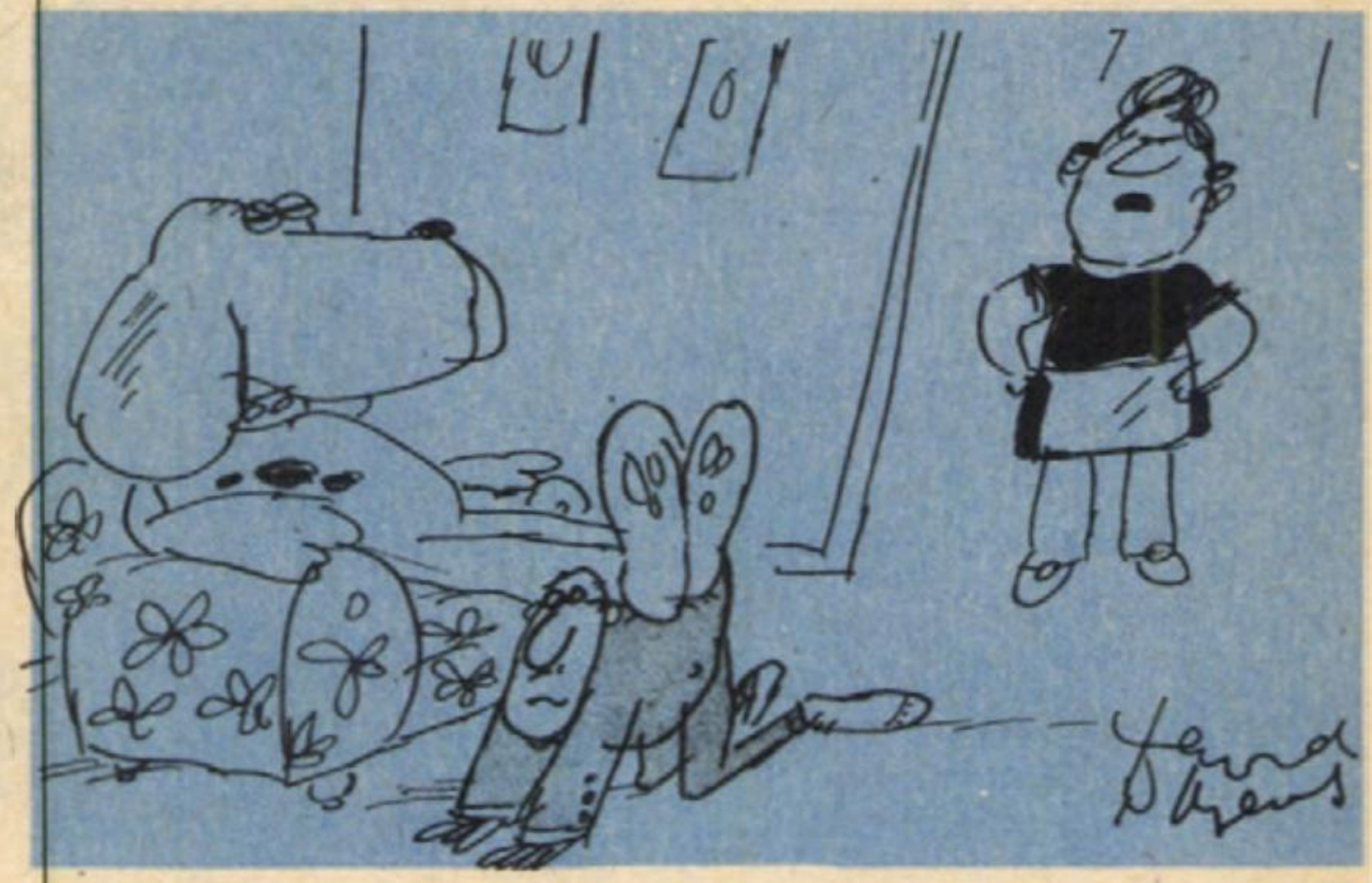

– Agyonkényezteted ezt a kutyát...

(„Punch”, London)

LELKI VIGASZ

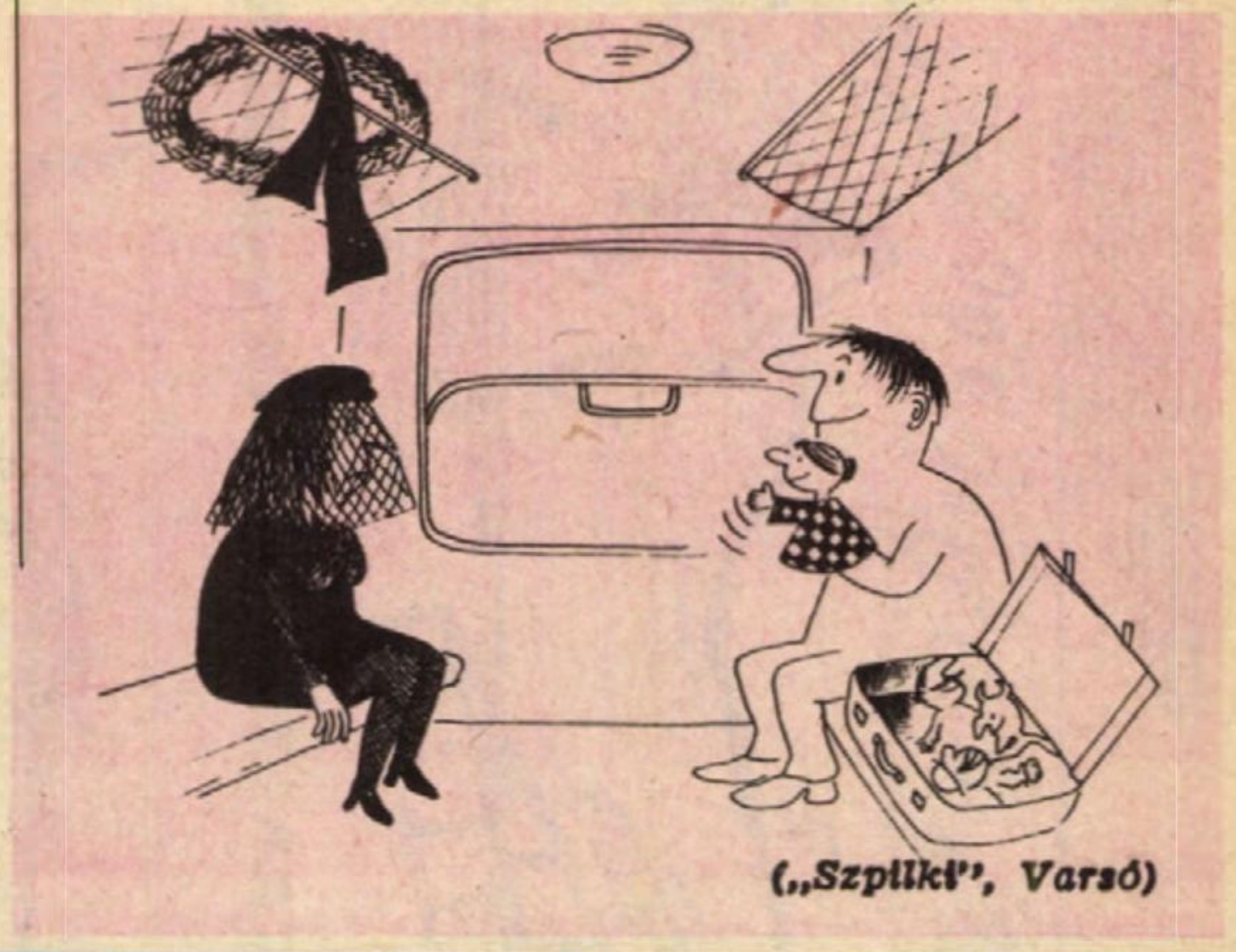

(„Szpilki”, Varsó)

ELTÉRÍTÉS

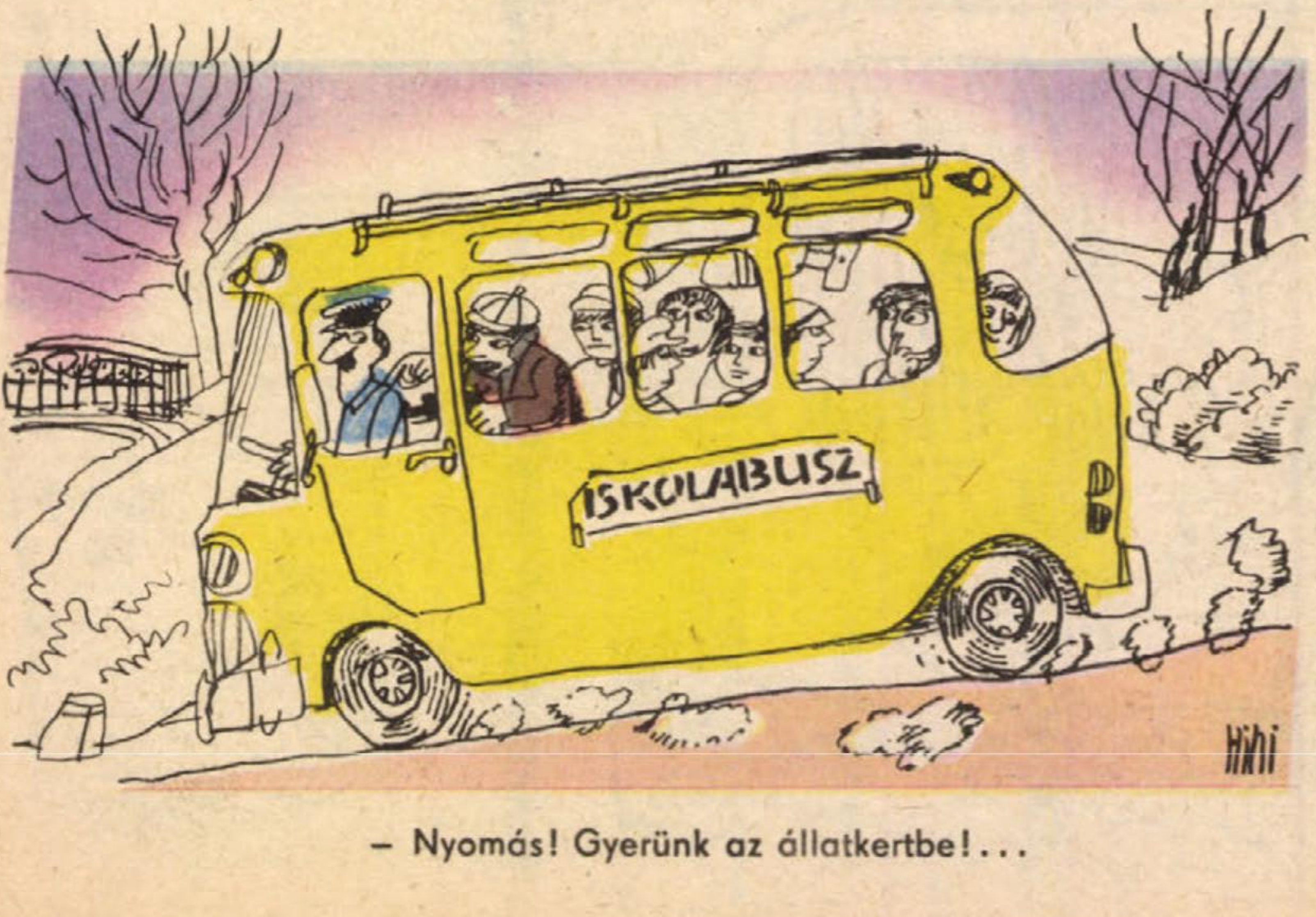

– Nyomás! Gyerünk az állatkertbe!...

ÁPRILIS 1-TŐL KÖTELEZŐ AZ ELAKADÁST JELZŐ TÁBLA

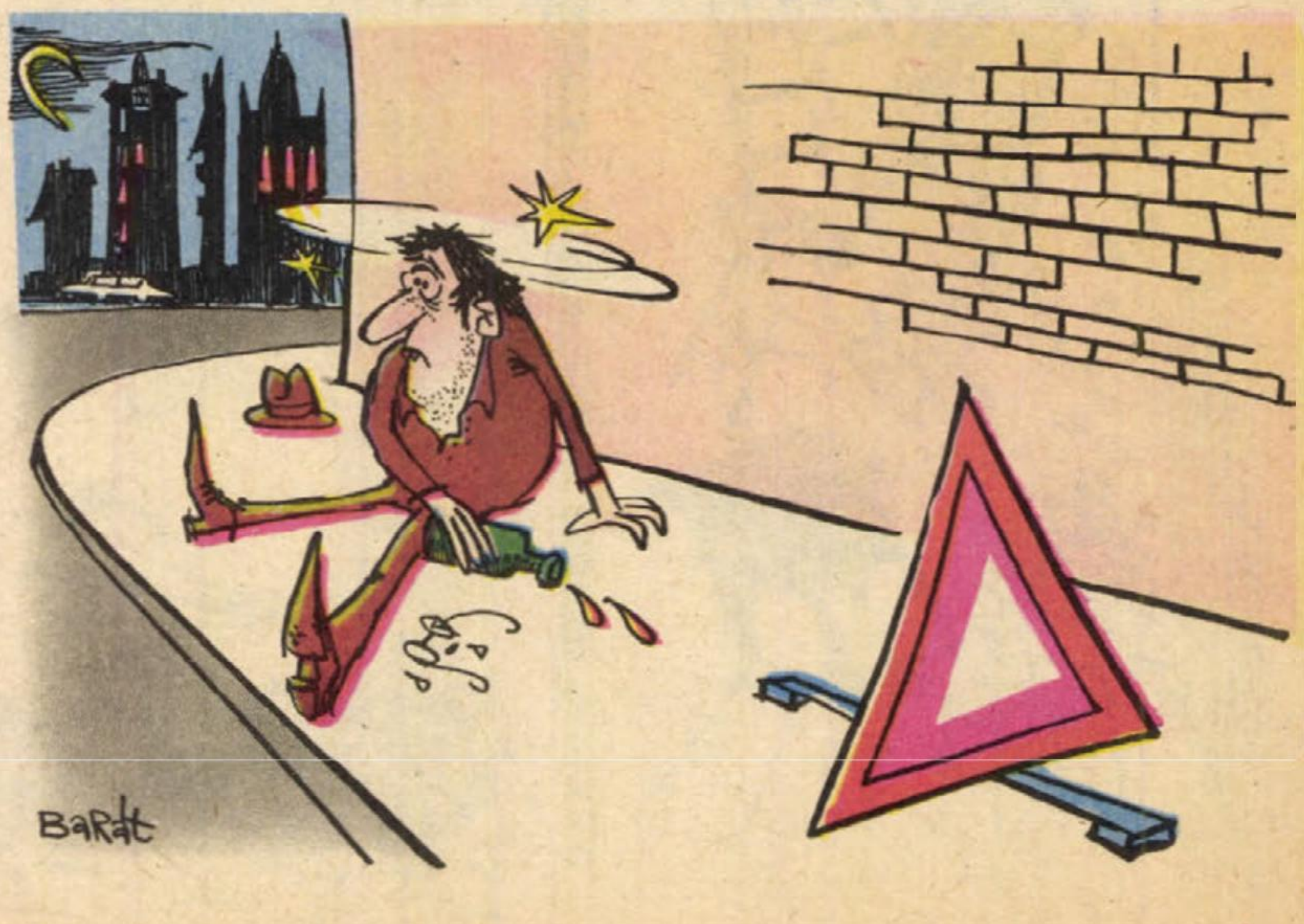

VEGYEN INKÁBB CSIRKE APRÓLÉKOT!

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

KARBANTARTHATJA...

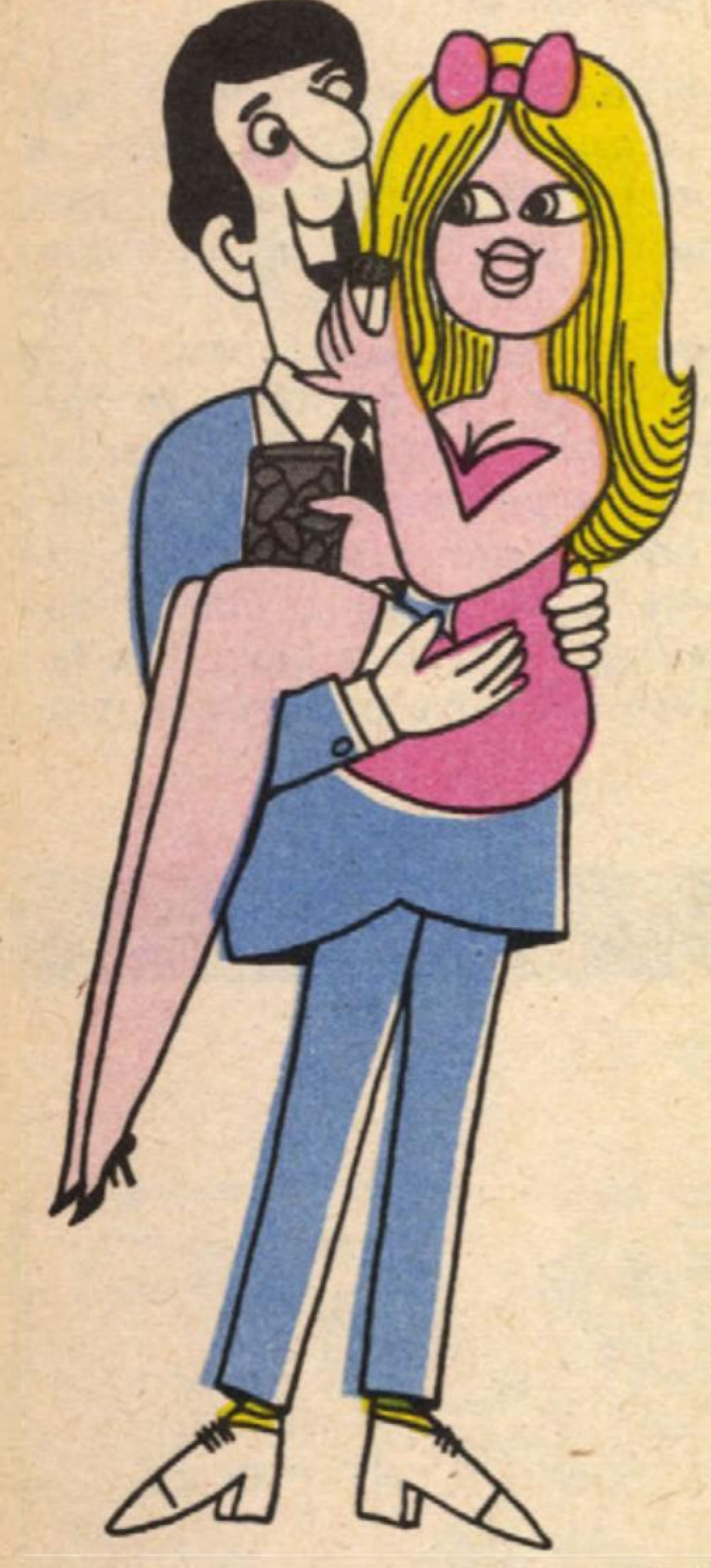

...A TORKÁT NEGRO GYÓGYCUKORKÁVAL!

A CSEMEGE ÉDESIPARI GYÁR TERMÉKE

TÜCSÖK és BOGÁR

Az NSZK kancellárjának, Willy Brandtnak, hazánkból származó kuvasza és pulija van. Képünkön a kancellár és felesége és fia, nyaralójuk kertjében a kuvasszal. A kis puli éppen valahol a kertben csatangol és ezért nem szerepel a képen.

És a kancellár? Alighanem elcsatangolt a kis puli után.

(A Kutya c. magazinból nyírta Poór János)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

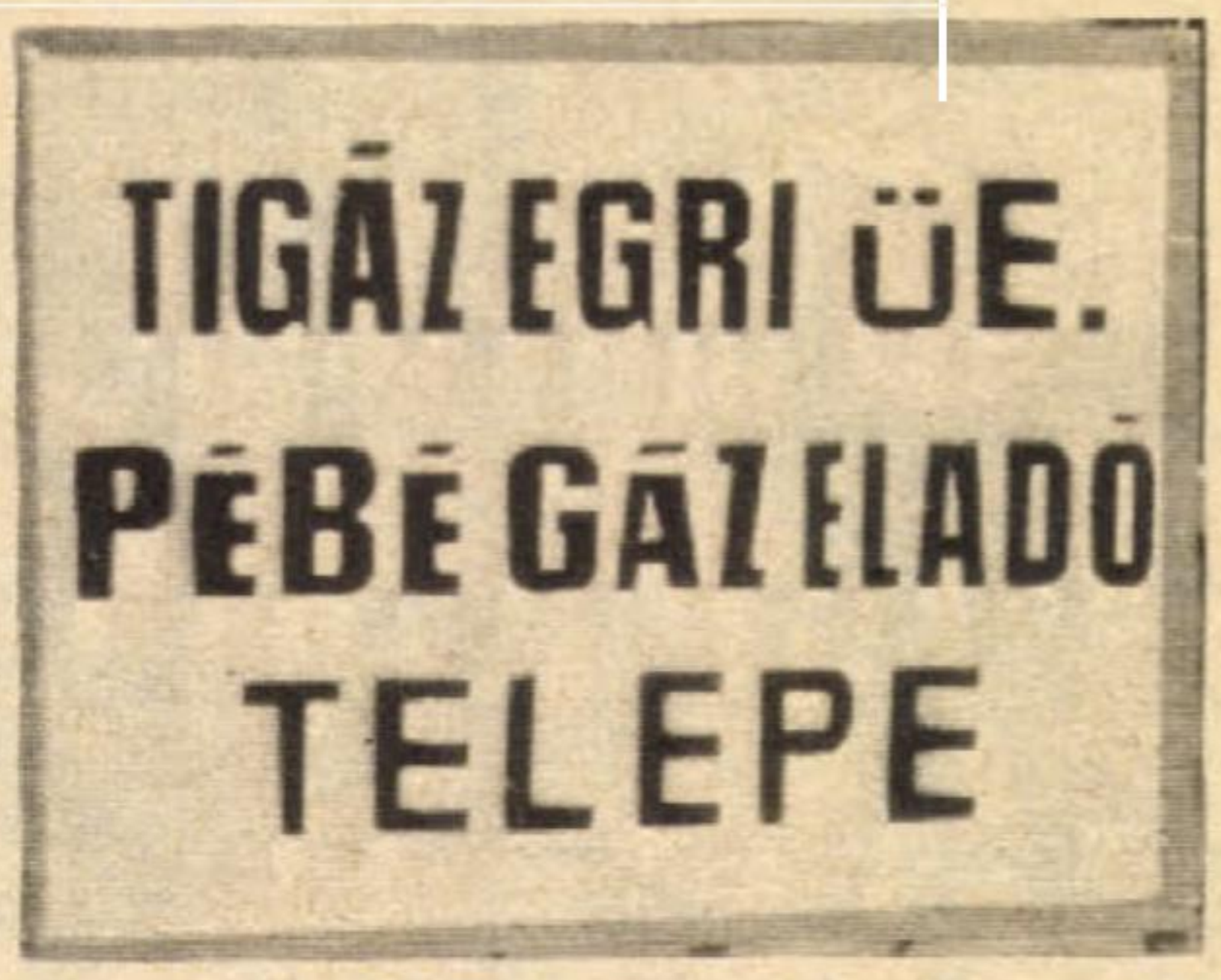

TIGÁZ EGRI ÜE.
PÉBÉ GÁZ ELADÓ
TELEPE

Szabad a gazda? Ez a magyarnándori propán-bután gázpalackok cseretelepe. És miért a betűrejtvény? Hogy nehezebb legyen kitalálni.

(A Ludas számára fényképezte Daróczi Ferenc)

KAKASÜTÉS,
ÖNTÖZÉS

Hogy a húsvéti tojást a nyuszi hozza, az csak az

Minek megsütni?

(Az Esti Hírlapban észlelte Haas Hugó)

5: Hí- lecke, k. — 0: Tv- ünk a 20.00: élkedő. zió ze- rin: A

gyár munkaügyi osztályán.

Felvételre keresünk középkorú fiatalembert pályamunkára. Fizetés megegyezés szerint. Jelentkezni a MÉMTE népkerti irodán de. 11-től 16 óráig.

Élemedett fiatalok kíméljenek!

(A Déli Hírlapból nyírta Faragó Katalin, miskolci olvasónk)

Kinek füllei vagynak, hallják: azért írandó két l-lel, mert kettő van belőle.

(Sopronban fotózta dr. Alpár Gyuláné)

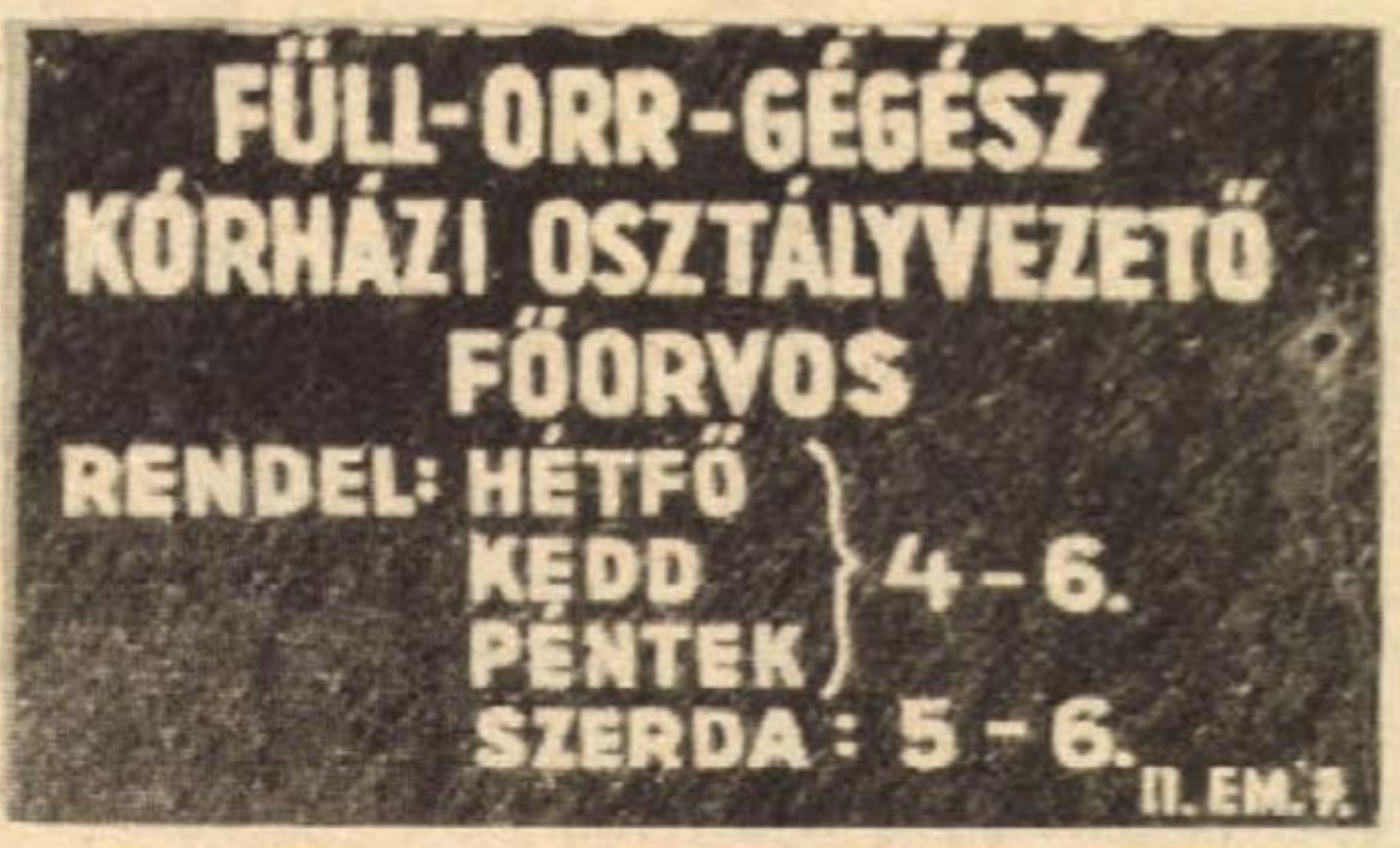

FÜLL-ORR-GÉGÉSZ
KÓRHÁZI OSZTÁLYVEZETŐ
FŐORVOS
RENDEL: HÉTFŐ } 4-6.
KEDD
PÉNTEK
SZERDA: 5-6.
II. EM. 7.

Gyerekek és felnőttek

A FŰZFASÍP

Vasárnap délelőtt. Kitárom az ablakot, csak úgy ömlik be a tavasz. Csend, nyugalom, béke. Ilyenkor szeretek dolgozni.

Előveszem az írógépet, befűzöm a papírt. Az első mondatok már készen vannak a fejemben, a többi majd megy magától ilyen ideális körülmények között.

Emelem a kezem a betűk fölé, és akkor ... akkor odakinn megszólal egy síp.

Megáll a kezem a levegőben, és várok, majd csak továbbmegy a síp.

A kezem zsibbadtan lehanyatlik, a síp növekvő hangerővel „üzemel". Egy hosszú, három rövid, két dadogó, pattogó füttyentések, akadozó sorozatok, vontatott sivítások, olyan hangkeverés, hogy megirigyelhetné akármelyik modern zeneszerző.

Csak az én régimódi dobhártyám tiltakozik, és a fejemben összekuszálódnak a kész mondatok.

Nem akarok dicsekedni a hallásommal, de rögtön megállapítottam, hogy gyerek adja ezt a szerenádot, mégpedig fűzfasíppal.

Kinéztem az ablakon. Valóban a harmadik házban lakó kis vasgyúró fújta. Ismerem a gyermeki természetet, ha rászólok, csak azért is. Inkább várok, csak elunja.

Nem unta el. Sem öt perc múlva, sem huszonöt perc múlva.

Gondoltam egy nagyot, lementem hozzá.

Megvettem a fűzfasípját öt forintért.

Ő is boldog lett, én is.

LOGIKUS!

Az uszoda napozóján fekszik a hölgy. Köpenyben fekszik, mert bizony csípős a meg-megélénkülő tavaszi szél.

A köpeny alatt, a hasa táján a kis rádió.

A kis rádiónak elég nagy a hangereje.

A hölgytől nem messze másik hölgy napozik a kislányával.

— Anyu — szólal meg a kislány —, hallod? A néni hasában szól a tánczenei koktél.

— Ejnye, édeském! — csóválta a fejét rosszallóan az anyuka. — Már megint miket beszélsz!

A kislány érti a hangsúlyból, hogy valami butaságot mondhatott. Várja hát, hogy megkapja a magyarázatot, de hiába várja.

— Értem — bólint akkor diadalmasan —, a tánczenei koktélt is a gólya hozza.

Sólyom László

ELREPÜLT CSÉSZEALJAK

Az edényboltban nagy szerényen
egynéhány csészealjat kértem.
– Ó, hogyne! – mondták meghajolva –
van nálunk mindenféle forma!
Íme, egy szép meisseni készlet!
Én tiltakoztam: – Nem az egészet,
csakis az alját, nekem jó az!
Mosolyogtak: – Nem eladó az!
– Hát hol kaphatok csészealjat? –
Az eladó vállat von, hallgat.
No jó, ezután mást nem tehettem,
köszöntem szépen és kimentem.
Ámde vagy tíz boltot bejártam,
és csészealját nem találtam.

Egy bolond, ki a nyomomban járt ott,
fülembe súg egy szamárságot.
Azt mondja: – Emlékszik ön arra
a sok repülő csészealjra?
Pár éve tán – hát nem is rég volt –
mint mondták, telve volt az égbolt,
az emberek úgy megrémültek,
a csészealjak elrepültek.
Így hát most nincs. Mert ezt a dolgot
azóta nem tartják a boltok!
Én bólintottam: persze, mért ne?
Mivelhogy erre a kérdésre,
hogy mért tűnt el ez olcsó holmi,
csak a bolond tud válaszolni.

Lovászy Márton

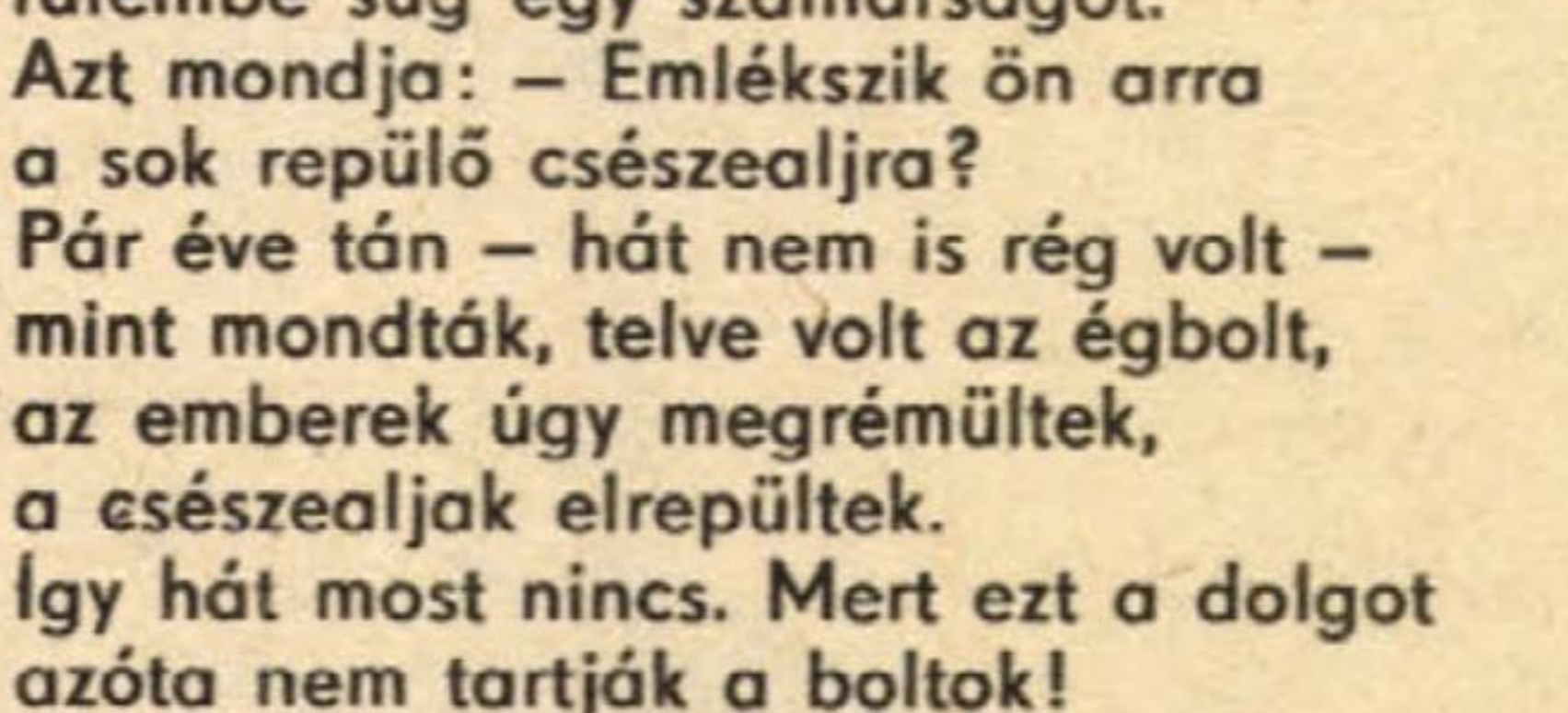

KERTÉSZKEDÉS

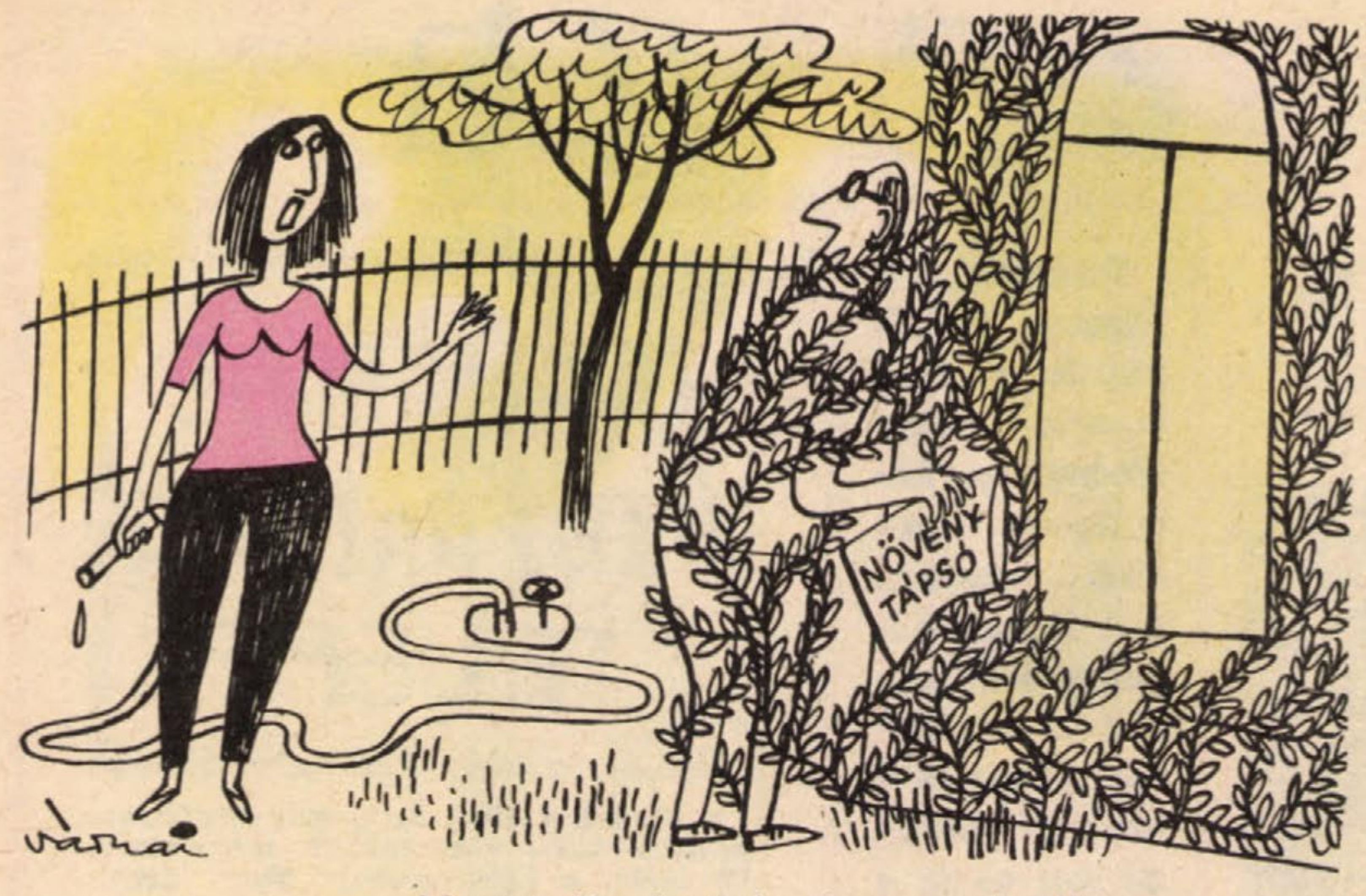

— Megint túl sok növénytápszert szórtál!

AKI BÍRJA MARJA...

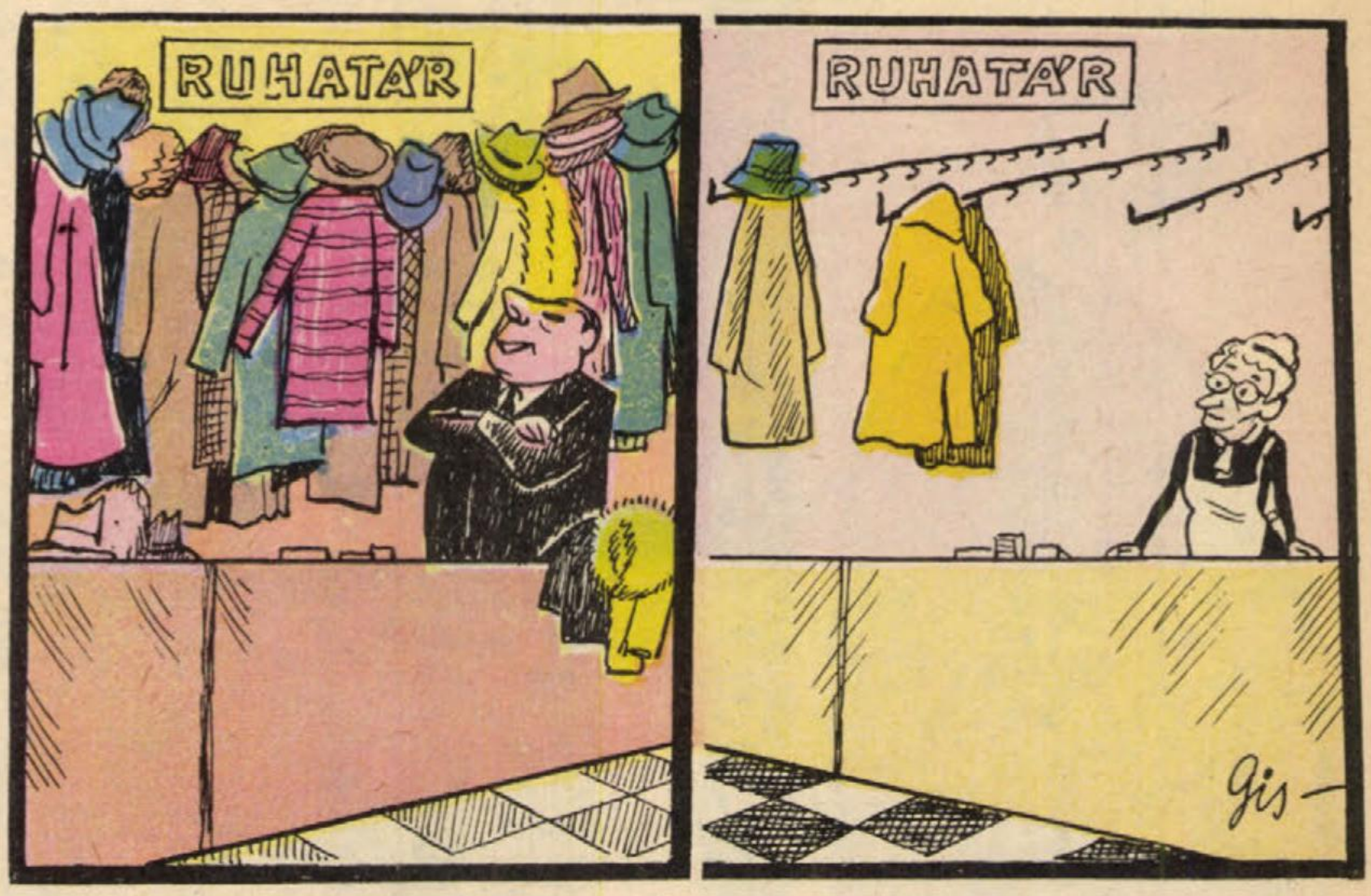

CEREMÓNIA

A költő megénekelte, romantikus Almássy téren, ismét rátaláltam Droznicsek Árpádra. Sötét ünneplőt viselt, pettyes csokornyakkendőt, és tepertőt evett — stanicliből, újhagymával.

— Miért ilyen elegáns? Bálba készül? — érdeklődtem gúnyosan.

— Esküvőm van — mondta büszkén Droznicsek. — Esküvőm van, tízkor, tizenkettőkor és fél kettőkor.

— Magasságos egek! Ez trigámia. Egy napon három nőt akar feleségül venni?

— Szó sincs róla. Három esküvőm van, amelyen én esketek.

— Nem tudtam, hogy maga anyakönyvvezető. Nem úgy néz ki... — jegyeztem meg őszintén.

Árpád nagyot harapott az újhagymába:

— A helyzet a következő: nem titok, hogy nálunk nagyon sokan élnek közös háztartásban. Vagyis: egy férfi és egy nő minden hivatalos formaság, ceremónia nélkül összeköltözik. Eddig ez a ceremónia ilyenformán történt: „mondanék én valamit, Bözsi! Tedd a cókmókodat egy bőröndbe, aztán holnaptól nyűjjük együtt a napokat." Vagy: „Béla, már ugyis hajnalodik. Most már ne menj haza. Itt maradsz nálam. Reggel kitöltjük a bejelentőt." Ez így rideg, szürke, prózai. Pedig a közös háztartásban élők is szeretik egymást. Nos, én elhatároztam, hogy ezeket az összeköltözéseket, szerény tiszteletdíj ellenében, ünnepélyessé teszem. Nagy az ismeretségi köröm, rengeteg a jelentkező.

— És hol „esketi" a párokat?

— Nálam. A Hársfa utcai kis albérleti szobámban. Az Ecserin vettem egy régi bordó bársonyfüggönyt, ez a háttér. Az ünnepi beszéd elmondása után beírom a nevüket egy kockás füzetbe.

— Milyen témát ölel fel az ünnepi beszéd? — kérdeztem Droznicsek Árpádot.

— ... Most, amikor közös háztartásba lépnek, gondoljanak arra, hogy esetleg több héten keresztül együtt fognak élni jóban, rosszban... Talán továbbra is összetartja önöket a szerelem, a megértés... És talán, egyszer a harmadik gyerekük után össze is házasodnak... Ezennel közös háztartásban élőknek nyilvánítom Önöket...

Ezekután felteszek egy gramofonlemezt. Sajnos csak egy van. „Ha megversz is imádlak én..."

— Gratulálok Droznicsek, megint valami maradandót alkotott — hajoltam meg előtte.

— Köszönöm — bólintott elégedetten Droznicsek Árpád, és jóindulatúan így folytatta: — Ha egyszer szüksége lesz a szolgálataimra, örömmel állok rendelkezésére. Barátoknak, ismerősöknek 50 százalék árengedmény...

Galambos Szilveszter

SPORTLADY

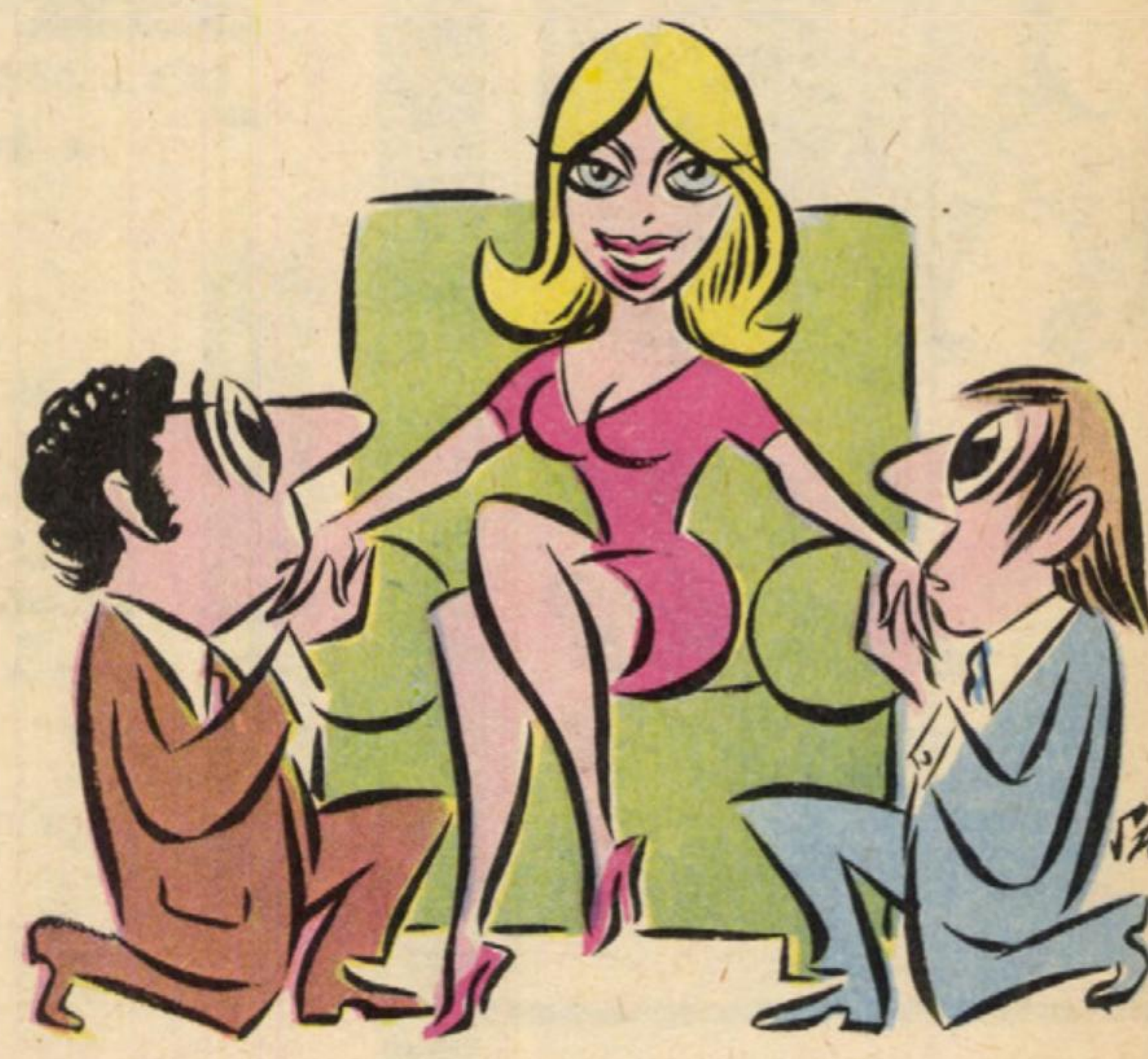

— Döntsék el tizenegyesekkel!

ARANY ÉS CIPŐ

A közelmúltban egy rablóbanda megtámadott egy angol vonatot, s több láda aranyrudat zsákmányolt. A nagyszerű fogásnak híre mehetett a brit alvilágban, mert pontosan két hét múlva pontosan ugyanabban az időpontban ugyanazt a vonatot egy másik banda támadta meg, nyilván abban a meggyőződésben, hogy ez a menetrendszerű „aranyvonat". A csalódás fájdalmasabb volt, mint azt a banditák el tudták képzelni. A londoni rendőrség szerint ez a vakmerő gengszterekből álló banda mindössze három pár cipőt tudott rabolni. Ha még ehhez hozzátesszük, hogy a cipők kisméretűek voltak és valószínűleg feltörik a banditák lábát, akkor bontakozik csak ki előttünk a bűnözők tragédiája.

FEKETE HUMOR

FIGYELMESSÉG

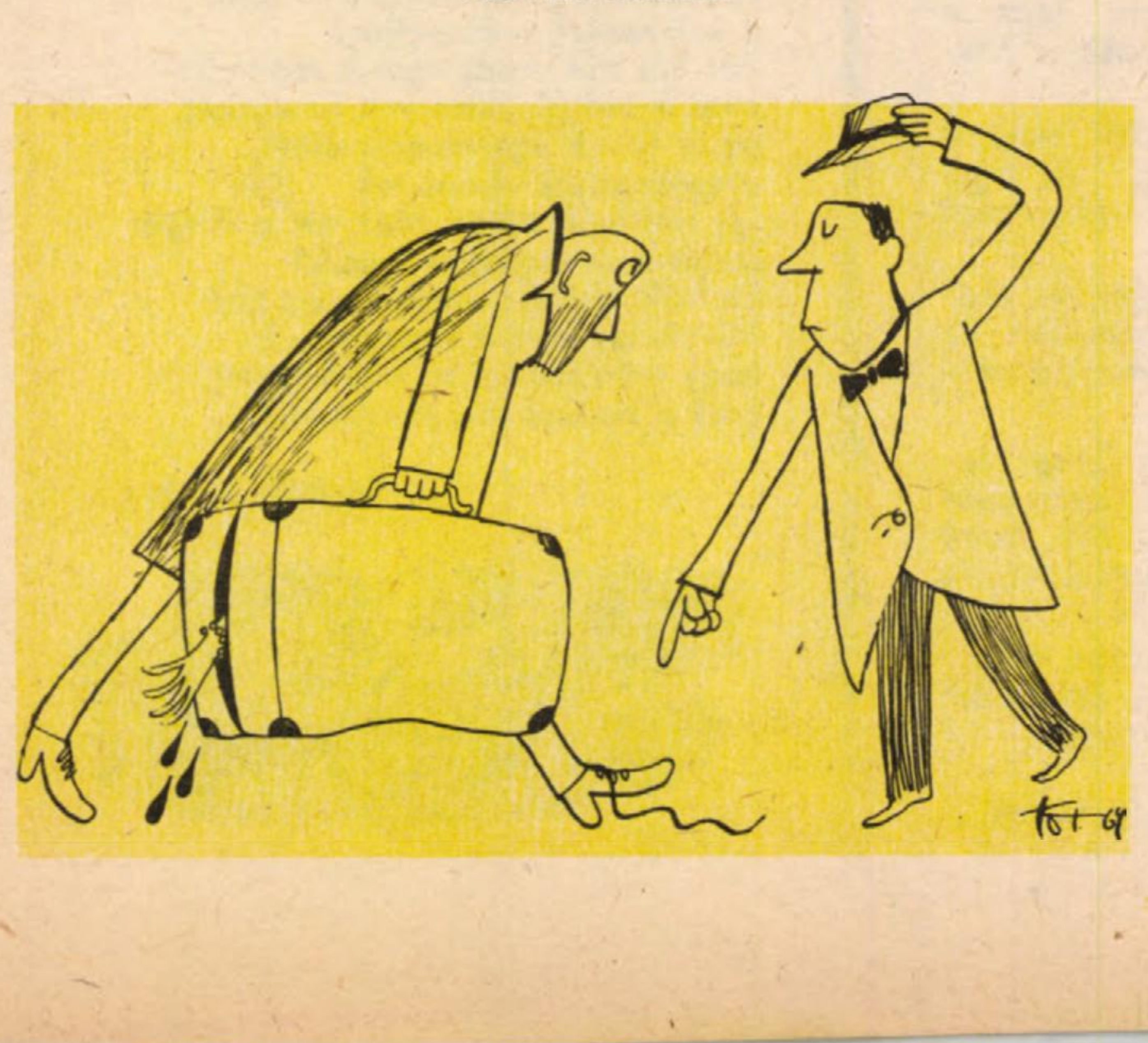

CSALÁDI KIRAKATNÉZÉS

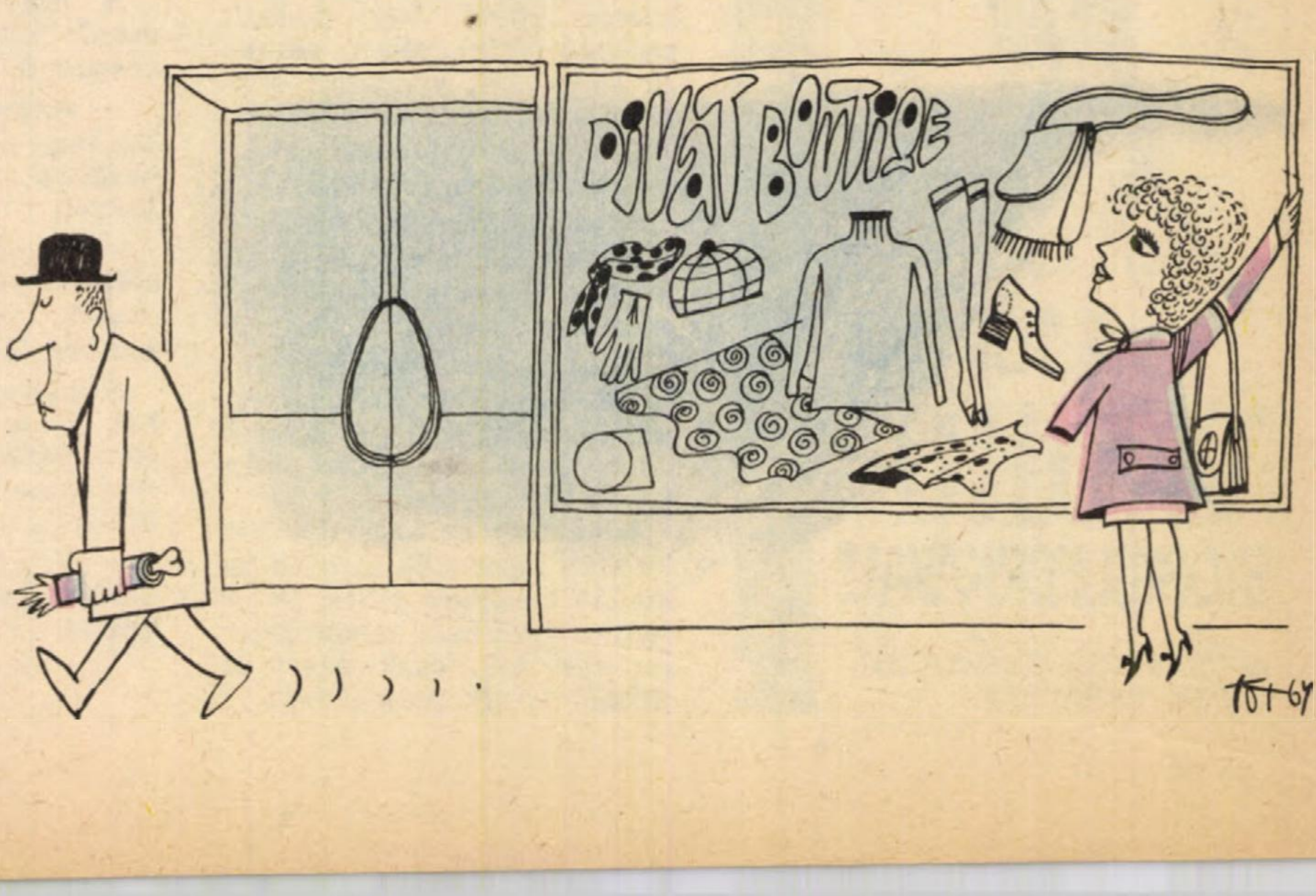

ÉRTÉKES EB

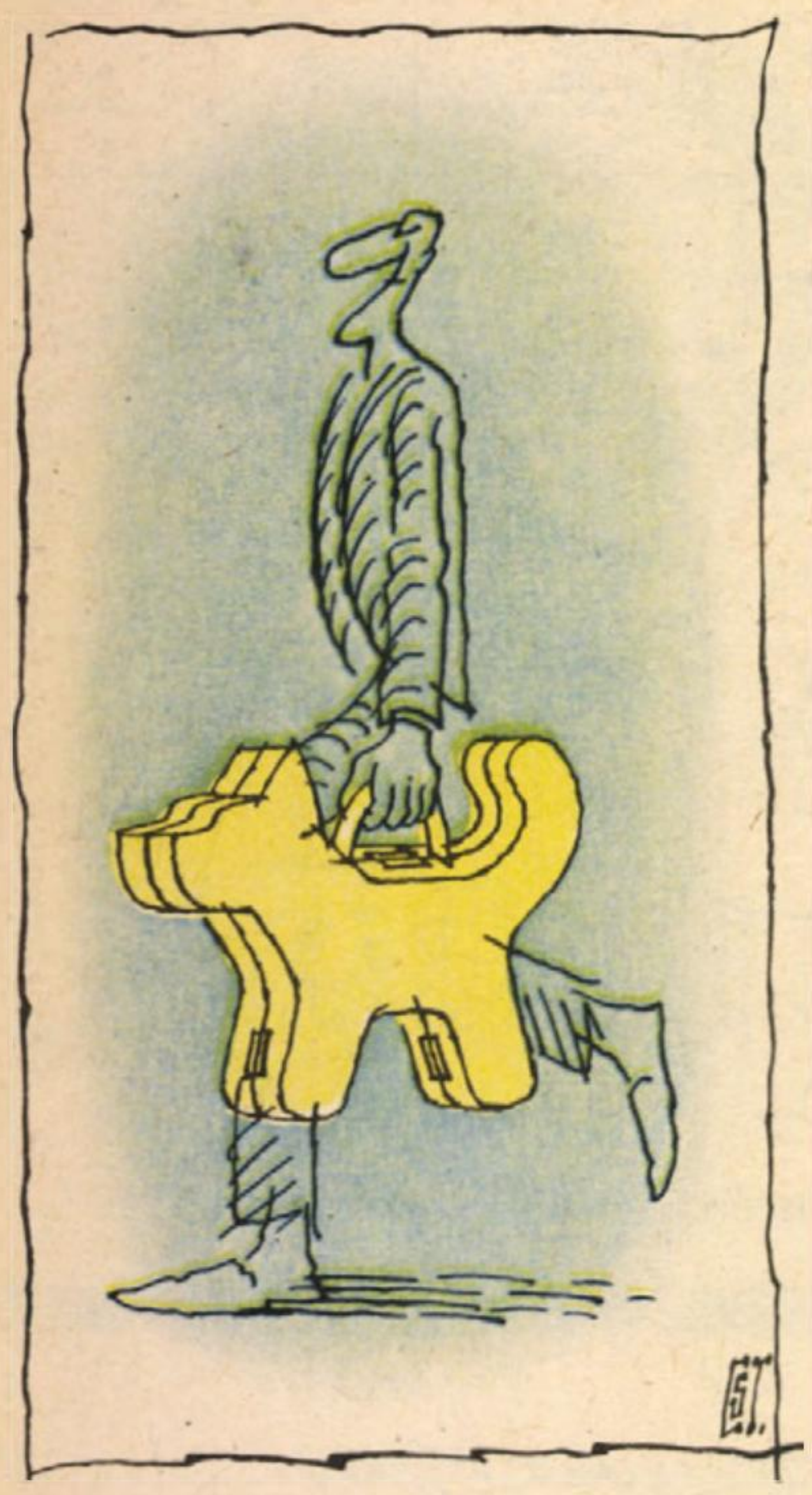

RÉBUSZ

223. rejtvényünk megfejtése:

LÁÓ

Alávaló

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Dr. Cholnoky Eszter, Bp. XI., Bartók B. u. 4.

Bondor Sándor, Tiszaszentimre, Sport u. 4.

Ürge Éva, Bp. XIV., Ungvár u. 14.

225. REJTVÉNYÜNK

JÁ SZÓ

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb április 24-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

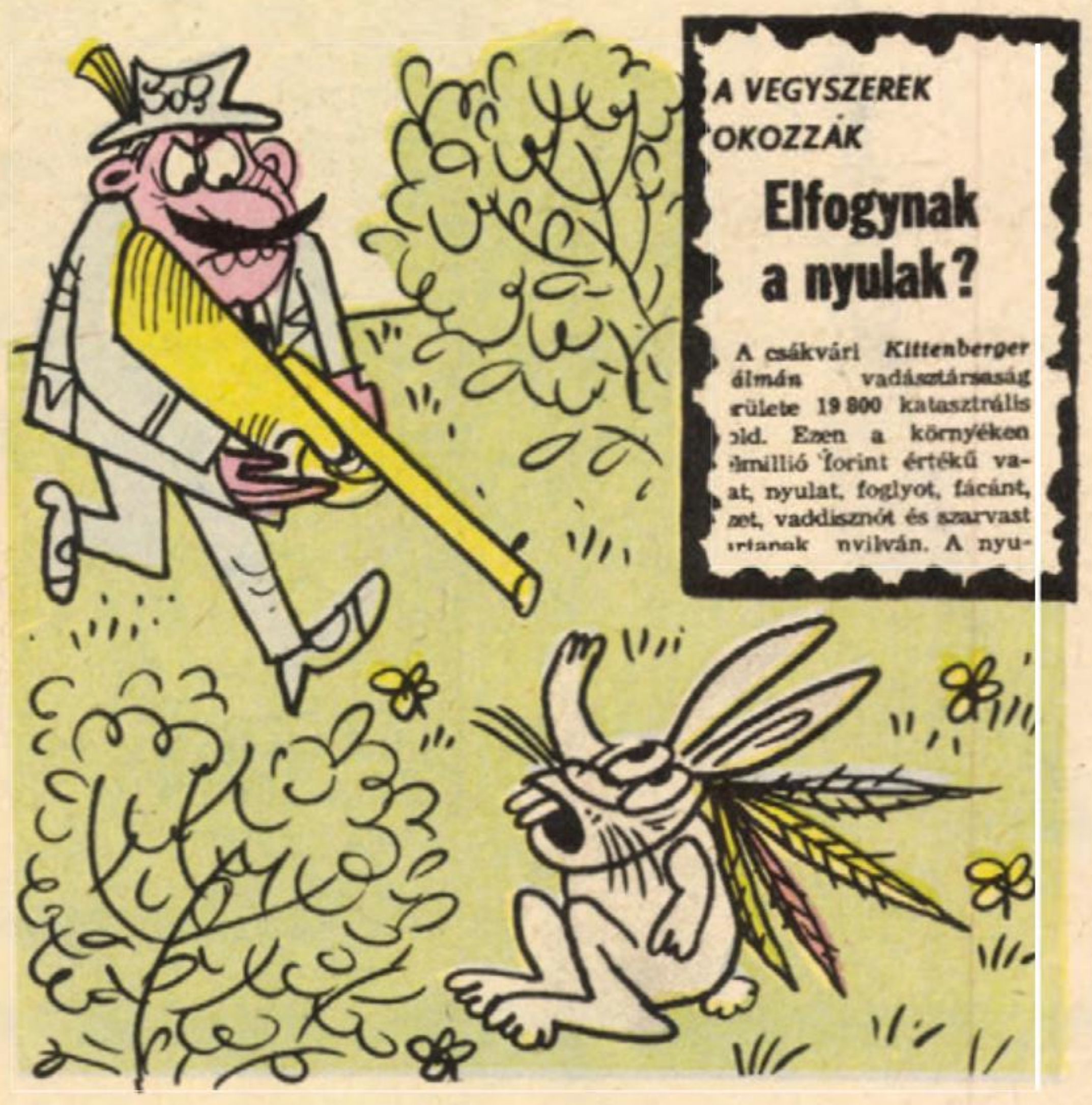
A VEGYSZEREK OKOZZÁK
Elfogynak a nyulak?
A csákvári Kittenberger
álmán vadásztársaság
rülete 19 800 katasztrális
old. Ezen a környéken
millió forint értékű va-
at, nyulat, foglyot, fácánt,
zet, vaddisznót és szarvast
rtanak nyilván. A nyu-

– Ne lőjön, uram! Én vagyok az utolsó mohikán!

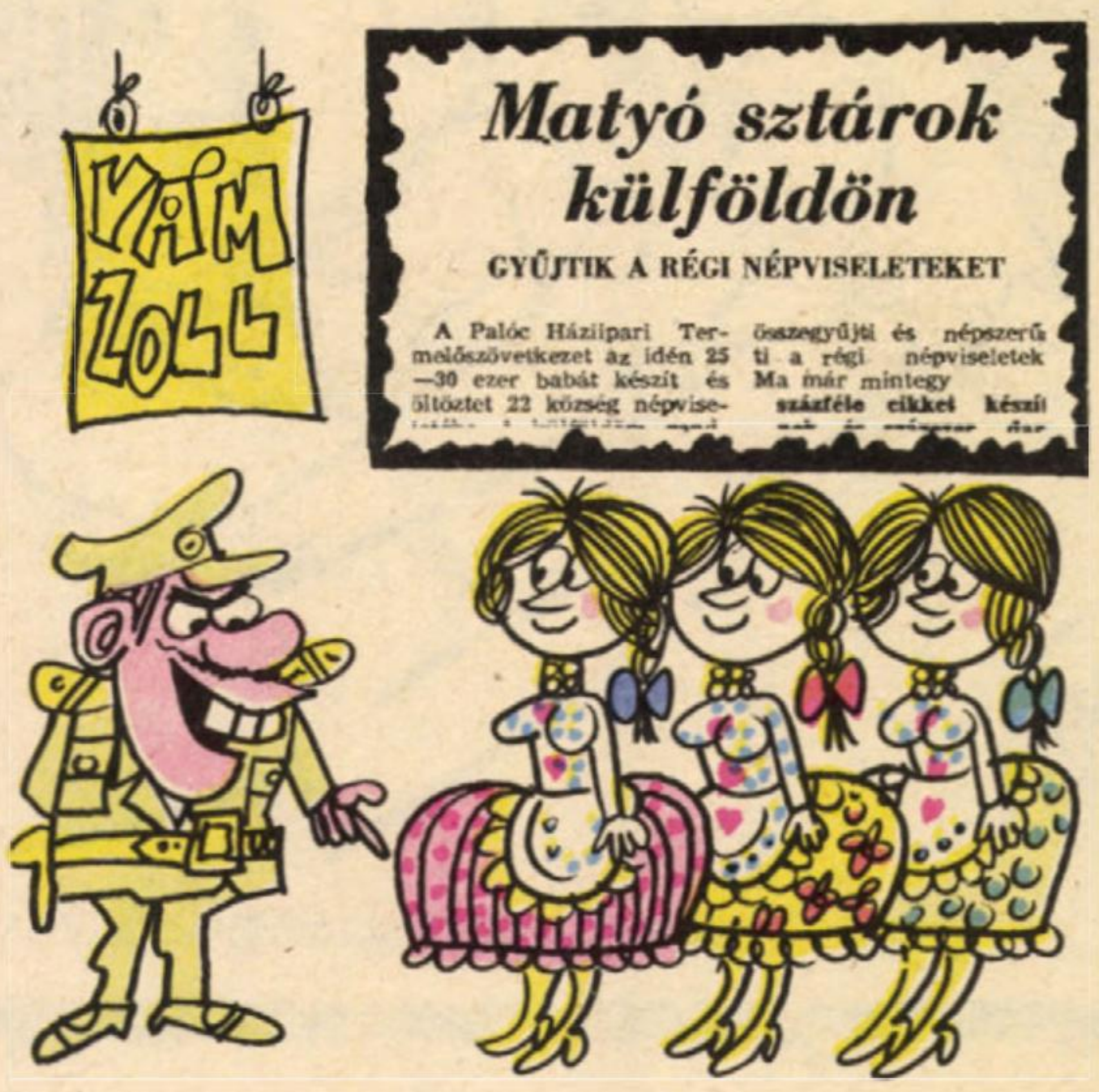
VÁM
ZOLL
Matyó sztárok külföldön
GYŰJTIK A RÉGI NÉPVISELETEKET
A Palóc Háziipari Termelőszövetkezet az idén 25—30 ezer babát készít és öltöztet 22 község népvise-
összegyűjti és népszerűsíti a régi népviseletek
Ma már mintegy
százféle cikket készít

– Biztos, hogy nincs alatta semmi?

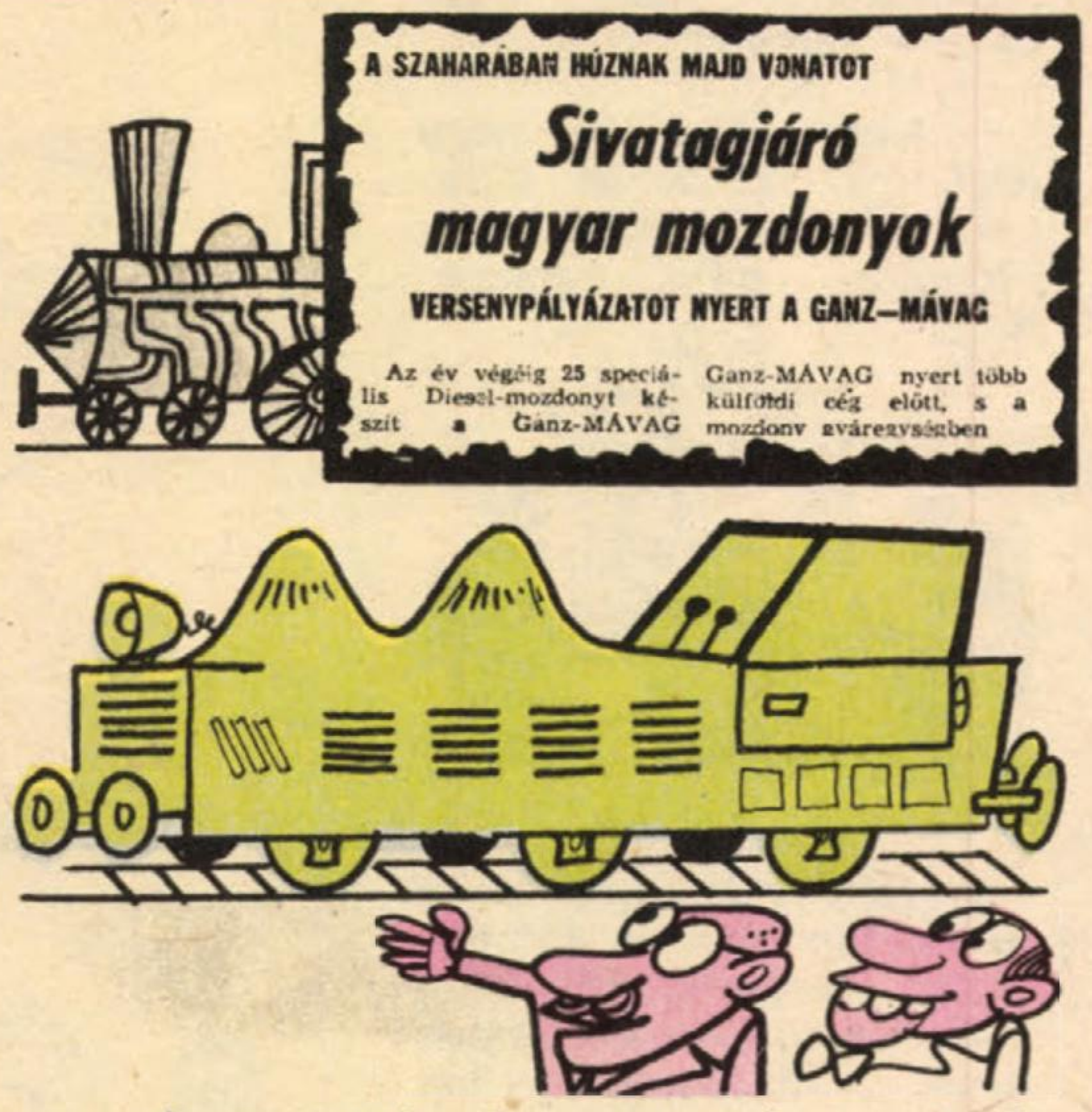
A SZAHARÁBAN HÚZNAK MAJD VONATOT
Sivatagjáró magyar mozdonyok
VERSENYPÁLYÁZATOT NYERT A GANZ–MÁVAG
Az év végéig 25 speciális Diesel-mozdonyt készít a Ganz-MÁVAG
Ganz-MÁVAG nyert több külföldi cég előtt, s a mozdony

– Új specialitásunk a sivatagi formatervezés.

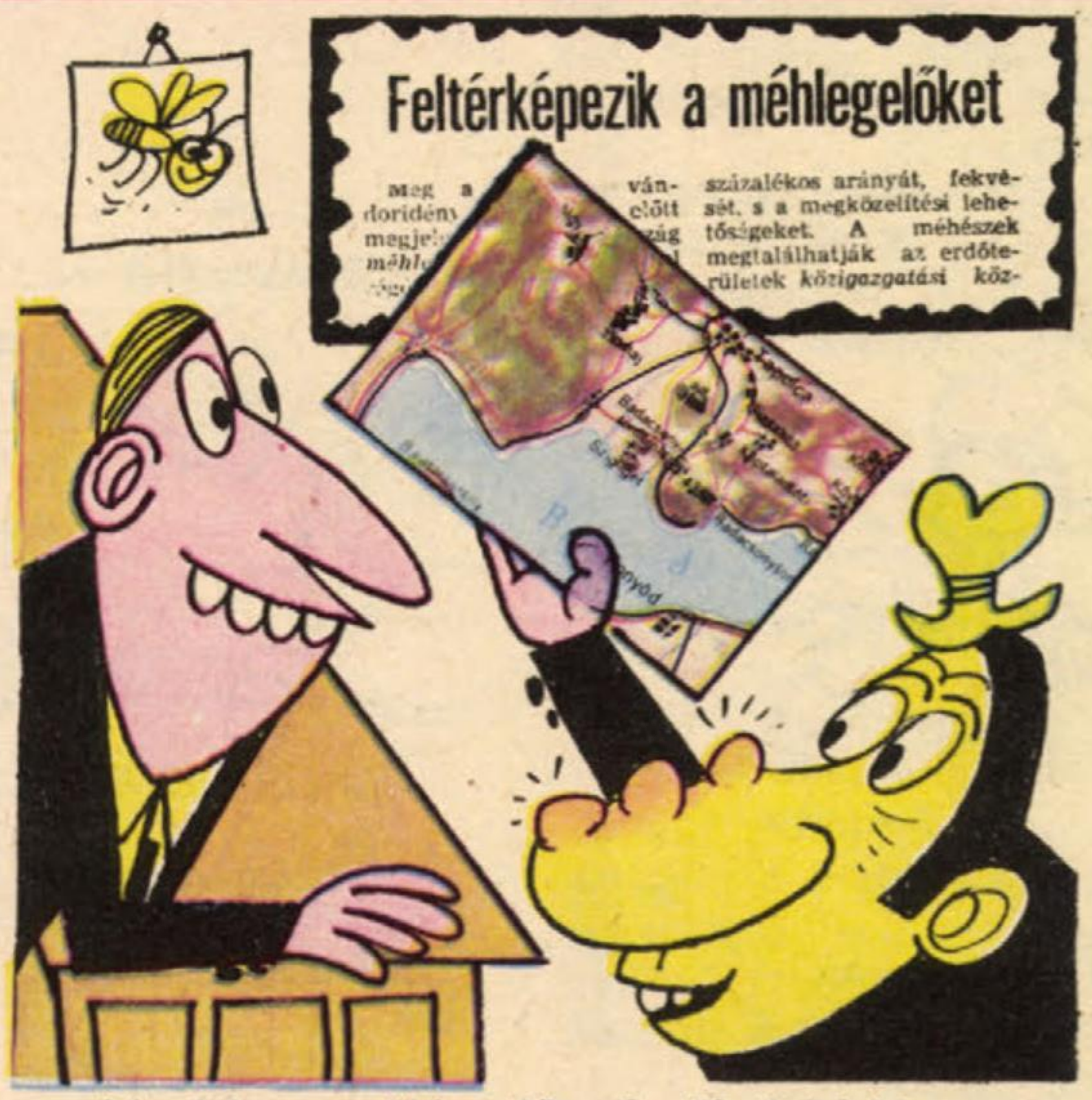
Feltérképezik a méhlegelőket
százalékos arányát, fekvését, s a megközelítési lehetőségeket. A méhészek megtalálhatják az erdőterületek közigazgatási köz-

– Ma három méhlegelőt sikerült feltérképeznem.

TAVASZI FÉSZEKRAKÁS

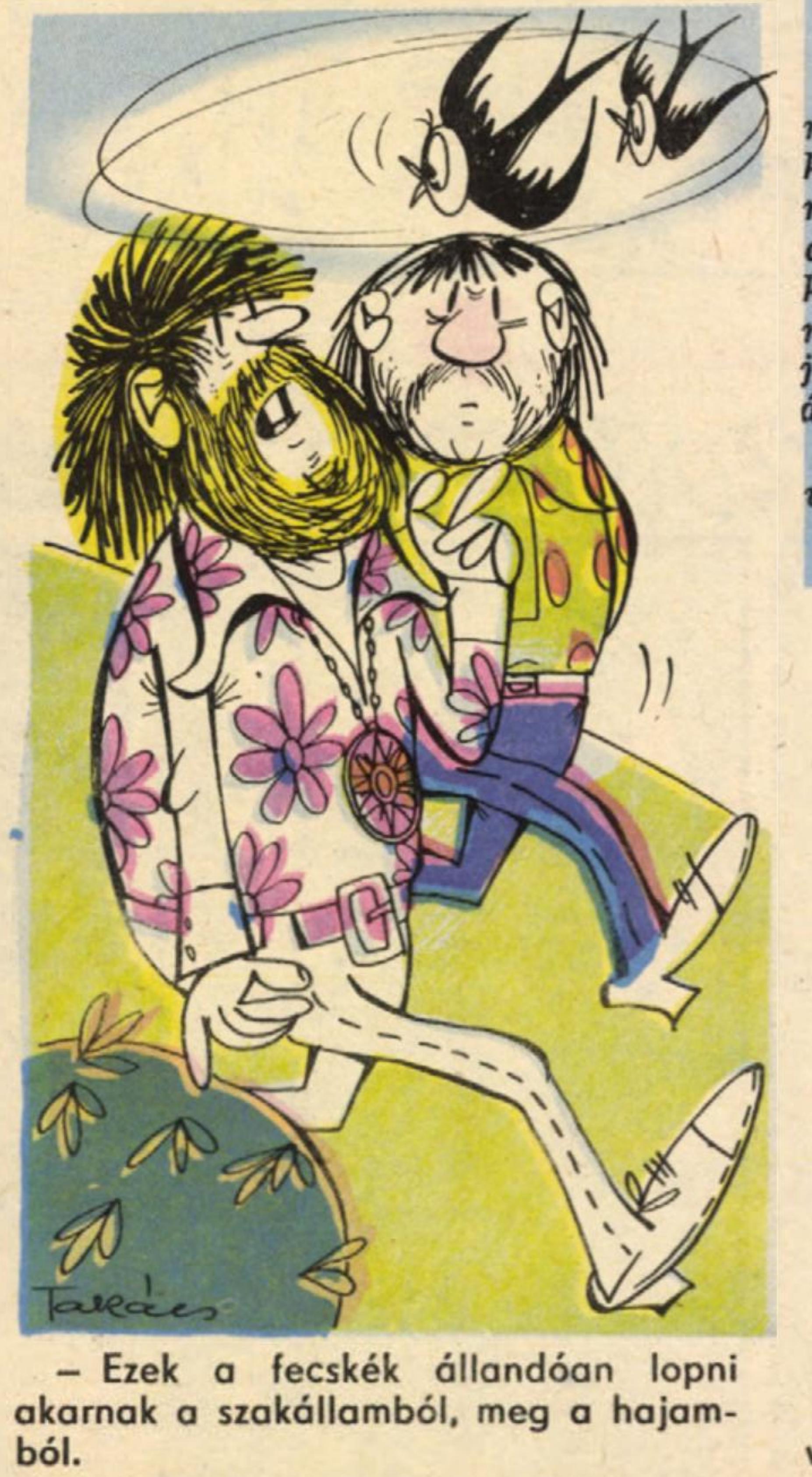

– Ezek a fecskék állandóan lopni akarnak a szakállamból, meg a hajamból.

NÉVADÓ ÜNNEPSÉG WASHINGTONBAN

Kezdődött a „ping-pong-diplomáciá"-val, folytatódott Nixon kínai látogatásával, s most a kínaiak két panda-medvét adnak ajándékba az amerikaiaknak. A két felbecsülhetetlen értékű, gyönyörű medve nagymértékben feljavítja az amerikai állatkertek állományát.

De mi legyen a két panda neve? Frank Moss szenátor (Utah-állam) azt tanácsolta, hogy az egyik panda neve legyen Ping, a másiké: Pong. A névadó ünnepségre Washingtonban kerüljön sor!

Az asztaliteniszezők most világszerte abban reménykednek, hogy sportáguk rövidesen helyet kap az olimpiai játékokon. Vajon melyik más sportág dicsekedhet ilyen diplomáciai sikerekkel?

VÉGRE OTTHON

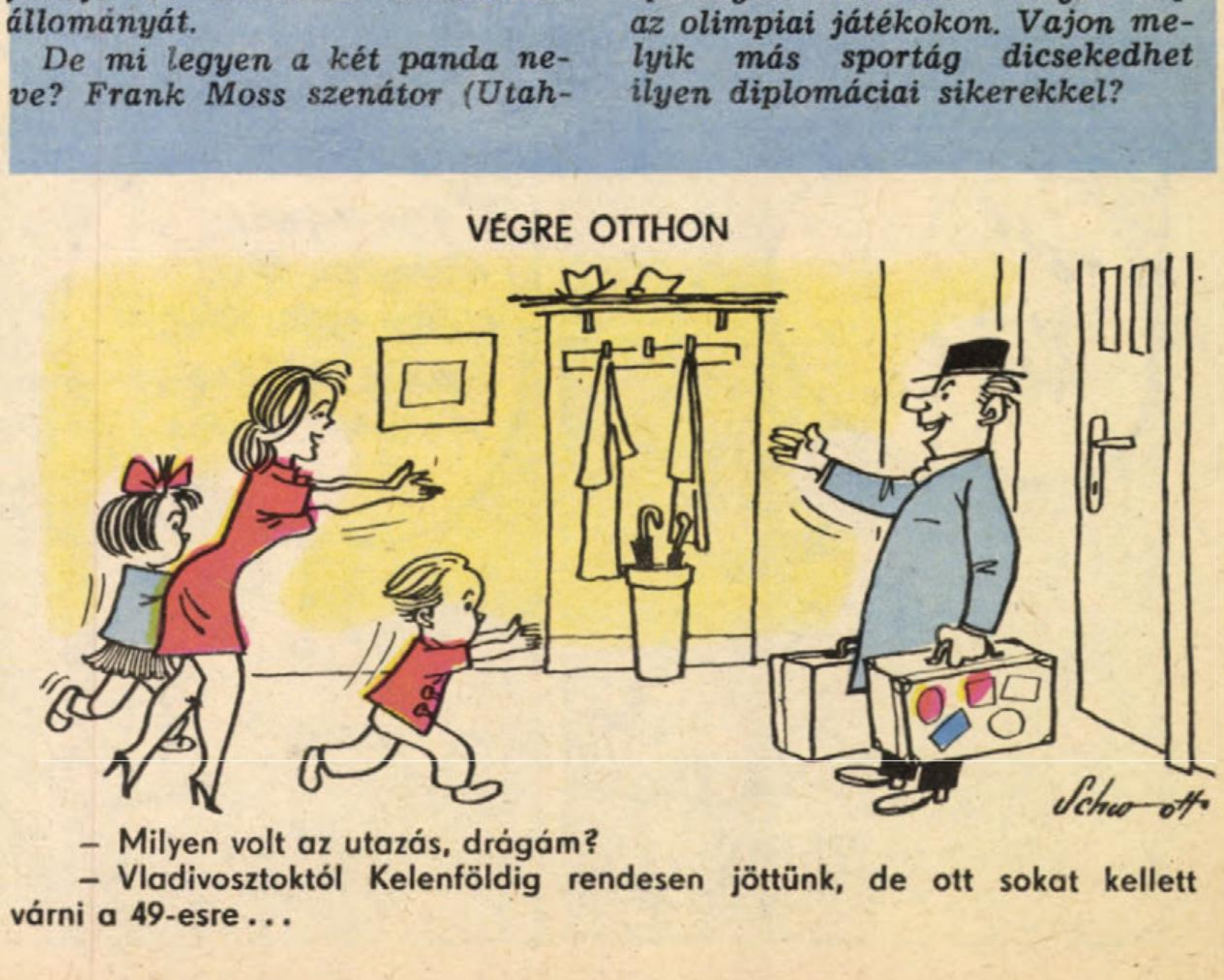

– Milyen volt az utazás, drágám?

– Vladivosztoktól Kelenföldig rendesen jöttünk, de ott sokat kellett várni a 49-esre . . .

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-16 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

JÓZSEF ÉS PUTIFÁRNÉ

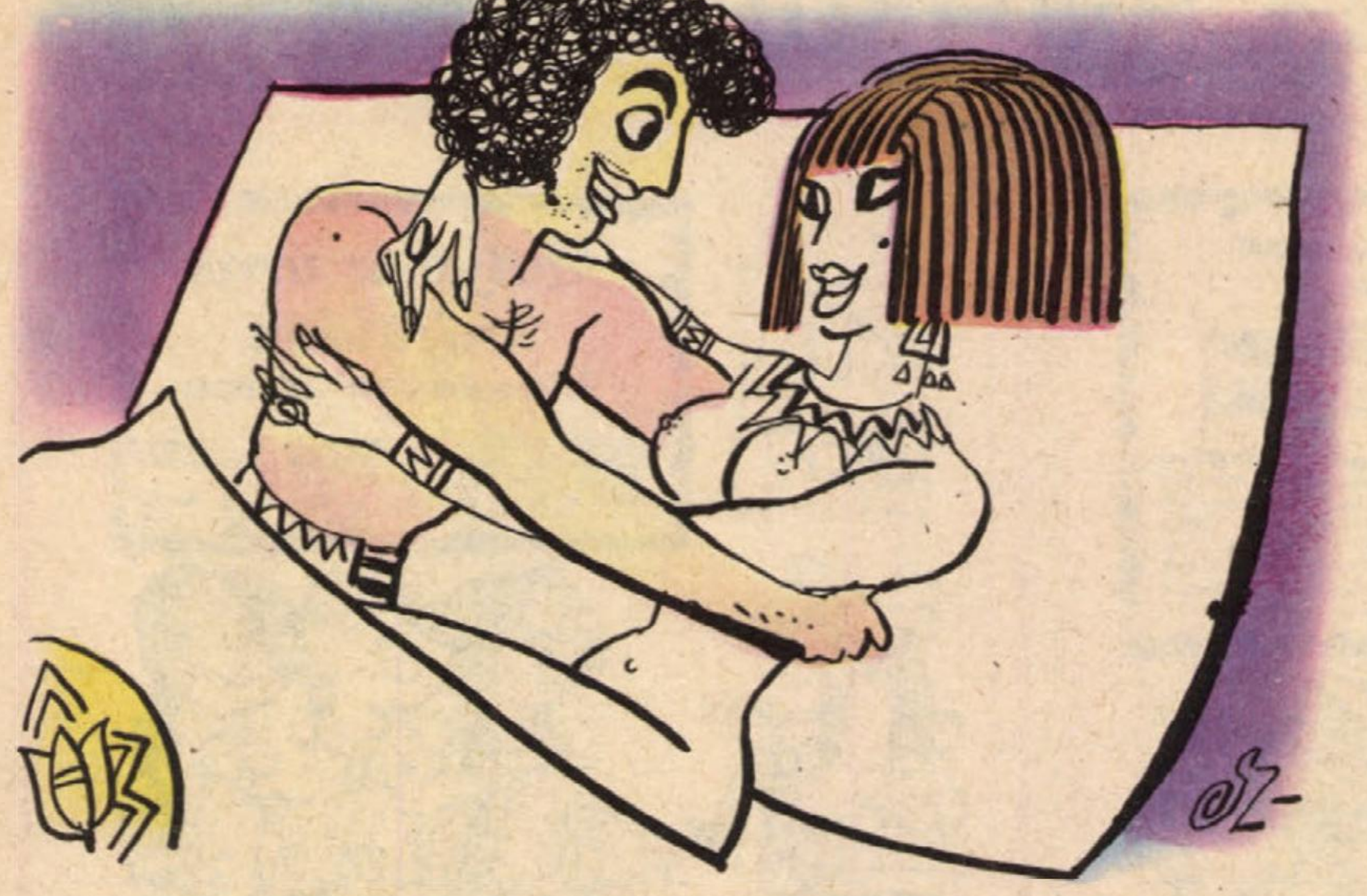

József: Legfeljebb átírják a bibliát.

NEHEZEN TELJESITHETŐ KIVÁNSÁG

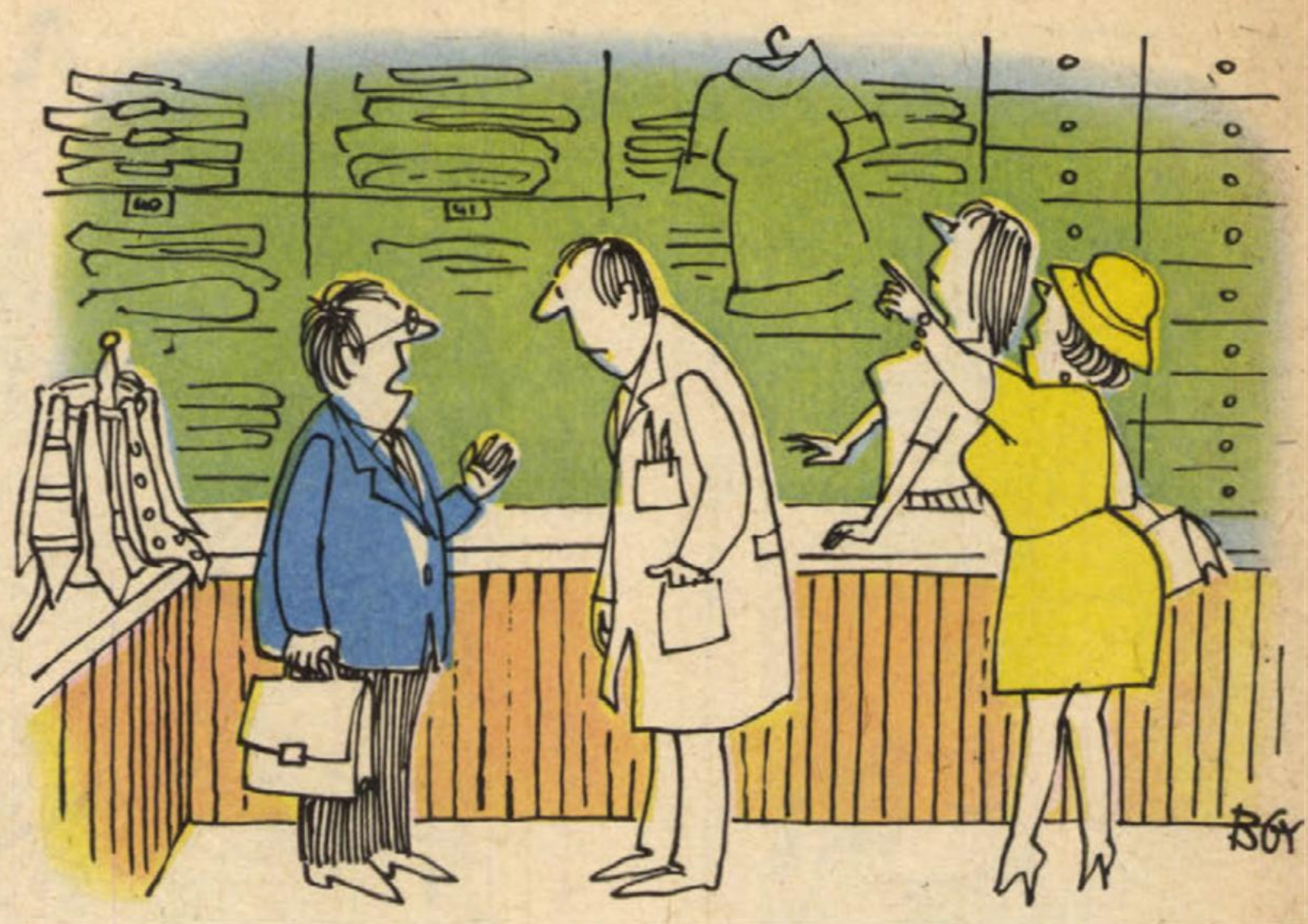

– Adjon valamit abból, ami ma is annyiba kerül, mint tegnap.

SZILÁNKOK

HÁZASOK

— Minden vasárnap ezt csinálod... Bekapod az ebédet, aztán rohansz a meccsre.

— Mit csináljak, ha egyszer én vagyok a centercsatár? — mondta sértődötten a feleség.

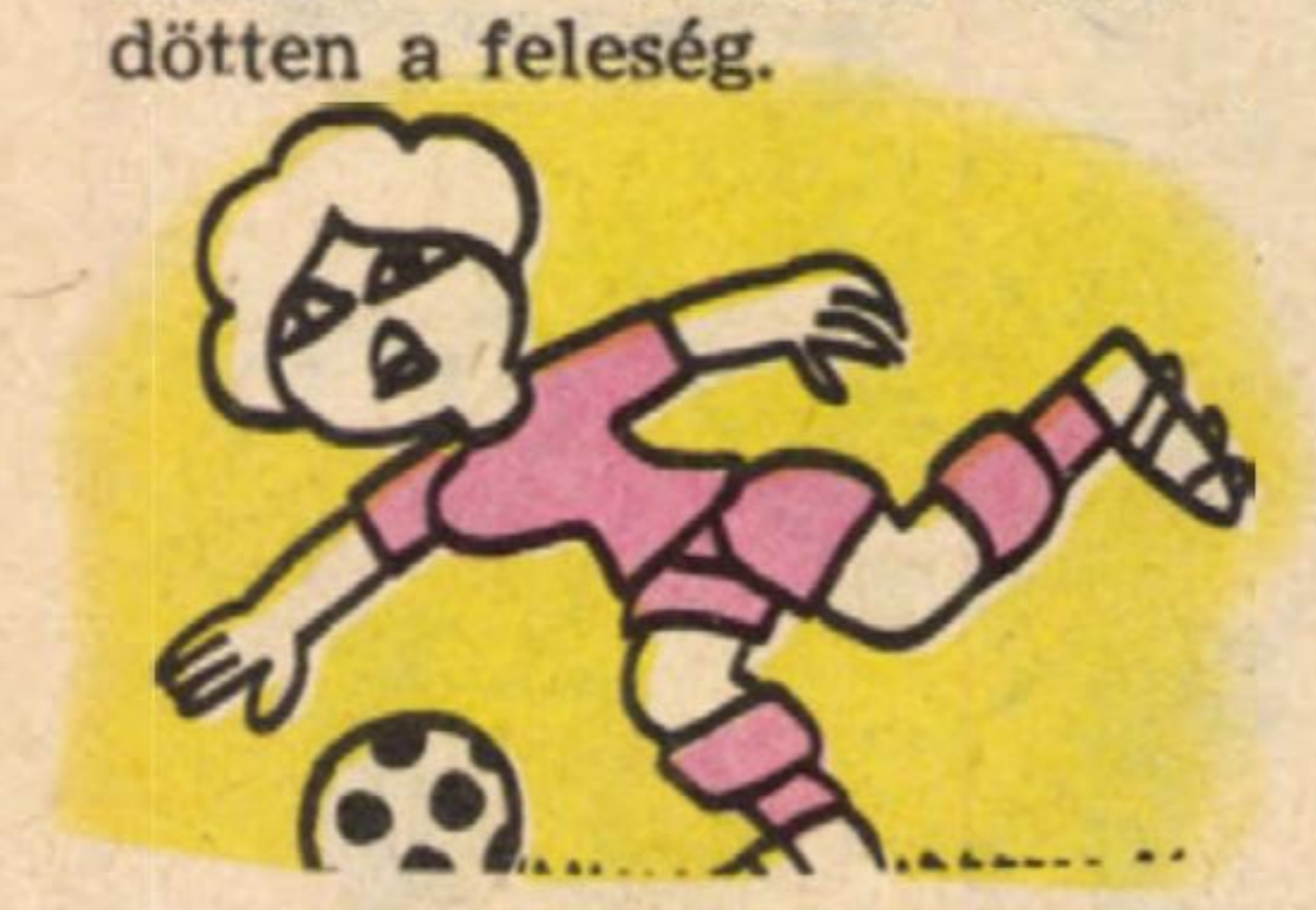

PANASZ

— Képzelje, a férjem minden áldott nap reggel jár haza. Már elváltam volna tőle, ha nem tudnám, hogy éjjeliőr.

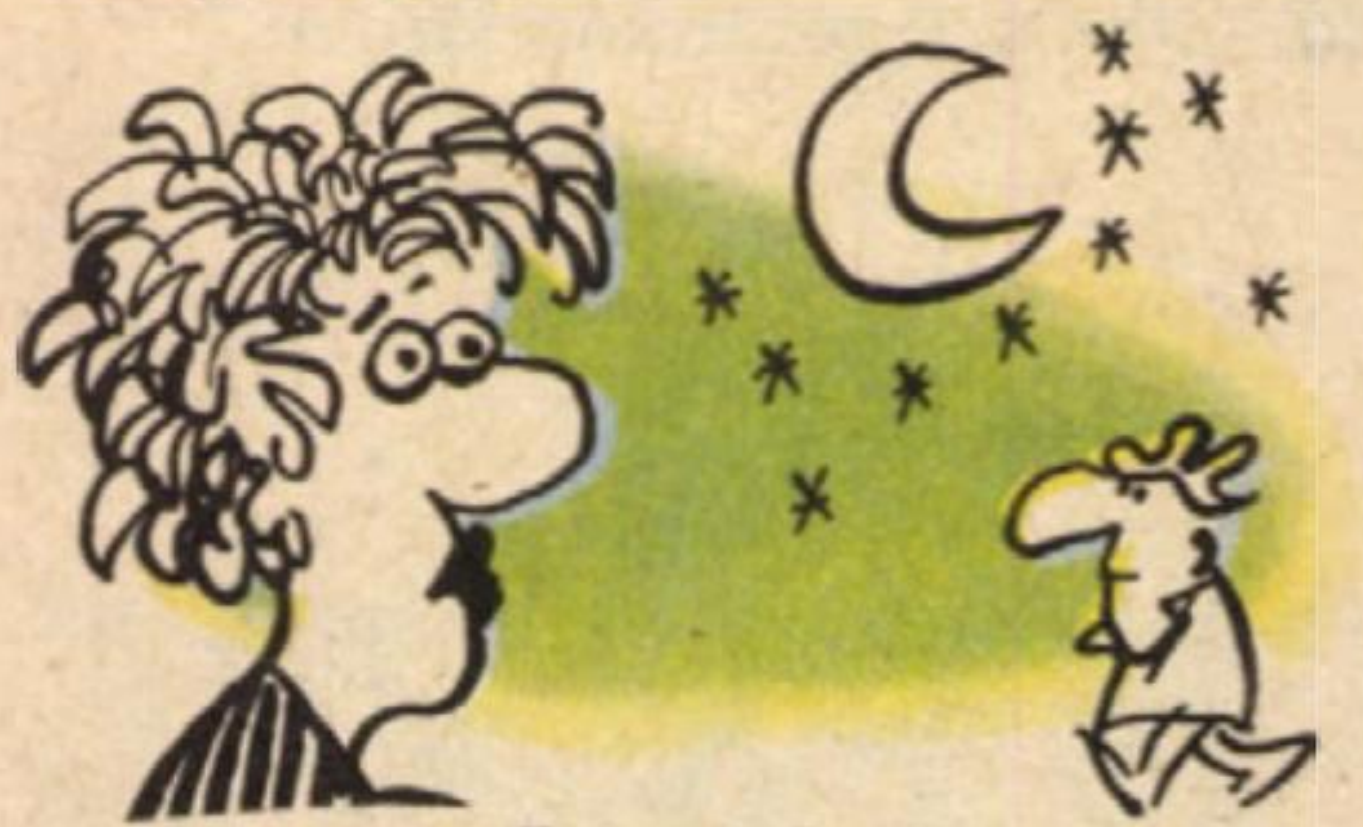

VŐLEGÉNY

Tegnap fél órát késett a vonatom, ezért elmaradt az esküvőm. Most írtam ez ügyben a MÁV-nak.

— Mit írt?

— Köszönőlevelet.

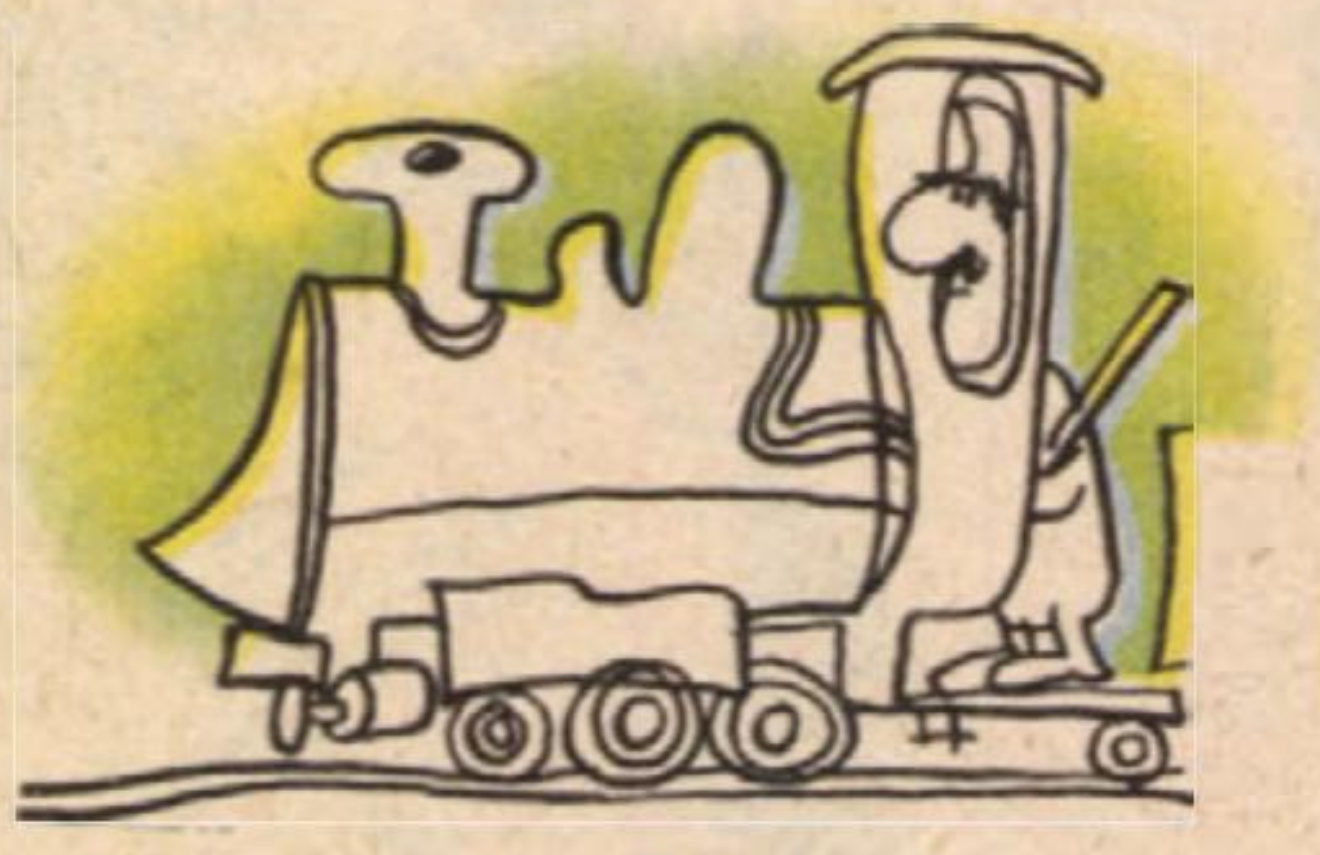

ÁLMATLANSÁG

— Végre egyszer jól alszom — mondta a beteg a műtőben az altató orvosnak.

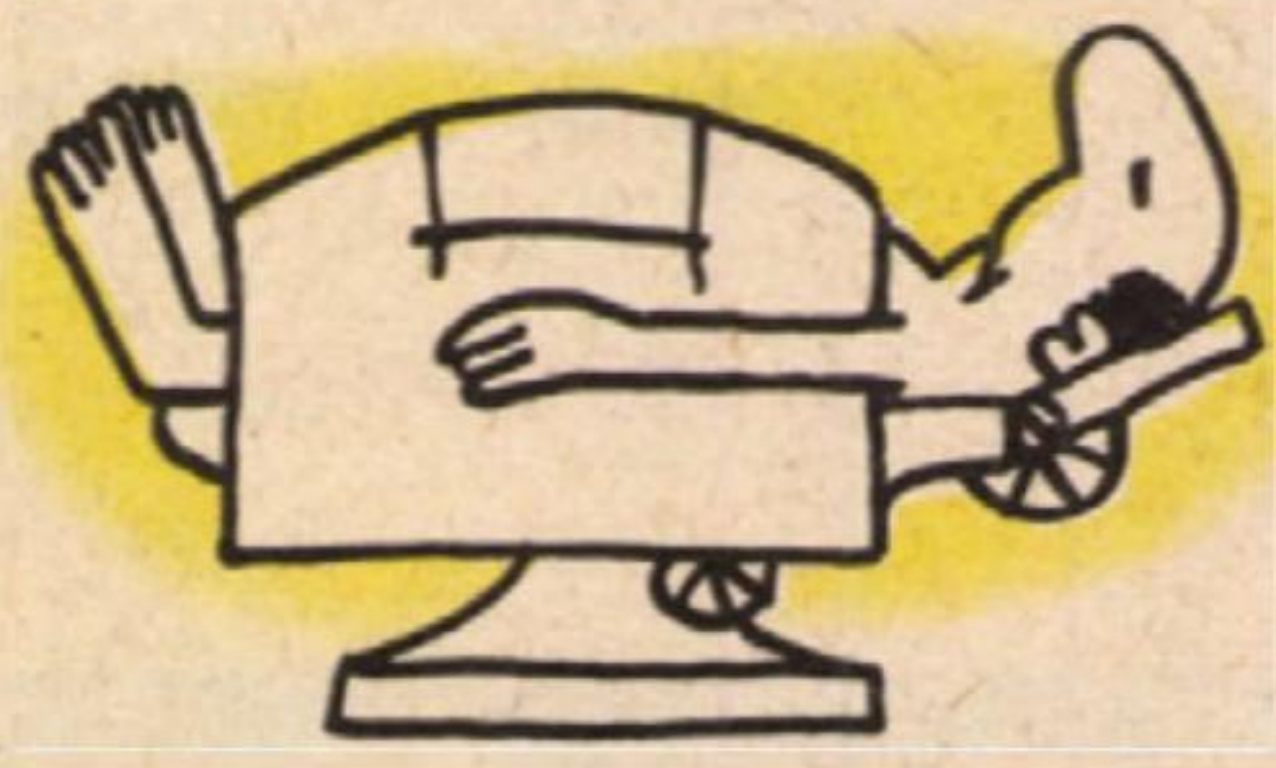

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Asszonyom, lehetek őszinte?

— A világért sem!

OPTIMIZMUS

Brahovácz húsz kilós súlyzót emelget.

— Mit csinál?

— Nincs pénzem, hogy nézőként jussak ki Münchenbe, az olimpiára. Megpróbálom mint versenyző...

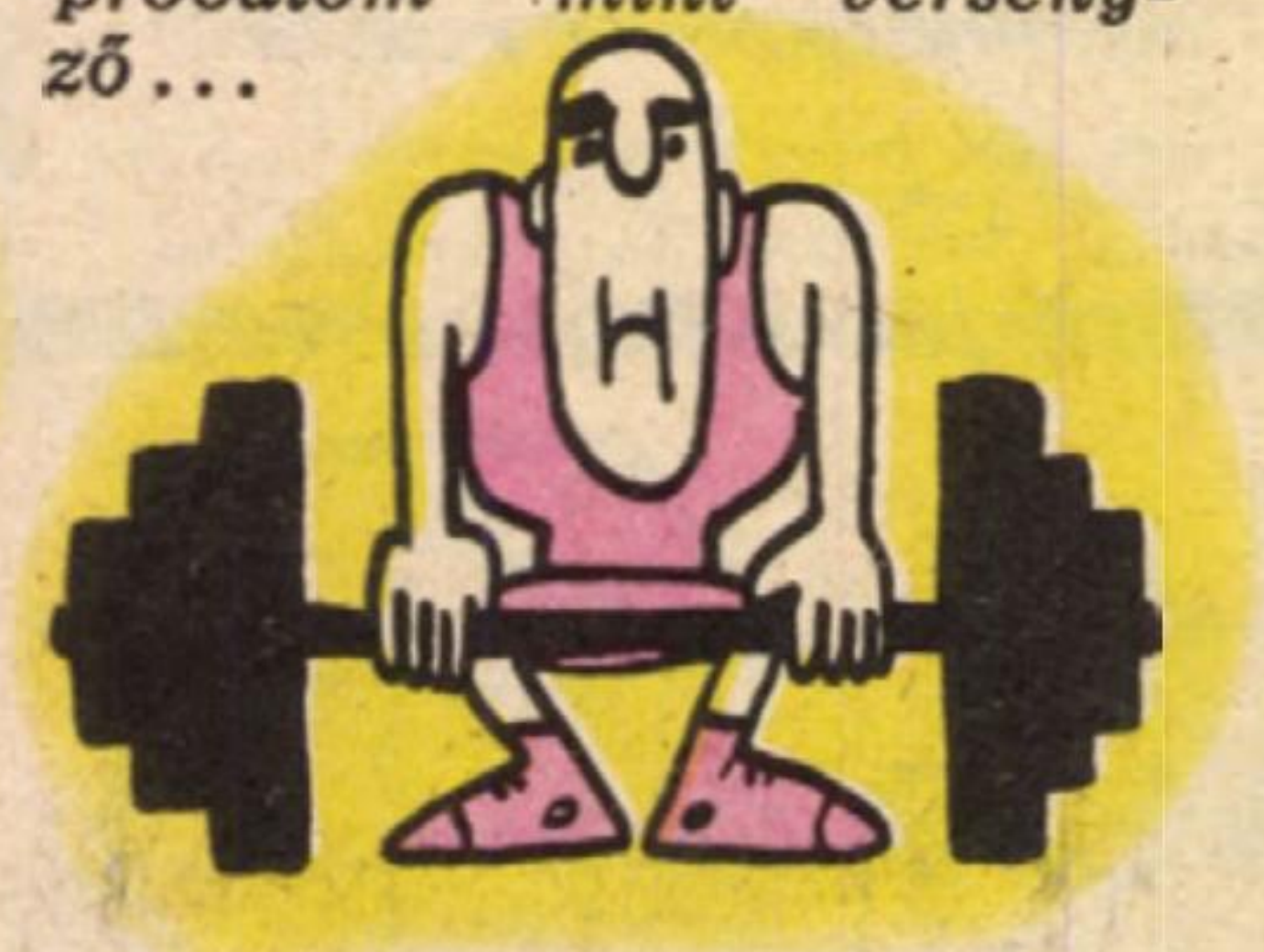

ITALBOLT

A férfi már alig áll a lábán. Egy vendég jóindulatúan figyelmezteti:

— Barátom, mára éppen eleget ivott. Most menjen szépen haza!

— Nem mehetek.

— Miért?

— Én vagyok itt a csapos!

G. Sz.

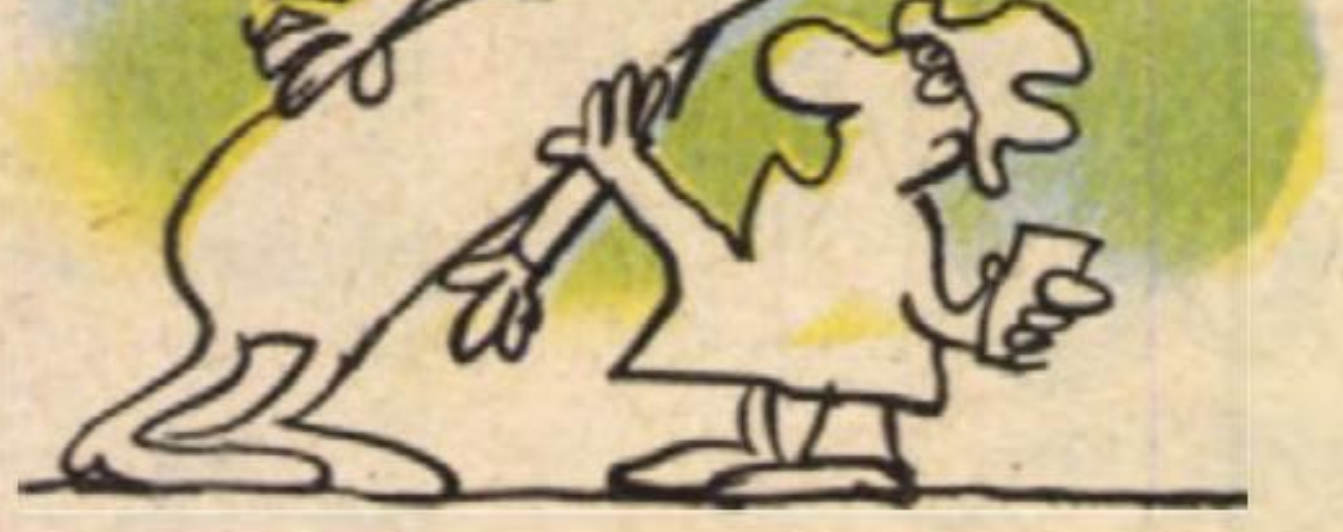

A SIKKASZTÓ LETARTÓZTATÁSA

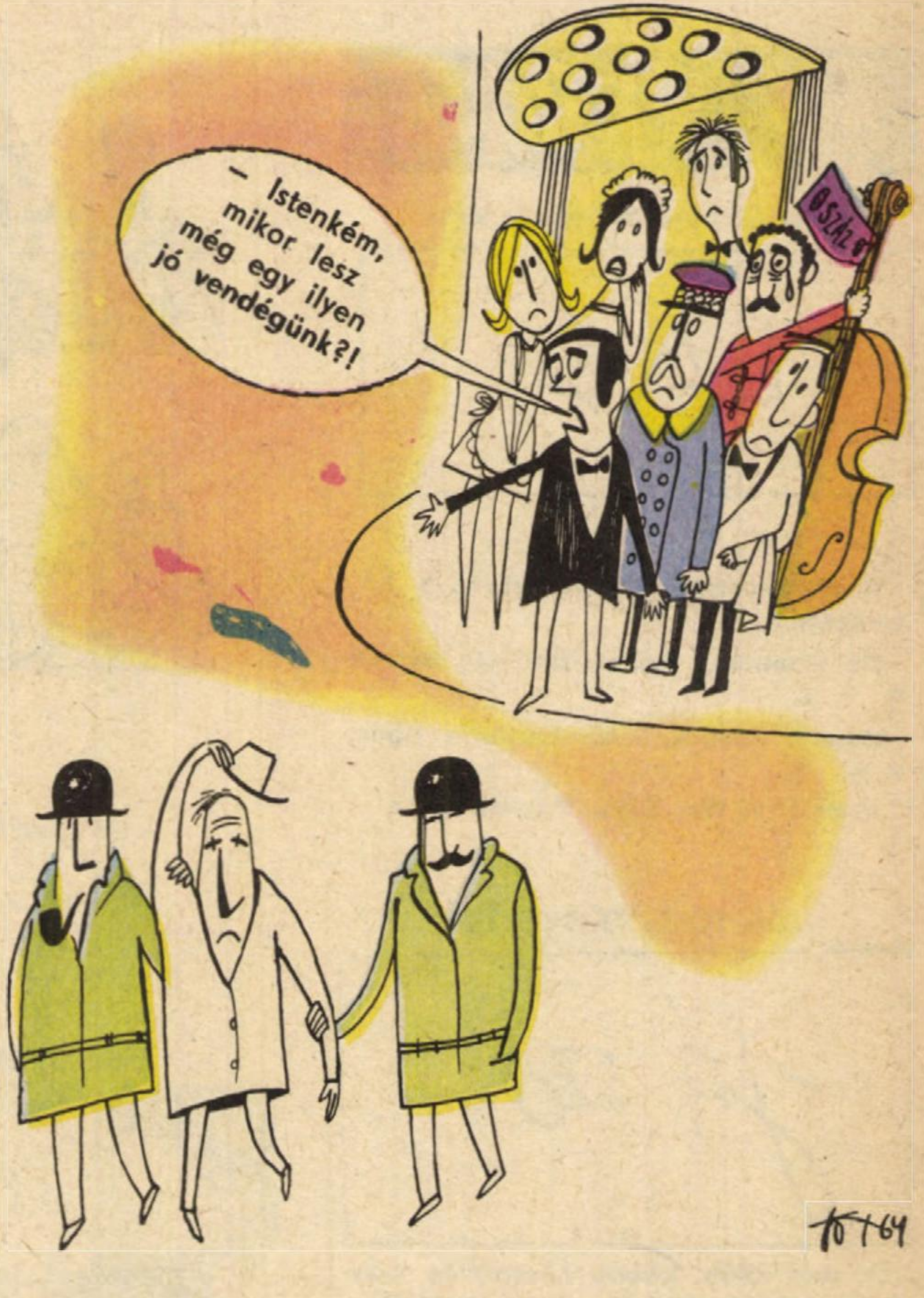

– Istenkém, mikor lesz még egy ilyen jó vendégünk?!
OSZKÁR

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

GULLIVER

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

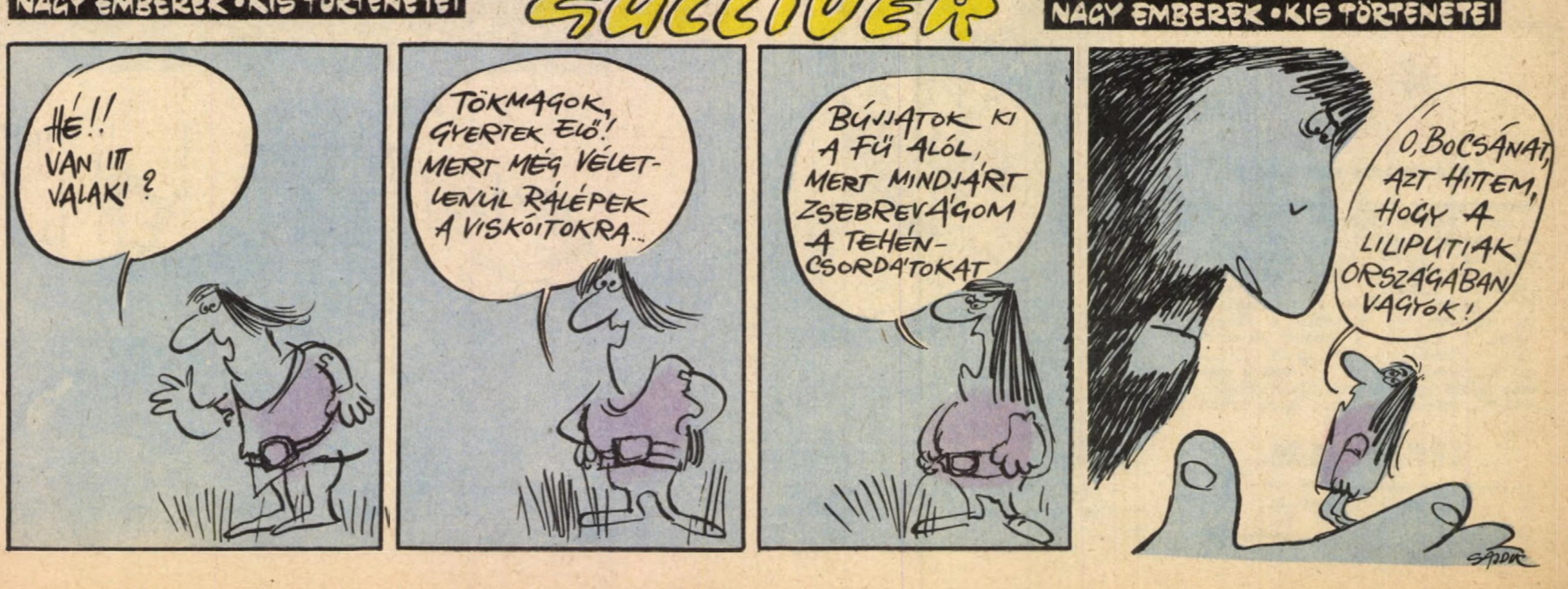

HÉ!! VAN ITT VALAKI?
TÖKMAGOK, GYERTEK ELŐ! MERT MÉG VÉLETLENÜL RÁLÉPEK A VISKÓITOKRA...
BÚJJATOK KI A FŰ ALÓL, MERT MINDJÁRT ZSEBREVÁGOM A TEHÉNCSORDÁTOKAT
O, BOCSÁNAT, AZT HITTEM, HOGY A LILIPUTIAK ORSZÁGÁBAN VAGYOK!
SÁNDOR